ISBN 9985-892-

Jane'i vapustas see puudutus, see õrnus, mis e nud üldse kokku selle kujuga, mille ta oli endale l ar Tamilier'st loonud.

Issand, millal ma ometi lakkan inimesi välja mõtle. st Juhtus ju ka Ferdiga midagi sellist. Ei, kõik võinu. la vastupidi. Kujutlesin suurepärast inimest, kes tegeli it ei väärinud armastamist. Aga Fernand... Mida lähema ma teda tundma õpin, seda enam leian temas veetlevaid ni. Mida tähendab juba üksnes see põgus hell puudutus...

Aga ma olen ju lihtsalt armunud! leidis Jane oma ch tuseks.

EDA MITCHELL

Pane mind proovile

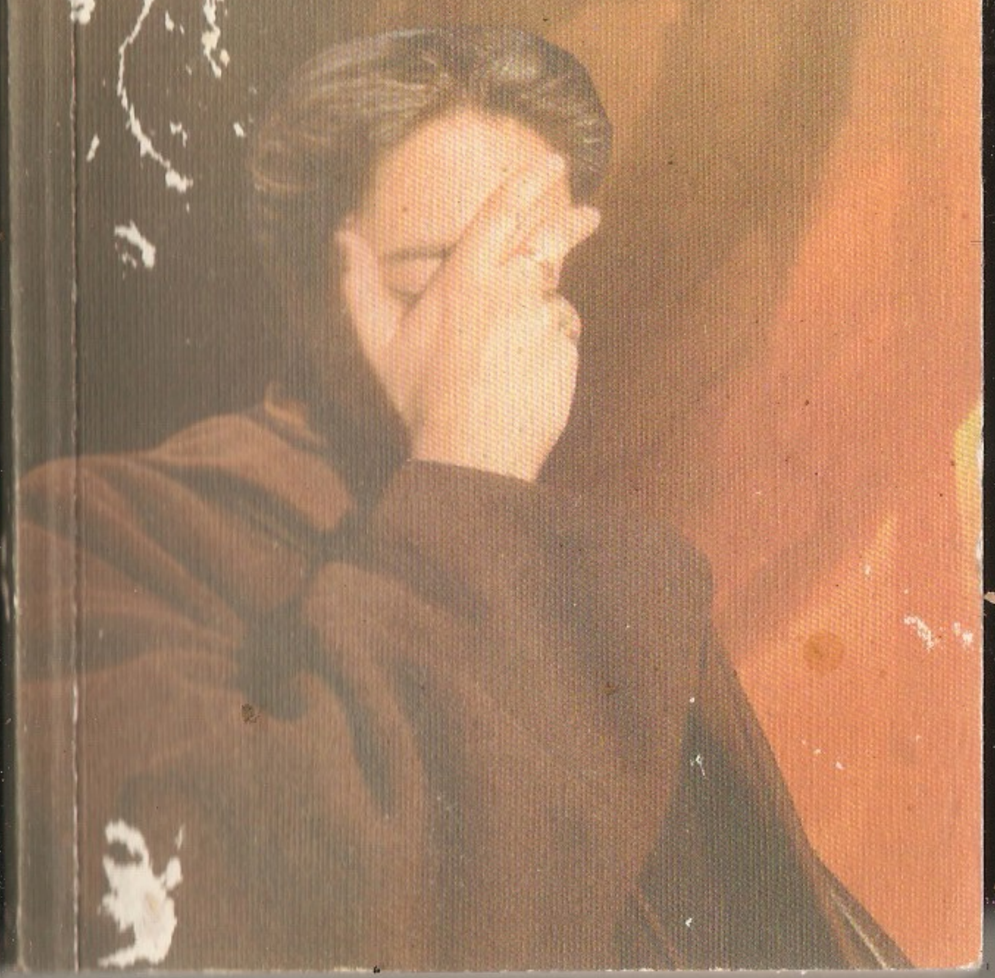

Freda Mitchell

PANE MIND PROOVILE

Romaan

Kirjastus SINGONI
1999

Freda Mitchell

Pane mind proovile

Minevikku ei tohi lasta enda üle võimust võtta. Sellisele järeldusele jõuab aja jooksul Jane Nicolson, kes oli üle elanud autoõnnetuse, mis jättis ta hinge veritsevad haavad. Ainult siis, kui vabaned mälestuste raskest taagast, suudad edasi elada.

Seda teha oli väga raske. Veelgi raskem oli panna teist inimest endasse uskuma, õpetada teda taas armastama.

ISBN9985-892-42-9

© Tõlge eesti keelde
OÜ SINGONI,
Tõnu Jaagu.

1

Jane seisis akna juures, vaatas nukralt tüütult tibavat vihma ja meenutas juba mitmendat korda, kuidas see kõik algas.

Tookord oli tavaline õhtu. Jane oli parajasti töölt tulnud ja võttis esikus mantlit seljast, kui kuulis ema elutoast hüüdvat:

"Oi, Nora, oota hetk! Ta vist tuli!" Ta ulatas toru kohalerutanud tütrele. "See on Nora. Ta tundub millegipärast ärevil..."

"Nora?"

Jane kahmas toru, kuid tardus mõneks hetkeks, enne kui selle kõrva juurde tõstis.

Nora, ta ammune sõbranna, oli jõudnud oma kahekümne viie eluaasta jooksul palju üle elada. Aga praegu oli ta väga õnnelik! Vähemalt näis olevat õnnelik nädal tagasi, kui ta viimati helistas.

Palun, issand, tee nii, et kõik oleks korras! palvetas Jane endamisi. Ainult et oleks kõik hästi lapsega, kõik oleks hästi Noraga, et kõik oleks hästi! Mõni aasta tagasi oli Nora kaotanud lapse, kahenädalase võluva Henri, ning see oli ta esimene rasedus pärast seda koledat juhtumit.

"Anna andeks, Jane, aga sa vist tulid just töölt..." Nora hääl kõlas summutatult ja see toonitas neid lahutavat vahemaad, "aga mul on väga tarvis sinuga rääkida."

"Mis juhtus?" Selles, et midagi on juhtunud, ei kahelnud ta hetkekski. "Sa vist käisid täna ultrahelis?"

"Ja-jaa, ära muretse, lapsega on kõik korras," ruttas kauge hääl kinnitama. "Ainult et mitte lapsega, vaid lastega! Mitmuses, said aru?" lisas ta, sest Jane vaikis.

"Kaksikud?!"

"Kaksikud!"

Jane tundis, et sõbranna juhtme teises otsas naeratab.

"Aga see on ju imetore!" hüüdis Jane reipalt. "Kas pole nii?"

"On küll." Nora ohkas. "Pierre on rõõmust seitsmendas taevas.

Ka mina rõõmustan. Ausõna! Ainult... Mul hakkas äkitselt hirm. Säherdune vastutus! Aga mis siis, kui ma ei tule toime? Mulle näib, et olen juba praegu väsinud..."

"Aga see on ju sinu olukorras täiesti loomulik," vastas Jane. Ta tundis ühtaegu nii kergendust kui ärevust.

Nora oli üles kasvanud varjupaigas ning ei olnud kunagi tundnud ema armastust ja toetust. Tõsi küll, ta oli saanud väga lähedaseks oma ämma Gilberte'iga, kuid see suri ligi kolm aastat tagasi. Mõnikord on nii, et juba üksnes ema, vanaema või õe ligiolek mõjub reibastavalt. Aga Noral ei ole ühtki naissugulast, mõtles Jane nukralt.

"Jenny..." Nora takerdus ja jätkas ebalevalt: "Mul on sulle tohutu palve. Kas sa ei saaks mõneks ajaks minu juurde tulla? Ma mõtlen – elama."

"Prantsusmaale?!"

Jane vaatas ehmunult aknast välja kaugusse. See muutis ärevaks ema, kes peatus uksel ning püüdis taibata tütre viimaste sõnade mõtet.

"Sellega ei ole kiiret," sõnas Nora kiiruga. "Sa jõuad kõik oma tegemised lõpule viia. Mul hakkaks hoopis kergem, kui teaksin, et laste ilmaletuleku ajal oled minu kõrval... Oh, Jenny, ma ei tahaks sulle tülinat teha," hakkas ta muretsema. "Ma ei solvu põrmugi, kui sa ära ütled."

"Oota... oota pisut." Jane läks ähmi, sest jutt võttis ootamatu pöörde. "Sa tahaksid, et tuleksin sinu juurde pikemaks ajaks? Kauemaks, kui pidupäevadeks või puhkusele?"

"Nojah," järgnes kiire vastus. "Mõneks kuuks, kui saad. Ma tahan väga, et sa siin oleksid! Võin muidugi palgata hoidja, aga mõnikord on väga tähtis, et su kõrval oleks lähedane inimene. Sa ju õppisid pealegi

tookord lapse hooldamist ja muud..."

Seekordne paus oli veel ootamatum ja piinlikum ning kui Nora taas rääkima hakkas, kõlas ta häälest segadust:

"Oi, anna mulle andeks, Jenny! Ma poleks tohtinud seda meelde tuletada!"

"Ära räägi rumalusi," rahustas Jane. "See kõik on ammu möödas. Aga kuidas Pierre mu tulekusse suhtub?"

"Kujuta ette, tema andiski mulle selle mõtte!" vastas Nora varmalt. "Kui ta sai teada, et meil tulevad kaksikud, leidis ta kohe, et meil oleks mõneks esimeseks kuuks abi vaja. Siis tuli mulle meelde sinu suvine jutt, et kavatsed vahetada töökohta, kuid ei ole veel midagi sobivat leidnud. Siis ütleski Pierre, et sulle oleks kasulik selle koleda Londoni talve eest siia pageda... kui sa muidugi ei ole juba uuele töökohale asunud. Me maksaksime sulle siinviibitud aja eest..."

"Mitte mingil juhul!" katkestas Jane teda kindlalt. "Kui ma tulen, siis on see lihtsalt sõbralik abi. Veetsin teie juures imetoreda suvepuhkuse ja Pierre ei lubanud mul endale isegi lennukipiletit osta."

"Noh, olgu, eks me näe." Norale oli väga tähtis saada põhimõtteline nõusolek, üksikasju võis arutada hiljem. "Oled kindel, et tahaksid proovida? Võid elada seal, kus pead mugavamaks – peahoones või koos meiega tiibehitises. Ka Paul oleks õnnelik, kui sa tuleksid. Ta igatseb sind taga sellest ajast peale, kui sa septembris lahkusid."

"Mina samuti."

Jane naeratas, meenutades Pierre Sauvages'i nooremat venda Pauli, kes oli äsja saanud kümneseks. See oli väga elav ja lõbus, hea naljasoonega poiss. Puhkuse ajal jõudis Jane temasse siiralt kiinduda.

"Mul oleks väga hea meel, kui sa tuleksid, Jenny!" kordas Nora, hääles lootusekübe. "Mul on siin palju sõpru, häid sõpru, aga see pole siiski hoopis see. Olen alati arvanud, et pidanuksime sündima õde-

dena..."

"Ma saan aru, mida sa tahad öelda," lausus Jane mõtlikult.

Ta ise tundis ka midagi sellist. Vaatamata sellele, et nad olid tuttavad kõigest mõne aasta, sai neile mõlemale esimesest hetkest peale selgeks, et midagi säärast juhtub ainult üks kord elus. Jane'il oli viis vanemat venda, kuid ei ühtki õde, ja Nora täitis mingi tühiku, mille olemasolust tal seni aimugi ei olnud.

"Sa siis mõtled järele, eks ju? Oota, siin on Pierre. Tema tahab ka sulle midagi öelda..."

See juhtus kaks kuud tagasi. Londonis sadas lörtsi, kuid Jane kandus igavesse kevadesse...

Ta läbis tollikontrolli ja vaatas ringi, otsides talle vastu tulnud Pierre'i, ja tunnetas mõnuga, et niiske Inglise talv on jäänud seljataha.

Tema töö haiglas, hullumaja kodus, mida ta jagas vanemate ja kolme vallalise vennaga, mälestused õudsest ajast enne Noraga kohtumist – ka need olid jäänud seljataha. Ootamatult tundis Jane end vabana ja peaaegu õnnelikuna. Ta tõstis näo läbi lennujaama klaaside hoovavatele soojadele päikesekiirtele vastu ja naeratas.

"Miss Nicolson?" Hääl oli viisakas, kuid külm, nagu ka pika tumedapäise mehe nägu, mida ta nägi esimest korda. "Miss Jane Nicolson?"

"Jah."

Ta lootis väga, et unelev ilme on ta näolt kadunud ning silmad ei reeda ta ärevust ja abitust. Ent pikk mees ei näinud märkavat üht ega teist ja ta ilus nägu muutus veelgi läbitungimatumaks.

"Ma olen Fernand Tamilier, Pierre'i õemees," ütles ta tugeva aktsendiga. "Ta kutsuti täna hommikul kiirete tööasjade pärast välja. Ta ei tahtnud, et Nora sellises seisundis autot juhiks, ja palus mind teile vastu tulla."

"Või nii?"

Jane märkas oma rahulolematuseks, et mehe

hääl kõlab pisut kähedalt, kuid see tema ees seisev võimas mehekuju riisus talt täielikult enesevalitsemise. Talle meenus, et oli kunagi näinud Pierre'i õemehe pilti, aga see hägune kuju ei sarnanenud milleski tema ees seisva lihast ja verest mehega. Muide, see pilt oli tehtud pisut aega enne ta noore naise, Pierre'i ainsa õe surma. Mure ja lein aga võivad ükskõik kelle tundmatuseni moonutada.

"Võib-olla tahaksite minu isikut kindlaks teha?" Fernand võitles kõigest väest võõrkeelsete sõnadega. "Sel juhul soovitan helistada Norale."

"Ei-ei, kõik on korras," suutis Jane lõpuks öelda. "Mina... ma olen näinud teie pilti."

"Siis on hästi."

Mees naeratas taas oma jäist naeratust. Jane püüdis vastata samaga, kuid ei suutnud oma krambist jagu saada.

"Siis pole mingit probleemi," jätkas Fernand. "Mina olen teie pilti ka näinud. Nora tegi selle möödunud suvel. Loodetavasti veetsite Prantsusmaal meeldivalt aega?"

"Jah, kõik oli väga tore."

Jane nägi, kuidas ta kummardus ja tõstis näilise pingutuseta kaks ta rasket kohvrit, nagu oleksid need sulgkerged. Ise ei oleks ta nendega käruta või pakikandja abita toime tulnud.

"Kas Noraga on kõik hästi? Ega midagi juhtunud ole?"

"Nora tunneb end hästi," vastas mees ja noogutas väljapääsu suunas. "Läki?"

"Jaa, muidugi."

Ta tundis end millegipärast selle mehe kõrval lapsena ja see pani muretsema. Mis mind hirmutab? küsis ta end Fernandi ilmeka profiili poole kõõritades, kui nad olid lennujaama hoonest väljunud. Teda hirmutas kõik. Mitte üksnes karm pilk, vaid ka pikkus, võimsate õlgade laius kerge jaki all, tume, külm ja mõistatusnk pilk ning peaaegu kehaliselt tajutav halastamatuse õhkkond, mis ümbritses teda nagu

must vari. Ta oli... ta oli ähvardav!

Ähvardav? Mis lollused need on? noomis end Jane. See mees on Pierre'i parim sõber. Nora sõber samuti. Nii palju, kui ta oli teada saanud, oli Fernand kaks ja pool aastat tagasi kaotanud traagilistel asjaoludel naise. Võib-olla elab ta ikka veel naise surma raskelt üle, sest see oli väga ilus. Ei, ta ei ole ähvardav. Võib-olla ainult liiga kinnine? Liiga võõristav?

Jane järgnes talle hõbedase "Mercedese" juurde, mis neelas hõlpsasti tema kaks suurt kohvrit. Fernand avas talle ukse ja kuni ta ümber auto läks, heitis Jane uudishimuliku pilgu sõiduki heledast veluurist vooderdusele.

Seda, et tema sõbranna mees Pierre Sauvages on muinasjutuliselt rikas, sai ta teada juba mullu suvel. Nüüd oli talle selge, et Pierre ja Fernand on ühe puu kaks oksa. Fernandi jakk ja püksid ei pärinenud valmisriiete kauplusest, kingad olid tõenäoliselt tehtud tellimuse peale ja kuldkell pruunikspõlenud randmel rääkis iseenda eest.

Selliste kellade omanikud on sündinud hõbelusikas suus, mõtles ta kibedalt muiates. Kummaline küll, kuid siin, Prantsusmaa lõunarannikul, ei olnudki neid vähe. Aga milline privilegeeritud ja suletud maailmake see oli! Tavalise mõõdupuu järgi täiesti ebareaalne.

"Kas juhtus midagi?"

Mõtteissevajunud Jane ei märganud, kui tähelepanelikult mees ta näoilmet jälgib, ja punastas tihedalt.

"Ei, kõik on korras," vastas ta kiiresti.

Fernand jätkas Jane'i silmitsemist, pöördus tema poole ja asetas isegi käe ta istme seljatoele.

"Tõsi või?" küsis ta vaikselt.

Jane'il tuli noogutamiseks kogu jõud kokku võtta.

"Kui vana te olete?" Nähtavasti oli see küsimus talle endale sama piinlik, kui küsitletavale, sest ta ruttas õiendama: "Vabandage, see oli minust taktitu."

Fernand käivitas mootori. Selle järgi, kuidas ta

nägu pingule tõmbus, oli näha, et ta püüab piinlikkusest jagu saada.

"Pole midagi," vastas Jane ja tundis end nii, nagu tiriks tiigrit sabast. "Ma olen kahekümne nelja aastane, kuid tean, et näen välja märksa noorem."

"Jah, näete küll," nõustus mees tema poole vaatamata, sest kogu ta tähelepanu oli suunatud suure auto juhtimisele elava liiklusega maanteel. Tema silmad olid ereda päikese tõttu pilukil.

"See on pärilik," seletas Jane. "Minu ema näib samuti oma aastatega võrreldes hoopis noorem. Seepärast on mulle vist määratud eluotsani alaealisena välja näha."

Fernandi tihedad mustad kulmud kerkisid, kuid ta ei lausunud sõnagi. Seepärast tundis Jane taas, et on teinud mingi apsu. Milline ebameeldiv tüüp! Ta sundis end tegema ükskõikse näo ja aknast välja vaatama, kuid tundis, kuidas puna taas põskedele valgus. Väga ebameeldiv tüüp!

Jane'ile meenus tema naise pilt ja ta surus end tihedamalt vastu seljatuge. Noor prantslanna oli ilus, väga ilus. Tema küpses kauniduses oli midagi kassilikku ja meelast.

Kahtlemata eelistab Fernand peeni ja kirglikke naisi, arvas Jane eneselegi ootamatult. Selline iseloomustus sobis kõige vähem kokku ta enda kõhna poisikehaga ja jumestuse täieliku puudumisega. Muide, see polnud üldse oluline. Fernand Tamilier kuulus seda tüüpi meeste hulka, kes talle kunagi meeldima ei hakka. Sellistele meeldib tavaliselt ilmuda rahva hulka kellegi elegantse ja dekoratiivsega, et toonitada oma mehelikkust...

"Teie siis töötasite Noraga koos, kui ta Londonis elas?" Küsimus kõlas viisakalt. Oli selge, et ta püüab vastu oma tahtmist vestlust üleval hoida. "Olete ka halastajaõde?"

"Jah." Vastus tuli välja väga lühike ja kuna ees seisis veel pikk tee, pidas ta tarvilikuks seda täiendada. "Üldiselt olen õppinud lastehooldamist, kuid

olen erialal üsna vähe töötanud."

"Ah vaat kuidas!" Ta pöördus hetkeks naise poole ning mustade silmade terav pilk nagu tungis sellest läbi. "Leidsite, et see töö teile ei sobi?"

"Mitte päris nii..."

"Te ei armasta lapsi?" jätkas Fernand pealekäivalt.

"Muidugi armastan ma lapsi!"

Vestlus hakkas võtma ebameeldivat pööret, kuid Jane tahtis säilitada selle sõidu ajal teatud distantsi. Asi oli selles, et mehe keha lähedus millegipärast ärritas teda ning kalli näovee aroom joobnustas, takistas seostatult mõelda.

"Lihtsalt... pärast üht juhtumit muutus lastega töötamise jätkamine ebamugavaks," seletas ta ettevaatlikult.

Ebamugavaks? Pigem võimatuks. Täiesti võimatuks!

"Selge." Fernand heitis talle taas rapiiritorke sarnase pilgu, kuid Jane pööras meelega pead nii, et pikad siidsed juuksed nägu varjasid. "Noh, kui sünnivad kaksikud, saate taas võimaluse praktikaks. Siis võib arvata, et jätkate oma karjääri selles valdkonnas."

"Võib olla küll."

Toon, millega ta seda ütles, andis mõista, et jutt sellel teemal on lõppenud. Jane ei tahtnuks mingil tingimusel seda võõra inimesega arutada. Enda arvates oli ta juba niigi liiga kaugele läinud.

Viis minutit möödus vaikuses, mida võinuks täiesti nimetada pingeliseks. Vähemalt Jane'ile muutus see koormavaks ja ta tahtis seda katkestada mingi seltskondliku märkusega maastiku ilu kohta, kui Fernand jälle rääkima hakkas. Ta hääl kõlas külmalt ja vaoshoitult.

"Minu arvates võiksime kusagil peatuda ja ühes rannarestoranis pisut keha kinnitada. Ega teil midagi selle vastu ole?"

"Te kutsute mind restorani?"

Kui mees oleks pakkunud talle midagi sündsusetut, ei oleks Jane'i hääl kõlanud ehmunumalt kui

praegu. Tema vastus kinnitas, et Fernand oli ta seisundit adunud.

"Te ütlesite seda nii, nagu elatuksite üksnes vaimutoidust. Ent te ju sööte mõnikord ka midagi?"

Mis lollus see veel on? Muidugi söön, mõtles Jane, kuid ainult mõte Fernand Tamilier'ga kahekesi einestamisest ajas tal kananaha ihule. Teadagi – see kutse oli üksnes kohustus, mille Pierre ja Nora olid talle pannud.

"Ma... ma kavatsesin einestada koos Noraga," läks tal korda pärast mõnd piinavat sekundit öelda. "Mul ei ole üldse isu."

"Aga mina jälle olen nälga suremas."

Tema hääletoonis oli midagi sellist, mida naine ei osanud otsekohe määratleda. See kostis kergelt pilkavalt ja ühtlasi erutavalt. Oli see kuidas oli, kuid Jane'il jooksid nagu sipelgad mööda selga ja ta vihastas koledasti enda peale.

Oh issand. Ta hingas sügavalt sisse ja püüdis südamekloppimisest jagu saada. Mis temaga toimub? Otsekui poleks ta kunagi meesterahvaga koos autos sõitnud!

Jah, on küll, kuid mitte koos Fernand Tamilier'ga, tunnistas Jane endale. Ausalt öeldes ei olnud ta tema taolisi mehi varem kohanud. Ta esimene reageering osutus õigeks. Selles mehes oli midagi hirmutavat. Ja ohtlikku. Tõenäoliselt selle tõttu, et ta oli liiga... mehelik.

"Noh, kuidas siis jääb?" Kui kiretu hääl taas kostis, võpatas Jane ja taipas, et ta ei olnud küsimusele vastanud. "Ega te ei pea liiga... koormavaks raisata mõnd minutit, et saaksin oma isu rahuldada?"

Jälle sundis miski Fernandi hääletoonis Jane'i kahtlustavalt tema poole vaatama. Kuigi mehe peened näojooned ei väljendanud midagi peale uudishimu, põlesid ta silmades mingid saatanlikud tulukesed. Sai selgeks, et selle näiliselt süütu küsimuse taga peitub midagi muud.

Jane punastas. Mees irvitab tema üle! No on alles

häbematus! Küllap peab Fernand teda mingiks hiirekeseks, kelle kallal võib hammast sügada ja kellele avalikult sündsusetusi öelda. Mees tunnetas ta ujedust ja kindlusetust ning otsustas nende arvel nalja saada.

Oo! Jane pidi äärepealt oigama, kui teda tabas järgmine mõte. Kas ei arva Fernand Tamilier, et ta temaga mängitleb? Et mehe välimus ja sarm on ta allutanud? See veel puuduks!

Jane'i silmad ahenesid ning endalegi ootamatult kõlas ta hääl jahedalt ja järsult, mida ta muide sooviski.

"Muidugi on teil tarvis süüa, härra Tamilier." Jane täheldas rahuldusega, kuidas kaaslase näolt peegeldus üllatus. "Ma ainult arvasin, et võib-olla ootab Nora mind einele, ja see on kõik. Aga kuna mul on ees veel mitu kuud temaga suhtlemiseks, siis ei ole täna ajal tähtsust."

Täpselt samuti, nagu sinul! Jane ei öelnud seda välja, kuid need sõnad jäid nagu õhku rippuma. Ta tundis seda, ja Fernand samuti.

"Väga lahke teist," sõnas ta ja ta hääletoon ei jätnud kahtlust, et torge oli sihile jõudnud. "Kas kõik inglise neiud on nii suhtlemisvalmid?"

"Oo, minu arvates võite teie sellele küsimusele paremini vastata," tähendas Jane aknast välja vaadates sapiselt. "Arvatavasti olete tundnud paljusid tüdrukuid, inglannasid ja teisi, härra Tamilier?"

"No olge nüüd!" See oli kõik, mida mees oskas öelda.

"Nagu mäletan, rääkis Nora, et teie... ärisuhted ulatuvad üle terve Euroopa ja ka Ühendriikidesse," sõnas Jane süütul ilmel, mis muide vestluskaaslast ei petnud. "Järelikult on teil kontakte paljude inimestega, kas pole nii?"

"Minu ärisuhted...? Ah jaa!" Isegi tema tugev prantsuse aktsent ei suutnud varjata seksuaalsust, mis oli talle loomult omane ja mis Jane'ile tugevasti mõjus. "Minu ärisidemed... need on sageli väsitavad."

"Selles ma ei kahtlegi!" Seekord kõlas ta hääl märksa teravamalt, kui olnuks tarvis. Ent Jane ei tahtnud anda Tamilier'le põhjust arvata, et mees talle mingil viisil mõjub, ja seetõttu tuli tooni mahendada. "Loodetavasti meeldivad teile teie... tegemised? Kas need rahuldavad teid?"

"Ma püüan seda, Jane, püüan väga..."

Või veel! Jane tundis taas peene kõlnivee hõngu ja ta sisemuses tõmbus miski kokku. See oli juba täiesti liigne. Kindlasti pole sellel mehel tarvidust eriti püüda. Enamik naisi langeb talle ise sülle nagu küpsed virsikud niipea, kui mustad silmad on ta ohvril peatunud. Aga mitte mina! kinnitas ta endale kurjalt. Ainult mina mitte.

"Nüüd aga, kui oleme selgeks saanud, milline hõivatud inimene olen mina, kas võin teilt midagi küsida? Kas teie olete ka Londonis... väga hõivatud?

"Mina? Haigla on alati nagu mesilastaru," vastas Jane, tehes näo, nagu ei taipaks ta küsimuse tõelist mõtet. "Aga see-eest on seal huvitav. Ma ei salli igavat tööd."

Jane hakkas ootamatult vadistama oma praktika mitmesugustest juhtumitest, mis mehele ilmselt huvi ei pakkunud. Vaevalt oli ta hingetõmbepausi teinud, kui Fernand vahele ütles:

"See kõik on arusaadav. Mind aga huvitab, kas Londonis ootab keegi teie naasmist?"

"Te mõtlete meest?" küsis Jane otsesõnu.

"Just nimelt."

"Ei," vastas naine ausalt.

"Ei?"

Jane raputas pead ja Fernand vaatas talle taas tähelepanelikult otsa.

"Kas te ei mõtlegi laiendada seda... salapärast ütlemist?"

"Salapärast?" Jane sundis end naerma. "Ma ei näe selles midagi salapärast."

"Kas tõesti? Kui ilus kahekümne viie aastane neiu nii kindlalt väidab, et ..."

"Ma ei väida kindlalt, vaid ainult nendin seda, mis on. Ja te näete väga hästi, härra Tamilier, et ma ei ole ilus... ja..."

"Vaat selle vastu tahaks küll vaielda," katkestas mees. "Ja palun, ei maksa edaspidi enam öelda härra Tamilier. Nõus? Te ju teate, et minu nimi on Fernand. Kui kavatsete elada mõne aja Le Puy's, siis oleks loomulikum, kui nimetame teineteist eesnimega. Kohtuma hakkame üsna sageli, Jane."

"Sageli?" Seekord kõlas tema häälest jahmatus, kuid nähtavasti mees ei imestanud põrmugi.

"Pierre ja Nora on ju minu sõbrad," ütles ta.

"Tean, tean, aga..."

"Aga sõpru on ju nii meeldiv külastada, eks ole? Nii palju, kui mina tean, on ka ranges Britannias see tava veel säilinud."

"Jah, aga..."

"Ma ei saa aru, millest te niiviisi ehmusite. Ma pean silmas rahumeelseid perekonnalõunaid koos Nora ja Pierre'iga. Võib-olla ka ühiseid jalutuskäike... Ma käin tõesti nende pool üsna sageli, nii et teil tuleb minu seltskonnaga harjuda."

"Ma saan suurepäraselt aru, mida te öelda tahate," pomises Jane.

"Siis on hästi. Saimegi asjad selgeks."

Mees muutus taas muretuks suhtlemisvalmis kavaleriks, kuna Jane oli ähmi täis. Seda ei osanuks ta endalt küll oodata.

Samal ajal sõitis võimas auto roniroosidega ehitud väravast sisse. Fernand seiskas mootori ja pöördus kaaslase poole, meelastel huultel irooniline naeratus.

"Mis puutub teie välimusse, siis mõtlen just seda, mida ütlesin. Te olete ilus neiu. Seda kinnitaks iga vähegi asjatundlik mees. Ma olen ilu austaja, kuid tunnen ka selle hukutavat jõudu. Sageli kaasneb sellega reetlikkus."

"Reetlikkus?" sosistas Jane vaevukuuldavalt, sest teda halvas mehe silmade läige. Talle näis millegipärast, et see kummaline lause puudutab kuidagi teda.

"No muidugi." Fernandi nägu tumenes ja naine märkas, kui raske on tal end naeratama sundida. "Ilu on suur kiusatus, mida loodus sageli kasutab. Võtame näiteks lillakate sirelikarva õitega ja mürgiste marjadega belladonna, mis on välimuselt ülpris ahvatlev. Või surmaputke toredad valged õiesarikad. Või siis õiesarnased peajalgsed, mis kalu ligi peibutavad ja neid õgivad. Loodusele meeldib pakkuda meile peitepilte, Jane."

Jane taipas äkitselt, et Fernand ei arutle hoopiski taimede ega loomade üle. Teda kohutas mehe sõnadest kostev väljapääsmatusetunne.

"Jah, võib-olla küll." Ta tahtnuks tõestada Fernandile, et tal ei ole õigus. "Aga ilu võib olla ka ime, mida võib imetleda ja kellegagi jagada ning mis ülendab inimese hinge. Me ju imetleme ilusat päikeseloojangut..."

"Jah, aga õige pea jääb sellest üksnes mälestus ja sa mähkud ööpimedusse," sõnas Fernand. "Mitte miski ei ole igavene. Mitte miski ei ole see, millena ta näib."

Ta räägib ju oma naisest, kes ta nii traagilisel viisil maha jättis! Kui Jane seda taipas, tardus ta, teadmata, mida öelda. Yvette oli ju vapustavalt ilus ja nad elasid koos kõigest mõne aasta. Mõistagi armastab ta naist ikka veel...

"Aga võib ju olla kalleid mälestusi?" küsis Jane ettevaatlikult. "Loojangust saab öö, kuid selle rahu ja ilu jäävad alati meiega."

"Mina ei ole seda märganud," vastas Fernand jäiselt, andes mõista, et sellel teemal on jutt lõppenud. "Kuidas siis on? Lähme?" Ta osutas plaaditud õue lõpus paiknevale meekarva hoonele. "Papi Vaucluse'il on alati roogi igale maitsele, nii et ärge oma isu pärast muretsege. Arvatavasti oleks meil parem istuda värskes õhus. Restorani taga on imekena aed."

Seda öeldes ronis mees autost välja ja tuli talle

ust avama. Sellest tegi Jane järelduse, et sellin suhtumine daamidesse on prantslastel veres. Jan mäletas, kuidas ta eelmisel suvel siia saabus. Too kord käitus Pierre Sauvages tema suhtes täpselt sa muti. Seda võib meie päevil harva näha. Ent kui ta pidas Nora meest üksnes hästikasvatatud härras meheks, siis tema sõbra puhul oli sellel kerge komplimendivarjund.

Fernand võttis tal käe alt kinni ja juhtis väikese koloriitse restorani juurde. Ta täheldas otsekohe, e lühike paksuke, asutuse peremees, tunneb härra Tamilier'd hästi, sest laskis teda nähes kuuldavale piduliku tervitushõike.

Pärast tervitustevahetust, millest Jane sõnagi aru ei saanud, viis Vauclaine nad läbi peasaali kaetud rõdule, kus seisis ainult mõni laud. Oli imetabaselt soe ja Jane'ile meeldis seal väga.

Väikest aeda ümbritses ažuurne tara, mis oli põimitud läbi läikivate lehtede ja meeldivalt lõhnavate lilledega. Õue katvate kiviplaatide vahelt oli läbi kasvanud haljas rohi ja keskel kasvas suur magnoolia, mis pakkus suvel varju.

"Praegu ei ole hooaeg, kuid märtsis paneb Vauclaine lauad igale ruutsentimeetrile," sõnas Fernand naeratades, kui märkas, et Jane aeda imetleb. "Ta teab, et enamik turiste eelistab einestada jahedas."

"Siin on väga sümpaatne."

Jane vaatas teda üle laua ja sattus ootamatult segadusse. Selles intiimses õhkkonnas suurenes Fernandi mehelik veetlus veelgi. Ta sundis end pilgu kõrvale pöörama. Mis temaga õieti toimub? Teel lennujaamast ei pannud Jane õieti tähele ümbruskonna maastiku ilu, otsekui oleks kõrvalistuv mees ta ära võlunud.

Hullumeelsus! Ta kummardus madalale söögikaardi kohale, mille Vauclaine oli hoolitsevalt nende ette asetanud. Lihtsalt hullumeelsus – lubada tundmustel mõistuse üle võimust võtta! Mis saab veel siis, kui mees taipab, mis temaga toimub? Kole isegi

kujutleda... Ent igal juhul ei tohiks Fernand olla nii üleolev, isegi siis, kui ta seniajani oma kadunud naist armastab. Nii on ju võimatu temaga suhelda!

"Kas tõlgin teile?"

"Mida?"

Kui ta tõstis silmad ja kohtas lauakaaslase pilku, tuli tal kange tahtmine öelda, et oskab ise prantsuse keelt, ent tema vastas istuv mees ju teadis, et see nii ei ole. Tegelikult sunniti teda tunnistama, et ta vahib keskendunult ridu, millest ta mitte midagi aru ei saa.

"Söögikaart. Kas tõlgin teile, mida see pakub?" küsis Fernand kannatlikult, nagu räägiks tujuka lapsega.

"Tänan, seda ei ole tarvis," vastas Jane kindlalt, sest tundis, et puna hakkab jälle palgele tikkuma. "Tahaksin ainult värsket salatit ja mingit külma jooki. Kui võib."

"Muidugi." Mees kallutas kergelt pead. See liigutus oli viisakas, kuid ka sellest lõi läbi kerge pilklikkus. "Kas võiksin veel pakkuda või ja küüslauguga kartulit? See on üks Vauclaine'i firmaroogi."

"Tänan." Jane noogutas, mõeldes selle üle, kuidas nii jalustrabav mees suutis äratada temas säherduse vihkamise. "Kus siin on daamide tuba? Tahaksin käsi pesta."

Väikeses tualettruumis, mis mahutas vanaaegse valamu ja täiesti nüüdisaegse erkkollase käimlapoti, vaatas ta ärevalt peeglisse. Miks ometi kõik algusest peale niiviisi viltu kisub? Miks ta närvitseb? Keerulisest raamist vaatas Jane'ile vastu tema suurte pruunide silmadega teisik, kelle kastanikarva juuksed toonitasid näonaha valevust.

Kaunitar! Jane krimpsutas rahulolematult nägu. Aga Fernand näis rääkivat täiesti siiralt. Muidugi ei ole ta mingi inetusehunnik, aga hoopiski mitte iludus. Mitte selline, nagu Nora. Mehed pöördusid alati talle järele vaatama, kuid Nora jäi nende tähelepanu suhtes täiesti ükskõikseks.

Ah, olgu...

Jane kehitas õlgu ja läigatas kuumenenud näole külma vett. Ta on selline, nagu on, ja on sellega täiesti rahul. Muidugi võinuks mõnd pisiviga mitte olla... Aga praegu ei seisne asi selles. Oleks tulnud algusest peale käituda Fernand Tamilier'ga kuidagi teisiti. Ta tuli siia sõbranna elu kergendama, mitte aga ta abikaasa õemehega sõjajalale astuma.

Pole viga. Edaspidi on ta targem. Tuleb üksnes Fernandi juuresolekul keel hammaste taga hoida ja rahulikum olla. See ju pole ei tea mis keeruline. Pole ju tarvis ta igale sõnale reageerida ja ärritunud siili kombel okkaid turritada. Oli ju temast väga lahke talle nii kaugelt vastu tulla.

Mõistagi ebameldiv, et Fernand on nii üleolev ja upsakas, aga tal on kindlasti soojad tunded Pierre'i ja Nora vastu. Olgu kuidas on, tuleb teda küüdi eest viisakalt tänada, armsalt naeratada ja mitte alluda sihilikele või juhuslikele provotseerimistele.

Nende edasiste suhete pärast ei maksa muretseda. Fernandi ülesanne oli üksnes teda elusa ja tervena Le Puy'sse toimetada. Vaevalt see mees teda Pierre'i ja Norat külastades märkab.

Veider küll, kuid see mõte pigem kurvastas, kui rahustas... Mis jama mulle küll pähe tikub? küsis ta juukseid kammides endalt. Siis pihustas ta randmetele oma lemmiklõhnaõli ja astus püstipäi tualettruumist välja.

* * *

2

"Jane!"

Näost särav Nora lippas nii kärmelt trepist alla, et Jane ehmus ja hüppas autost välja enne, kui Fernand jõudis talle ukse avada. Naised sülelesid nii tugevasti, kui Nora paisunud kõht lubas. Seejärel astus Jane tagasi ja imetles sõbrannat.

"No oled sina alles kosunud!"

Jane sai aru, et see märkus polnud päris kohane, kuid ei suutnud seda tagasi hoida. Nad olid ju olnud omavahel alati avameelsed.

"Ära parem räägigi," vastas Nora kurvalt ohates. "Praegu ei saa ma vaadata telerist metsloomasaateid. Loehobude kered meenutavad mulle kangesti kelagi..."

"No nüüd ütles!" Sõbrannad naersid. "Sa oled ilus nagu alati, ainult..."

"...paks nagu elevant?"

"Jäta järele! Seal ju istub tervelt kaks inimest! Sa peaksid selle üle uhke olema! Aga kuidas sa ennast tunned?"

"Suurena, väsinuna, haigena... ja uskumatult õnnelikuna."

Nora naeratas ja sõbrannad sülelesid taas. Samal ajal kostis nende kõrval rahulik hääl:

"Kas me ei läheks lõpuks majja? Pierre käskis mul valvata, et sa pikutaksid, kuni ta ise õhtul koju jõuab. Jane'iga võid lobiseda ka horisontaalasendis."

"Nägid nüüd?" Nora muigas ja võttis tal käe alt kinni. "Kui ei ole Pierre'i ega Pauli, siis on Fernand. Mind piiravad mehed, kes arvavad, et võin iga hetk killudeks puruneda."

"See pole ju paha," arvas Jane naeratades, kui nad massiivsest kivitrepist üles nikerdatud ukse poole astusid. "Nüüd lisanduvad veel minu irisemised."

"Irisemised?" kordas Fernand, kui nad poleeritu
põrandaga vestibüüli astusid. "Mis need irisemise
on? See on inglise sõna?"

"Minu arvates küll," vastas Nora naeratades.

Jane heitis Fernandile pilgu ja hämmastus, ku
avalaks ja leebeks muutus mehe nägu, kui ta vast
naeratas. Karmus ja külmus olid kusagile kadunu
ja tulemus oli vapustav. Temale ta kohe kindlas
nii ei naeratanud...

Milline mõistatuslik mees siiski, leidis Jane, ku
Nora Fernandile sõna tähendust seletas. Igal juhu
ei olnud ta sellist veel kohanud. Küllap läheb ta
raskeks leida endale sobivat naist. Sellist, nag
Yvette. Nad olid kindlasti oivaline paar.

"Mis me nüüd siin seisame!" hüüdis Nora ja vii
nad avarasse elutuppa, kus ootasid elupõline köögi
tüdruk Therese ning teenijad Marie ja Blanche
Jane'i vanad tuttavad.

Pikale kohvilauale olid juba asetatud võileivad
ja koogid.

"Fernand käis peale, et võiks sind kuhugi hommi
kueinele viia, aga ma arvasin, et vahepeal on su
kõht jälle tühjaks läinud. Kus te käisite? Vauclaine'
juures? Kas sulle meeldis seal?

"Jah, kõik oli väga hästi."

Jane ei hakanud sellest pikemalt rääkima. Teda
üllatas, et algatus teda restorani viia tuli Fernandilt.
Ka sõnad "väga hästi" ei kajastanud päris õigesti
seda, mis toimus pärast ta laudanaasmist. Vauclaine
serveeris mõne minutiga hommikueine, kuid neiu
oli nii pinges, et võinuks võrdse eduga süüa saepuru
– maitsetaju oli täielikult kadunud.

Jane tunnistas endale, et üldiselt oli Fernand
ideaalne teekaaslane – teravmeelne ja veetlev. Ometi
ei saanud ta lahti tundest, et mees pidevalt mängib
ning teda salakesi jälgib. Mõistagi ei soodustanud
see isu ega seedimist ja Jane ei suutnud isegi salatit
lõpuni süüa. Nüüd oli ta nälga suremas ning täitis
kiiruga teenija ulatatud taldriku.

"Kas jääd meile lõunale, Fernand?" küsis Nora,
kui teenijad olid lahkunud. "Paul on sõprade juures,
kuid Pierre toob ta koju," lisas ta Jane'i poole pöör-
dudes, et tedagi vestlusse kaasata. "Tead, ta on
Fernandist kõvasti sisse võetud ja ütles juba hom-
mikul, et tahaks oma parimat onu siin näha."

"Tõsi või?" Fernand võttis enne istumist jaki seljast
ning nüüd tulid musta siidsärgi all reljeefselt esile
ta rinnalihased. Jane pidi lõhevõileiva äärepealt kurku
tõmbama. See on ju lihtsalt mingi dünamiit!
Lõhkeaine, mis võib jalust maha põrutada! "Noh,
ma arvan, et kõik oleneb Jane'ist. See on tema esimene
õhtu siin. Võib-olla tahab ta seda veeta ainult koos
pereliikmetega."

"Aga sina oled ju ka pereliige!" kinnitas Nora.

"Muidugi ei ole ma vastu," pomises Jane.

Mõlemad naised ütlesid seda korraga, ainult et
Nora naeratus oli südamlik, Jane'i oma mõnevõrra
pingutatud. Kõige vähem soovis ta Fernandi siia-
jäämist, aga seda ei tohtinud ju öelda.

"Siis on hästi! Õdus kodune lõuna koos kõige
kallimate inimestega," kuulutas Nora rahulolevalt.

Pierre jõudis koos vennaga koju kohe pärast
kella seitset ja hakkas kohe Jane'i ees vabandama,
et ei saanud talle vastu tulla. Jane vastas talle nii,
nagu sellisel puhul tavaks, vältides sealjuures Fer-
nandi terast pilku. Ta ütles, et sõit läks suurepä-
raselt ja ka hommikueine oli suurepärane.

"Olen tähele pannud, et inglastele meeldib väga
sõna suurepärane," tähendas Fernand muiates.
"Nora ütleb ka alati – ilm on suurepärane, söök on
suurepärane. Kas inglise keel on tõesti nii sõnade-
vaene?"

"Kuidas ma peaksin siis teie arvates ütlema?" küsis
Jane kulmu kortsutades.

"Mina eelistaksin, et ütleksite ausalt." Mustad
silmad ilmselt provotseerisid teda.

Õnneks kutsus Paul teda sel hetkel oma kallis papagoid Flauberti vaatama. Jane läks kergendatul poisiga kaasa, ent nagu kiuste tuli Fernand neil järele. Naist läbistas terav vihkamishoog. Noh, olgu tühi temaga. Lõpuks on ta Nora sõbranna, tuli talle appi mõneks kuuks ja näeb seda meest ainult mõne korra. Peamine on hoida joont, mille ta restoran tualettruumis endale kavandas.

Jane kõõritas Fernandi ja taas jäi tal hing kinn tema seksuaalsest veetlevusest, mis näis olevat t loomulik osa nagu hingamine. Huvitav, kas mees ise teab, millist mõju ta naistele avaldab? Muidug teab! Küllap tormavad need talle karjakaupa kaela Vaevalt leidub keegi, kes ei tahaks proovida, kuidas ta tunneb end selle mehe süleluses...

Tema aga teab, et selles ilmas ei ole Fernand Tamilier'l ja Jane Nicolsonil mingeid puutepunkte. Mees on nägus, rikas ja mõjukas. Tema märkmikus on kindla peale hulk naiste nimesid, kes on valmis esimese sõrmeviipe peale ta voodisse lippama. Ta oli näinud selliseid naisi suvel, kui elu siin kihas. Elegantsed, peente näojoonte, fotomodelli keha ja pimestava naeratusega, briljante täis riputatud nagu jõulupuu. Naised, kes sarnanevad ta kadunud abikaasaga...

"Tule ruttu, Jane!" Paul, kes oli temast mõne sammu ette jõudnud, peatus oma toa ukse juures. "Ma ütlesin Flaubertile juba hommikul, et sa tuled, ja talle ei meeldi, kui peab ootama."

"Tu-len!"

Flaubert oli üpris suur lind, üpris agressiivse välimusega, kuid kiindus suvel millegipärast Jane'isse. Niipea, kui ta säravad silmad olid naise pilguga kohtunud, kallutas ta pead ja pakkus oma kaela.

Oli selge, et lind tundis Jane'i kohe ära, kui Paul ta nime nimetas. Õrrel kõikudes hakkas ta kriiskama:

"Jane! Jane! Kas tarr-rk lind? Ilus vana lind!"

Jane'i jahmatas, et Flaubert mäletas sõnu, mida ta temale suvel ütles.

"Tere, Flaubert! Kes siis meil on tark lind?"

Suled ta sõrmede all olid siidpehmed. Kui ta hakkas neid silitama, langetas lind pea ja kurises mõnust.

"Te ei kardagi seda vana bandiiti?" küsis Fernand ta juurde astudes.

Jane vaatas talle otsa ja kavatses papagoid kaitsma hakata, kuid märkas oma üllatuseks Fernandi näol siirast imestust.

"Flauberti? Muidugi mitte! Me oleme ju sõbrad. Eks ole, vana?" küsis ta papagoi poole pöördudes.

"Fer-r-rnand... Jane..." See oli öeldud säherduse inimtooniga, et Jane jahmus. See tunne tugevnes veelgi, kui lind vaatas neile kordamööda otsa, nagu hinnates, kas nad sobivad omavahel. "Fernand ja Jane! Kenad poi-sid..."

"Sa ajad midagi segi, Flaubert." Fernandi hääl kõlas nii, nagu ei oleks ta papagoi vihjet taibanud. Jane'i põskedele aga kerkis reeturlik puna. "Jane ei ole poiss. Ta on leedi. Kuigi muidugi kena."

"Leed, leedi," kordas Flaubert kuulekalt. Talle meeldis endale tähelepanu tõmmata. "Mar-rjad? Mar-rjad?" küsis ta lootusrikkalt, kasutades juhust maiuse mangumiseks. "Ilus vana linnuke," lisas ta seejärel ja laskis kuuldavale midagi inimeste ohke taolist.

"Sa oled peale muu ka kaval!"

Piinlikule olukorrale vaatamata puhkes Jane naerma. Ta teadis, kuidas kogu pere oli papagoisse kiindunud, eriti Nora, kes omistas talle peaaegu inimlikke omadusi. Ja tõepoolest käitus see mõnikord liiga ehmatavalt inimlikult. Flaubertile oli omane isegi teatud huumorimeel.

"Jane, tule vaata, milline mäng mulle jõuludeks kingiti!" Paul aitas ta toa teisest otsast jälle täbarast olukorrast välja. "See on kahele mängijale," lisas ta lootusrikkalt.

"Nüüd vist võin teid omavahele jätta," arvas Fernand mulates ja pöördus minekule.

Jane vaatas talle järele ja tundis taas temast

kiirgavat mehelikku energiat. Alles siis, kui ta märkas Pauli imestavat pilku, adus ta, et ei saanud pilku lahti sellelt painduvalt, mustas siidsärgis ja lihtsates, kuid ilmselt kallites pükstes muskleis kehalt.

Jane punastas valuliselt. Taevas hoidku, hakkab ta tõesti aru kaotama? küsis ta endalt, kui uks oli Fernandi järel sulgunud ja nad Pauliga lõpuks kahekesi jäid. Ta polnud veel kordagi meestele silmi teinud, ta ei tahtnud seda ja igal juhil ei mõelnudki ta alustada seda siin, veelgi vähem Fernand Tamilier'ga. See mees oli nagunii endast liiga heal arvamusel.

"Aga ikkagi vahtisid teda nagu viieteistaastane lollikel" ütles ta sisehääl halastamatult. "Tule mõistusele! Toibu!"

Paraku ei suutnud Jane kuidagi oma vigurdama hakanud kujutlusvõimet ohjes hoida. Hetkeks kujutles ta mehe reageeringut siis, kui see näeks ta paljast keha, ja ta käsi varjas alateadlikult kõhu. Alles Paul hüüe "Tule siia, Jane, kõik on juba valmis!" viis ta musta põhjatusse langemise seisundist välja.

Enne katastroofi oli ju kõik hoopis teisiti, mõtles Jane terava kibedusega. Ta oli õnnelik ja enesekindel, armastas oma tööd ja oli kihlatud mehega, kellele pidas end ainukeseks maailmas. Äkitselt muutus ta elu mõne sekundiga pöördumatult. Jane sulges südant ahistavast piinavast valust silmad.

See ei juhtunud tema süül. Kõik, nii politsei kui sündmuse pealtnägijad ütlesid, et uljas noormees säravas sportautos tuiskas ristmikule tema pikapile otsa hoiatussignaalita. Selle tagajärjel suri ta sündmuskohal ja neiu ise sattus mitmeks nädalaks haiglasse. Pikkamisi vigastustest paranedes vaevas ta end mõttega sellest, et kolm last, kelle hoidja ta oli, võinuksid samuti rumalalt hukkuda. Nad olid ju avarii hetkel autos. Õnneks olid nende vigastused tühised, kuid Jane ärkas veel kaua öösiti õudusest võbisedes. Ta kuulis ehmunud laste karjeid, sureva

noormehe oigeid ja oma häält, mis püüdis rahustada lapsi, kelleni ta ei küündinud, sest oli esiistmele kinni kiilutud.

Jane mängis lakkamatult õnnetust mõttes läbi ja püüdis end asjatult veenda, et tal oli väga vähe võimalusi avarii vältimiseks. Ikkagi näis talle, et kui oleks reageerinud kiiremini ja autot paremini valitsenud, ei oleks poiss talle otsa sõitnud. Selgus, et selle sportauto olid rikkad vanemad kinkinud pojale kaheksateistkümnendaks sünnipäevaks ja avariihetkel oli tal turvavöö kinnitamata...

"Jane!" Pauli rahulolematu hääl tõi ta tegelikkusse tagasi ning ta püüdis lülituda reaalsetelt õudustelt mängu eelajaloolistele õudustele, vajutas mehaaniliselt nuppudele ja paigutas ümber kujukesi.

Tollal ütlesid talle kõik, et avariid ei suutnuks ära hoida ka poole sajandi pikkuse vilumusega sohver, saati siis kahekümnene neiu, nagu ta tookord oli. Jane sai sellest aru... aga ainult mõistusega. Süda tundis midagi muud. See oli süütundest lõhkemas. Tema hoolde oli usaldatud kolm pisikest olevust ja tema ei õigustanud seda usaldust.

Avarii kehalised tagajärjed võinuks üle elada – ainult mõni arm kõhul —, aga hingetrauma oli hoopis midagi muud. Sellest ei saanud Jane kuidagi üle, ja tagajärjed olid varmad tulema. Kui avarii ei oleks talle nii mõjunud, kas siis oleks Fred sedaviisi talitanud? Kas oleks noormees ta hüljanud just siis, kui neiu teda kõige enam vajas...?

Pauli võiduhüüe tunnistas, et poiss peab teda viletsaks mängijaks. Jane vabandas, palus luba pisut puhata, avas mingi ajakirja ja süvenes taas oma nukraisse mõtteisse.

Fred käis teda haiglas vaatamas ainult mõne korra, kuid Jane, kes teadis ta vastumeelsust igasuguste tõbede, sealjuures haiglate suhtes, ei solvunud. Muidugi tundis neiu temast puudust, eriti kui nägi, milline tähelepanu ta palatikaaslasi ümbritses. Aga aga tedagi hooletusse jäetud – vanemad, vennad ja

paljud sõbrad külastasid teda iga päev. Aga see ei olnud ikkagi see...

Siis sai Jane pärast kahekuulist haiglasviibimist, kaks päeva enne väljakirjutamist kirja, mille iga sõna oli talle mällu sööbinud.

"Kallis Jane." Juba see algus pidi teda valmistama ette selleks, mis edasi tuleb. Varem algasid ta kirjad sõnadega *"Kallis"* või *"Mu väike Jane"*. Ometi oli neiul hea meel, et ta vähemalt kirjutaski.

"Ma ei tea, kuidas seda kirja alustada, kuigi olen kindel, et pean sulle kõik ausalt ära rääkima. Poleks aus, kui ma seda ei teeks. See aeg, mille oleme veetnud lahus, on sundinud mind vaatama meie suhetele teise pilguga, ja mulle on palju selgeks saanud – kui sa mõistad, mida ma silmas pean."

Ei, ta ei mõistnud seda ning jätkas lugemist, nagu ei oleks midagi juhtunud. Ainult süda hakkas millegipärast kiiremini lööma.

"Arvan, et oleks parem, kui mõneks ajaks lahku läheksime, Jane. Umbes kuueks kuuks, et meie tundeid kontrollida. Hiljem, kui seome end kohustustega, kui meil tulevad lapsed, on juba hilja. Lahusolek aitab meid selgusele jõuda, kas oleme teineteisele vajalikud.

Palun jäta sõrmus endale. Loodetavasti suudad mõista, miks ma nii teen. Hüvasti. Fred."

"Et meie tundeid kontrollida..." Issand, mäherdune silmakirjatseminel Oo, muidugi mõistis ta, miks Fred nii teeb, ja imestas, miks ei taibanud seda kohe, kui ta esimest korda külastama tuli ja ta näol peegeldus vigastusi nähes hirm ja vastikus.

Muidugi nuttis Jane kogu ülejäänud päeva. Õhtul aga tuli ta vanem vend Tommy ja kõik sai lõplikult selgeks.

Tuli välja, et Fredi oli mitu korda nähtud koos pikajalgse blondiiniga, kes hoolitses fanaatiliselt oma figuuri eest ja kes töötas temaga koos.

"Kui need kuuldused minuni jõudsid, tuli mul ajada temaga üks tõsine jutt," seletas Tommy rahulolevalt. "Kardan, et tal tuleb nüüd hambaarsti juurde

sisse astuda ja lasta endale paar uut hammast panna... Kui ta muidugi neid õlleka põrandalt üles ei korjanud. Loodetavasti ei kuule sa siitpeale temast enam midagi, õeke."

Järgmisel päeval saatis Jane Fredile sõrmuse tagasi.

"Kas oled juba puhanud?" küsis Paul kärsitult. Jane naeratas talle, nagu peidaks oma meenutused kaugemasse mälusoppi.

"Olen puhanud ja seekord teen sind põrmuks."

Samas aga helistas Pauli tuppa Nora ning teatas, et nad kavatsevad Jane'i saabumist pidulikult tähistada ja lõunasöögi alla pakutakse kell kaheksa aperitiivi. Tuli rutata oma tuppa, sellessesamasse, mida ta oli suvel kasutanud.

Ta kohvrid olid juba lahti pakitud, riided korrektselt massiivses kapis ja tualett-tarbed vannitoas. Talle määratud tuba oli imekena, nagu kogu majagi. Ent Jane'il ei olnud enam aega isegi aknast avaneva toreda maastiku imetlemiseks. Tuli pesta endalt maha teetolm, panna selga midagi lõunasöögiks sobivamat ja ettenähtud ajaks alla jõuda.

Jane vaatas oma kapi rõivavaru üle ja ohkas. Nagunii ei küüni ta nende naiste tasemeni, kes ümbritsevad Fernandi. Ta otsustas pikemalt mõtlemata tõmmata selga oma tavakohase päästerõiva – lihtsa lõikega musta siidkleidi – ja jalga mustad atlasskingad.

Pärast dušši lõhnas ta lillede ja suve järgi, mida hoovas vannilinast. Ta keeras selle endale ümber ja läks magamistuppa. Peegli ees istudes jäi ta mõtlema.

Kuidas seada juuksed? Ja millised kõrvarõngad valida? Ega see valik rikkalik olnudki – kristalltilgakesed või suured kuldrõngad, vanemate jõulukink. Aga varjud laugude alla – rohelised või hallid? Roheline sobib talle paremini, ent hall toonitab rõivaste rangust...

Jäta otsekohe järele, Jane! katkestas ta end

karmilt, vaadates peeglist laitvalt oma kuumavaid põski ja säravaid silmi. Ta ei vaata enam sinu poolegi ja sa ise ei soovi seda samuti. Fernand oli olnud abielus uskumatult ilusa naisega ja loomulikult ei ole tema kaotamisest toibunud. Kui keegi suudabki aidata teda leinast vabaneda, siis mitte mingil juhul armetu olend allahinnatud kaupade kategooriast.

See lause oli sööbinud Jane'i mällu ja jälitas teda sellest ajast peale, kui ta Fredi kirja luges. Sel õudsel õhtul, kui Tommy ja vanemad olid lahkunud, tulid talle äkitselt meelde Fredi sõnad, mis ta oli öelnud mõni kuu enne avariid. Tookord vaatasid nad telerist saadet vähihaigest naisest, kes oli pärast mitut naha-operatsiooni mehele läinud.

"Kuidas see tüüp sellisega abiellus? imestas Fred siiralt. "Ta pole ju üldse enam see tüdruk, kes ta varem oli. See mees oleks võinud kellegi teise võtta. Milleks on talle vaja allahinnatud kaupa?"

"Mida sa räägid, Fred?! See on ju hirmus!"

Jane pahandas ja noormees tegi otsekohe näo, nagu oleks ta tahtnud öelda hoopis midagi muud. Sel hetkel pettis ta Jane'i oma seletusega ära, kuid nagu hiljem selgus, jäid need sõnad alatiseks meelde. Tollal aga uskus ta seda, mida tahtis uskuda, sest armastas Fredi. Oli tarvis autoavariid mõistmaks, et mees, keda ta pidas täiuslikuks, oli täielik tühisus.

Kui Jane võõrastetuppa läks, lainetasid ta juuksed vabalt õlgadel ja särasid nagu sulavask ning silmi toonitas õige pisut rohelist. Fernand Tamilier tardus hetkeks ja silmitses teda teraselt.

"Poleks osanud oodata, et panete selga kurikuulsa musta väikese õhtukleidi," ütles ta vaikselt. "Siiamaani arvasin, et see on prantslannade privileeg."

"Mina... Loodetavasti võin pidada seda komplimendiks?" vastas Jane ja tundis, et ta jälle punastab.

Fernand vaatas teda terve minuti ja puhkes siis ootamatult naerma. See oli rõõmutu, peaaegu krigisev naer.

"Muidugi on see kompliment," kinnitas ta. "Teil on

täiesti õigus."

Jane märkas Pierre'i uudishimulikke pilke toa teisest otsast, kus ta kokteile segas. Issand tulgu appi, miks see Fernand Tamilier teda ometi rahule ei jäta? Ta erutus nii, et unustas oma kõrged kontsad ja teine neist takerdus koheva vaiba narmaisse. Jane oleks kindlasti kukkunud, kui Fernand ei oleks tal randmest kinni kahmanud.

"Ettevaatust, miss, ettevaatust!" Tema hääl kõlas vaikselt ja mesiselt. "Mis teid niiviisi ehmatas? Pole võimatu, et olen tõesti hirmus hall hunt, kes võib teha koledaid asju, aga vaevalt hakkan neid tegema oma vanade ja kõige lähedasemate sõprade silme all – eks ole?"

"Ärge ajage jama! Ma üksnes komistasin, ja kogu lugu," vastas Jane teravamalt, kui tarvis."

Fernand oli vahetanud musta särgi ja püksid noobli õhtuülikonna vastu. Tuli tunnistada, et see ülikond koos tumesinise siidsärgi ja sardoonilise naeratusega tegid ta täiesti vastupandamatuks... Ja ohtlikuks! Jane tundis, kuidas mehe käsi ta rannet kõrvetab. Ta hoidis end tagasi, et mitte joosta Nora juurde ja peituda lapse kombel ta selja taha. See väike vahejuhtum kinnitas kõike, mida ta oli oma toas mõelnud – nad elavad Fernandiga eri planeetidel.

"Ma ei kahtlegi, et see oli ainult komistus."

Seekord kõlas Fernandi hääl täiesti ükskõikselt ning Jane tundis äkitselt kummalist pettumust. Ta kergitas uhkelt pead ning astus säravalt naeratades Pierre'i ja Nora juurde.

Mõne minuti pärast astus tuppa Paul. Jane sõbrunes Pierre'i noorukese vennaga juba suvel. Tal oli üldse eriline anne lastega sõbrustamiseks. Nüüdki alustasid nad sundimatut vestlust, arutasid äsjast heitlust mängulaual ja tõgasid teineteist halastamatult.

Kui Blanche neid söögituppa palus, sattus Fernand taas Jane'i kõrvale.

"Te oskate lastele ligi pääseda," tähendas ta Jane'il käe alt kinni võttes. "Teie nimi on Paulil suvest alates alailma suus. Ta kohe kummardab teid."

"Paul on tore ja sümpaatne poiss." Jane püüdis kõigest väest rääkida rahulikult, muretsedes selle pärast, et mehe puudutus pani ta jälle võpatama. "Ometi on ta oma lühikeses elus pidanud nii palju läbi elama – vanemate ja õe surm..." Taibanud oma arutluste taktitust, ruttas ta lisama: "Kõigele vaatamata on ta täiesti normaalne ja tasakaalukas laps."

"Mul on hea meel, et te nii arvate. See on Nora ja Pierre'i teene."

Ka lauda istusid nad kõrvuti. Jane tundis tema kõlnivee lõhna, mis sobis hästi kokku ta välimusega, ja sellest hakkas kusagil ta sisemuses võbisema soe klomp. Fernand aga jätkas nii, nagu poleks midagi juhtunud:

"Nora ja Pierre pühendasid kaks viimast aastat nimelt Paulile. Nad tahtsid talle selgeks teha, et teda armastavad ja vajavad kõik, enne kui hakkasid jälle endale lapsi soetama."

"Tõsi või?" Seda oli Jane'il väga meeldiv kuulda. "Nad on head inimesed, kas pole tõsi?" ütles ta vaikselt, vaadates Fernandi tõmmusse ilusasse näkku.

"On küll. Aga headus muudab inimese mõnikord liiga haavatavaks." Seekord oli ta hääl liiga kiretu. "Meie maailmas eelistatakse teistsuguseid omadusi, näiteks skeptilisust. Ära usu kedagi, kahtle kõiges ja esita alati küsimusi. Ainult nii on võimalik ellu jääda."

"Mõningatel asjaoludel kindlasti... Aga loodetavasti ei pea te seda üldkehtivaks reegliks?" küsis Jane, keda mehe avameelne küünilisus üllatas.

"Just nii ma arvan!" ütles mees vähimagi hämminguta, kui märkas Jane'i punastamist.

"Noh, siis ei ole ma teiega nõus." Jane'i silmad sähvatasid sõjakalt. "See on lihtsalt õudne! Järelikult ei usu te kedagi enne, kui olete saanud notari kinnitatud kirjaliku tõendi?"

"See on küll väike liialdus, aga tõele üsna lähedal... Aga teie, Jane, ei söö ju üldse midagi."

Lumivalgel laudlinal ilutsesid rasked hõbenõud, kristallklaasid ja toretsev kimp kasvuhoonelilli, mis täitsid tuba meeldiva aroomiga. Söögituba oli avar ja ilusasti kujundatud. See sisendas Jane'ile õndsalikku erutust, nagu kogu Le Puy.

Jane keskendus oma taldrikule ja sedamööda, kuidas road vaheldusid, hakkas märkama, et pea enam lõdvestumiseks pingutama. Mõni klaas head veini ning pererahva sõbralikkus ja teravmeelsus uinutasid ta erutuse. Väsitav reisipäev, katastroofimeenutused ning selle tõmmu ilusa mehe lähedusest põhjustatud piinlikkus ja ärevus – kõik see haihtus lauas valitsevasse soojuse ja heatahtlikkuse õhkkonda. Jane adus juba mitmendat korda, et Nora on suutnud luua tõeliselt õdusa kodu ja et Pierre'il on kõvasti vedanud.

Nad naljatasid, naersid, sõid ja jõid. Jane'il oli lõbus ja rahulik, kuid ikkagi tunnetas ta kogu aeg Fernand Tamilier' lähedust. Kuidas see kokku sobis, seda ei suutnud ta isegi mõista, kuid ta teadis, et midagi sellist ei olnud temaga varem juhtunud. See talle ei meeldinud, kuid ta ei saanud midagi parata.

"Kas käisite kodus ümber riietumas?"

Alles õhtusöögi lõpul julges Jane esitada küsimuse, mis talle millegipärast rahu ei andnud.

"Jah. See ei ole kuigi kaugel." Fernand naeratas viisakalt ja lisas: "Loodan, et tulete kunagi mulle külla."

Oh taevas! Kas mees tõesti arvab, et Jane taotles seda kutset? Kogu ta rahulikkus pudenes laiali nagu kaardimajake.

"Tänan teid, kuid arvatavasti on mul liiga palju tegemist."

Ta ütles seda meelega järsult. Vastuseks kortsutas Fernand külmu ja vaatas talle otsa nii külmalt, et Jane ehmus.

"Ärge hakake keelduma!" ütles ta vastuvaid-

lemist välistaval toonil. "Uskuge, ma pakuksin teile meelsasti meelelahutust."

Suurepärane – ta veel solvus! Küllap taipas, et ta pakkumine ületab tavalise viisakuse piirid. Prantslased aga on enesearmastajad! Küllap hakkab mees nüüd peale käima, et mitte end alandada.

"Tänan veel kord. Kindlasti astun kunagi teie poole sisse."

Jane ütles seda oma kõige seltskondlikumal toonil ja lootis, et see teema on ammendatud, kuid põrkas äkitselt kokku ta hüpnotiseeriva pilguga.

"Laupäeva õhtul," ütles Fernand muiates.

"Mis...?"

Jane märkas, et Pierre ja Nora lakkasid elavalt arutamast tulevaste laste nimesid ja jäid nende juttu huviga kuulatama.

"Kutsun teid laupäeva õhtuks lõunale."

Muide, see sarnanes kõige vähem kutsumisega. Järsult öeldud sõnad sarnanesid enam väljakutsega, mida ta ei kavatsenud hoopiski vastu võtta.

"Ma ei usu..."

"Loomulikult tulevad ka Nora ja Pierre."

Fernandi hääl oli täis külma üleolekut. Muidugi taipas ta, et Jane üksinda ei tule! Mida ta lõppude lõpuks endale lubab?! Käsutab teda nagu kooliplikat, kes ei suuda enda eest seista.

"Vabandage, Fernand. See on teist väga lahke, aga mul kulub tõepoolest mõni aeg siinse kliimaga kohanemiseks," ütles Jane kindlalt. "Kindlasti võiks seda teha hiljem."

"Siis ülejärgmisel laupäeval," ütles Fernand otsekohe.

Jane tundis tõelist kabuhirmu seepärast, et oli põrganud kokku enda omast tugevama tahtejõuga. Ta mõistis, et uus keeldumine oleks jäme ja rumal.

"Loodetavasti jõuate selleks ajaks... harjuda?" küsis Fernand petliku rahuga, kuid ühe kulmu kerge liigutus reetis ta varjatud ärrituse.

"Arvatavasti jah..."

Jane ohkas ja pigistas välja naeratuse, lootes, et sellega on see lugu lõppenud, kuid samas kostis Pierre'i hääl ja neiu tõmbus taas pinevile.

"See oleks tore! Meil Noraga on just ületulevaks laupäevaks piletid ooperietendusele! Mäletad, sa kinkisid need mulle sünnipäevaks, Fernand? Tahtsin soovitada, et Nora läheks koos Jane'iga, aga kui Jane lõunastab sinu pool, võime teha ühe perekondliku väljaminemise. Ma ei ole enam sada aastat ooperis käinud."

"Muidugi! Kuidas ma ometi selle unustasin! Ületuleval laupäeval on ju sinu sünnipäev!" Fernandi sametises hääles oli midagi, mis ütles Jane'ile, et ta ei olnud midagi unustanud. "Kindlasti tahab Jane, et läheksite teatrisse koos. Kas pole nii?" Ta naeratas neiule armsalt.

"Mina..." Jane taipas, et oli saanud hävitavalt lüüa. No miks ta ei nõustunud minema järgmisel laupäeval, kui Nora ja Pierre võinuksid temaga kaasa tulla?! "Jah, muidugi," kiirustas ta vastama, nähes, et must kulm taas tõmbles. "Muidugi on parem, kui lähete koos, Pierre. Sel juhul lükkame ehk meie külaskäigu veel nädala võrra edasi?"

"Rumalus!" ütles Fernand järsult, soovides nähtavasti sellele pikaleveninud jutule punkti panna. "Pierre ja Nora naudivad ooperit rahulikumalt, kui teavad, et olete kindlates kätes, Jane."

Mehe silmad sähvatasid kiskjalikult – selles pilgus sisaldus läkitus, mida mõistis ainult Jane. Seejärel omandas ta nägu taas nii süütu ilme, et Jane tahtnuks teda lüüa.

"Niisiis oleme otsustanud? Loodetavasti kujuneb õhtu kõigile meeldivaks."

Aga mina ei looda seda üldse! Need sõnad kõlasid Jane'i ajus nii valjusti, et ta imestas, miks teised neid ei kuulnud. Ent kui Fernand pöördus tema poole, taipas ta, et see mees oli neid kuulnud. Neiu võttis appi kogu enesevalitsemise ja ütles väga rahulikult: "Suur tänu. See on teist väga lahke."

3

Kuidas ta ometi sellise lollusega hakkama sai! Jane kortsutas peeglile kulmu. Kõige vähem taht-nuks ta koos Fernand Tamilier'ga lõunastada – ja ometi valmistub praegu selleks! Tal tulnuks viidata peavalule, gripile, nõdrameelsusele – ükskõik millele, et aga kohtumisest keelduda.

Jane niheles rahutult toolil. Ta ei olnud rahul silmade hirmuilmega, kuid ei suutnud selle vastu midagi ette võtta. Fernandi ei olnud ta näinud saabumispäevast saadik, kuid võpatas iga kord, kui uksekell helises. See kestis seni, kuni Pierre kol-mandal päeval lõunasöögi ajal ütles, et sõber on sõit-nud tööasjus mõneks päevaks välismaale.

"Ta tuleb tagasi reede lõuna paiku," lisas Pierre nagu kinnituseks, et lõunalekutse jääb jõusse.

Mida oli Jane'il vastata? Fernand oli sidunud teda käsist ja jalust. Mees teadis seda, ja tema samuti. Kõik teised aga arvasid, et Fernand ilmutab pelgalt välismaalanna vastu viisakat lugupidamist.

Jane ohkas ja viis jumestuse lõpule. Arvestades, et nad lõunastavad kahekesi, otsustas Jane riietuda võimalikult elegantselt, kuid piisavalt rangelt. Ta valis õhukese valge bleiseri ja põlvedeni ulatuva musta seeliku, kammis juuksed üles lopsakaks sõl-meks ning jättis paar salku vabalt rippuma.

Pisut halli laugudele, suured kuldrõngad kõrva ja siis kriitiline pilk peeglisse. Pole vist väga vigagi, kuigi üldse mitte sarnane nende naistega, kellega Fernand oli harjunud.

Reede olid nad veetnud Noraga vanu albumeid sirvides. Nora rääkis sõbrannale meeleldi kõigist piltidel kujutatutest. Jane'il oli huvitav näha veel kord Yvette'i. Oma uudishimu ta rahuldas, kuid ausalt öeldes läks pisut endast välja.

Seda mitte, et Jane'i eriti huvitas, mida Fernand ta välimusest arvab. Seda mitte. Aga oli pisut piinlik lõunastada koos mehega, kes eelistas pikki, meelaid, fotomodelliga sarnanevaid naisi. Albumites oli tema noorpõlvesõbrataride pilte ja need andsid ilmselt tunnistust Fernandi maitsest. Ka abielus oli ta olnud naistest ühe toredamaga, keda Jane oli iganes näinud.

"Pierre ja Fernand olid ehtsad pleiboid," seletas Nora naeratades. Nähtavasti ei huvitanud teda üldse mehe tormiline elu enne nende tutvumist. "Enne, kui nad aru pähe võtsid."

"Mm-mh."

Jane ei suutnud pöörata pilku pimestavalt ilusalt mehelt piltidel. See näis olevat noor ja muretu ning sarnanes vähe praeguse Fernandiga. Aga ta oli ju kao-tanud naise, mõtles Jane nukralt. See vapustab iga meest.

"Fernand vist elas Yvette'i surma raskelt üle?" küsis ta. "See pidi olema ränk hoop teile kõigile."

"Jah, seda küll," vastas Nora pisut hajevil pilguga. "Aga ta sai sellest jagu. Me kõik saime. Elu läheb ju edasi, eks ole?"

Jane oli juba suvel märganud, et Norale ei meeldi Pierre'i õest rääkida. Nüüd kirus ta end, nähes, kuidas sõbranna nägu muutus. Ta teadis oma kogemustest, kuidas autoavarii tagajärjed omakseid ja sõpru traumeerivad, isegi siis, kui ohver ellu jääb. Aga Yvette ju hukkus...

"Küllap on sul õigus," sõnas Jane kurvalt ja surus korraks Nora kätt. "Anna mulle andeks. Ma poleks tohtinud sellest rääkima hakata. Ma tean, et te ei olnud Yvette'iga lähedased, aga te olite ikkagi sugu-lased, ta oli su meheõde. Nähtavasti ei olnud see kerge kellelegi."

"Jenny..." Nora vaatas sõbrannale silma, nagu ei julgeks rääkima hakata. "Vaata, on midagi..."

Ent Jane ei saanudki teada, mida Nora kavatses öelda, sest sel silmapilgul astus tuppa Paul ja hetk oli kaotatud.

Koputus katkestas ta mõtisklused. Ukseavasse ilmus Blanche'i must peake.

"Preili, härra Fernand... Ta saabus."

Pisike toatüdruk naeratas säravalt, nagu oleks toonud talle iseäralikult meldiva uudise. Jane pomises midagi vastuseks ja tundis, kuidas ta südamelöögid sagenesid.

Ta on siin! Jane krimpsutas hetkeks nägu ja surus käed rinnale. Rahu, jumala nimel, rahu! käsutas ta end. Ta on ju kõigest tavaline mees. Midagi erilist temas ei ole. Samas aga tunnistas ta selle väite absurdseks, kui ta mõttepilgu ette kerkis Fernandi kuju – juba mitmendat korda nende päevade jooksul.

Huvitav, kas talle meeldiks teada saada, millise mulje on ta jätnud!

Jane avas laialt silmad, lõi selja sirgeks ja surus huuled kokku. Ta ei saa seda kunagi teada!

Jane ei mõistnud isegi seletada kummalist tunnet, mis on talle kaela langenud nagu tonn telliseid ja rõhus teda. Seda enam, et tunde kutsus esile mees, keda ta tegelikult ei tundnud ega tahtnudki tunda ning keda ta teravalt vihkas. See oli alandav, tobe ja seletamatu. Jumal tänatud, et ta mõtted kuuluvad ainult talle endale ja mees nende ligi ei pääse.

Olgu. Ta lõunastab koos Fernand Tamilier'ga ning käitub jahedalt ja vaoshoitult. Siis ehk ei ürita ta enam oma katset korrata. Ei mingeid probleeme!

Pole probleeme? Need sõnad kõlasid pilkena, kui Jane paari minuti pärast elutuppa astus. Fernand istus küdeva kamina ees, jalad välja sirutatud, ja lehitses hooletult autoajakirja. Kui Jane sisse astus, tõstis ta pead, kuid näoilme ei muutunud.

"Tere, Jane."

Asjata oli neiu endale öelnud, et selles mehes ei ole midagi erilist. Must nahkkuub ja mustad püksid nagu toonitasid temast lähtuvat tumedat magnetiseerivat jõudu. Sestap pidi Jane enne kaks korda

neelatama, kui suutis öelda:

"Ilusat õhtut, Fernand."

"Seda me veel näeme, kui ilusaks see õhtu kujuneb!" Fernandi näol vilksatas irooniline helk. "Vabandage, aga mul on millegipärast alati kange tahtmine teid õrritada. Teie süütud kuldsed silmad vaatavad mind nii, nagu oleksin kehastunud saatan. Aga ärge kartke, ma ei kasuta teie abitust ega karga teile kallale otsekohe, kui olete üle mu kodu läve astunud.»

"Mitte midagi ma ei karda!" Jane tundis end tõepoolest naiivse plikakesena. "Teil lihtsalt ei teki sellist võimalust. Ma ei kavatse selleks põhjust anda."

"Kui neid sõnu ütleks keegi teine naine, võtaksin neid väljakutsena," sõnas Fernand muiates, "aga miski ütleb mulle, et ütlete seda, mida tõesti mõtlete."

"Just nimelt nii!" kinnitas Jane järsult.

"Noh, mis siis ikka... Järelikult ei otsi te meeldivat ajaviidet ega kerget romaani, mida Londoni pikkadel õhtutel meenutada? See on hea. Nüüd vähemalt teame, mida mõlemad soovime. Eks ole?"

Fernand ütles seda nagu alati enesekindlalt, kuid miski ta hääles ütles Jane'ile, et mees ei ole rahul.

Suurepärane! Järelikult ei meeldi ennasttäis Fernand Tamilier'le, et lihtsake inglanna, keda ta ei vaevu isegi kaks korda vaatama, talle ära ütles. Jane tundis seesmist rahulolu ja kiirustas langetama silmi, et mees seda ei märkaks.

"Kas hakkame siis sõitma?" Neiu püüdis seda küsida võimalikult rahulikult, kuid kohtas siis taas mehe hüpnotiseerivat pilku, mis oli talle täiesti loomulik ja seetõttu veelgi ohtlikum.

"Muidugi." Fernand tõusis mingi kiskjagraatsiaga ning vaatamata oma otsusele jääda raudrahulikuks tundis Jane, kuidas ta süda jälle puperdama hakkas, kui mees ta juurde astus. "Palun!"

Fernand aitas talle peene elegantsiga mantli selga, pööras siis kerge õlapuudutusega ta näo enda poole ja vaatas talle silma mingil kummalisel ilmel, mis mahendas ta karme näojooni.

"Loodan, et minu kodu hakkab teile meeldima," ütles ta rahulikult ja vähimagi pilkevarjundita, "ja et tänane õhtu pakub meile mõlemale rahuldust. Te olete Pierre'i külaline ja Nora lähedane sõbranna. Mina tahaksin ka teie sõbraks saada."

Jane vaatas talle ärevalt otsa, kuid Fernandi nägu oli täiesti tõsine. Milline kummaline mees ta siiski on! Praegu näis ta tõesti puhtsüdamlik – mitte jälgegi tavalisest üleolevusest ja küünilisusest...

"Ka mina loodan, et meist saavad sõbrad, Fernand," ütles ta vaikselt. "Pierre ja Nora peavad teid oma perekonna liikmeks."

Edasine käis nii kiiresti, et Jane ei jõudnud midagi taibata.

"Kui lugu on tõesti nii," lausus Fernand teda oma öömustade silmadega nõidudes, "siis ei olegi ma selline koletis, nagu teile algul näis."

Tema soojad huuled puudutasid õrnalt neiu suud ja see suudlus näis kestvat terve igaviku. Seejärel suudles ta neidu laubale ja vabastas ta otsekohe.

Jane pöördus masinlikult ja astus ukse poole, kuid ta jalad kuuletusid halvasti ja pea pööritas. Nii on nähtavasti prantslastel kombeks, ütles ta endale. Samuti nagu laitmatud kombed ja kergelt hoolitsev, kuid galantne suhtumine naistesse. Seal, kus inglane kätt surub, prantslane suudleb.

Mees andis ju äsja talle selgelt mõista, et pakub oma sõprust harmooniliste suhete nimel Pierre'i ja Noraga. Seega oli suudlus pelgalt sõbralik liigutus, vaatamata sellele, kui tugevasti see Jane'ile mõjus.

Ei või ju Fernand ometi aimata, mida ta tema vastu tunneb! Üksnes see mõte pani Jane'i võpatama. Muidugi mitte! Ja mida erilist ta siis tunneb? Mees üksnes ajab ta ähmi. Teine kultuur, teistsugune suhtumine naistesse, ja kogu lugu!

"Kõike head, Blanche!" Fernandi madal hääl vabastas ta tardumusest. Jane ei olnud isegi märganud, millal teenija tuppa astus.

"Oi, palun vabandust, Blanche." Neiu pöördus ning

puudutas lahkelt ta õlga. "Sa astusid sisse nii märkamatult... Lubasin Paulile, et vaatan Flauberti järele, katan ta puuri ööseks kinni ja muud sarnast, nii et ära tema pärast muretse. Eks ole?"

Paul ööbis sõbra pool ja muretses kodust välja minnes alati papagoi pärast.

"Oo, tänan, preili!" Blanche vaatas talle otsa ilmse kergendusega.

Teenijate ja ettearvamatu linnu suhted olid ilmast ilma pererahva salajaste naljatamiste aineks. Flaubert teadis väga hästi, et Marie ja Blanche teda kardavad, ning kasutas seda teadmist halastamatult.

"Sa oled tänaseks vaba. Ütle Marie'le ja Therese'ile, et kui nad on köögis valmis saanud, võivad nad magama minna. Head ööd."

"Head ööd, *mademoiselle, monsieur*."

Neid võttis vastu jahe, rohu- ja apelsinilõhnane veebruariõhk. See asus miljoni miili kaugusel Londonist, kus just täna möllas viimaste aastate kõige karmim lumetorm. Kõrgel tumedas taevas ujus kuu, tähemüriaadid särasid nagu teemandid mustal sametil.

"Milline imeilus taevas!" hüüdis Jane, püüdes unustada viimaste minutite elamusi. "Liiga ilus selleks, et olla tõeline. Kas pole?"

"Tõepoolest vist liiga ilus," nõustus Fernand tema profiili silmitsedes. "Läki nüüd. Muidu ei jõuagi me pärale."

Ta viis Jane'i trepi ette pargitud musta "Citroëni" juurde ja avas ukse.

"Aga see ei ole too auto, millega te mind lennuväljalt ära tõite." Jane vaatas kallist sõidukit sellise näoga, nagu võiks see hammustada.

"Mul on neid kaks," vastas Fernand kuivalt. "Kas see ei meeldi teile?"

"Oh ei, meeldib küll," kiirustas Jane vastama. "See on väga..." Jane pidi ütlema sümpaatne, kuid

leidis, et selline määratlus võib elegantse sõiduriista omanikku solvata, ja lõpetas: "...mõjukas."

"Mulle üldse autod meeldivad." Fernand palus teda käeviipega istet võtta, kuid Jane kõhkles, sest auto esinduslik ja ühtlasi mingi kiskjalik ilme masendas teda. "See aga on eriti hea. Valmis täitma iga su soovi, nagu ideaalne naine."

Jane lõi järsult pea selga ja valmistus sõnalahinguks, kuid märkas mehe silmis lõbusaid sädemeid ja hoidis suu kinni.

"Ärge pahandage," ütles Fernand lepitavalt. "Andsin endale sõna, et teid enam ei õrrita, aga nagu näete, ei pidanud seda. Aga see auto on tõesti väga kuulekas. See on oluline omadus – ka autode puhul."

Fernand sõitis ettevaatlikult mööda igivanade puudega ääristatud alleed sepisvärava juurde ja läbi selle maanteele.

Juba suvel armus Jane Nice'isse. Ümbruskaudsete maastike kaunidus, kitsaste tänavate ja väikeste väljakute ilu võitsid ta südame, kuid nüüd libises kogu see toredus temast mööda. Ta tundis ainult, et istub jälle Fernand Tamilier' kõrval ning see mõjub talle täiesti adumatul viisil.

Hoia end vaos, ole rahulik, kordas Jane endale, püüdes kogu väest näha välja muretuna.

Nora oli rääkinud, et Tamilier'de maja asub keset apelsiniistandusi. Neid olid Fernandi eellased kasvatanud juba sajandeid ning need panid aluse perekonna hüveolule. Tõsi küll, Fernandi vanaisa alustas nüüdisaegsemat ja tulukamat äritegevust, mis rajas aluse Tamilier' impeeriumile. Nüüd on Fernand tohutu varanduse ainupärija. Ta vanemad hukkusid jahtlaevaõnnetuses, kui ta oli alles alaealine.

Täiskuu selges läbipaistvas taevas säras nii kirkalt, et oli valge nagu päeval, kui "Citroën" villa väravasse sõitis ja Jane esimest korda Fernandi kodu nägi.

Tegelikult ei teadnud ta isegi päriselt, mida ta lootis näha. Küllap midagi Le Puy taolist. Aga kui auto sõitis siseõue, mõistis ta, et see on teistsugune, kuid

veelgi ilusam hoone. Seinad olid värvitud helekreemikaks, neid mööda ronisid erepunaste õitega bugenvillead ning tinaraamides aknad ja sepisrauast rõdupiirded meenutasid ammust minevikku, rahulikumaid ja õilsamaid aegu.

Kui sõiduk tegi ringi ümber vuliseva purskkaevu, nägi Jane õuenurgas ažuurset tuvilat ja talle näis, et on kandunud hoopis teistsugusesse maailma. See kõik oli ilus, muinasjutuliselt ilus ja liigutavalt armas. Mõni aeg ei suutnud ta lausuda sõnakestki.

"Kas teile meeldib?"

Tegelikult teadis Fernand väga hästi, et talle siin meeldib. Miks ta muidu teda siia tõi? Et talle muljet avaldada, anda talle mõista, et on midagi enamat, kui pelgalt hingetu ärimees ja halastamatu südamemurdja, kelleks neiu teda pidas.

Jane'i peent profiili vaadates tunnetas Fernand ootamatult, et ei tea isegi juba ammu, kes ta on ja mida elult tahab. Üht teadis ta kindlalt – tema edasises elus ei ole kohta püsikiindumusel ega kellegi eest vastutamisel. See kõik lõppes talle ühel suvepäeval ligi kolm aastat tagasi.

Neis mõtteis astus Fernand kaaslase vastust ära ootamata autost välja. Ta oli neiu sõnu juba ette aimanud ja mõistagi ei pettunud.

"Jaa, muidugi meeldib mulle see paik, Fernand!" hüüdis Jane. "Mul on tunne, et see on maailma ilusaim koht!"

"Teie, inglased, kaldute kõike liialdama." Fernand naeratas, kuid selles naeratuses ei olnud mingeid tundeid, nagu nende tookordsel kohtumisel lennujaamas.

Jane tundis ootamatut vihahoogu. Ta käitub jälle nagu vaimustatud lollike! Ta kergitas pead ja kuulutas:

"Mina nii ei arva."

Jane möödus temast ja astus välisukse poole, mis oli juba iseenesest kunstiteos. Teda hämmastas, kui täiuslikult olid puunikerdajad kujutanud õisi ja lehti.

Maja sisekujundus vastas selle välisele toredusele. Tüüpiline vana-prantsuse vestibüül – kuldseks vahatatud põrand ning valged seinad paari aja jooksul tuhmunud maaliga – erines järsult kůlalistetoast.

Suur hästisisustatud ruum näis hõivavat kogu alakorruse. Selle üks sein oli peamiselt klaasist ja selle põrandast laeni ulatuvad lükanduksed avanesid aeda.

"Mida te sooviksite juua?" küsis mees ükskõiksel toonil. "Veini, šerrit või midagi kangemat?"

"Kas ma tegin midagi valesti, Fernand? Solvasin teid?" küsis Jane vaikselt.

Ta ei kavatsenud seda öelda, kuid sõnad lipsasid iseenesest suust.

Fernand vaatas talle pikalt otsa ja ütles alles siis: "Miks te nii otsustasite?"

"Ma ei tea... aga mulle näis, et te ei ole millegagi rahul."

Jane kavatses viibida Prantsusmaal üsna kaua ning nende teed hakkavad üsna sageli ristuma. Oleks halb, kui mingi pisiasi tänase õhtu rikuks.

"Jane..."

Fernand katkestas end järsult ja raputas pead. Neiu seisis tema ees sellise väiksena ja väljakutsuvana, kuldpruunid silmad pärani. Nendes silmades peitus segadus ning huuled reetsid haavatavuse.

"Ma arvan, et see oli viga – see, et ma teid täna siia tõin. See ei ole hea. Minusuguse mehega on keeruline asju ajada. Sellest ajast peale, kui mu naine suri..." Ta takerdus ja vaatas pisut aega mornilt otse enda ette. "Sellest ajast peale, kui mu naine suri, olen harjunud elama lihtsalt ja muretult. Mulle meeldib nii."

Kurat võtku, sellel naisel on õigus, leidis ta ja vihastas enda peale. Jane oli ju talle selgesti mõista andnud, et ei taha temaga mingit tegemist teha. Tema, Fernand, oli ju see, kes nõudis, et neiu siia tuleks. Ja mida ta nüüd teeb? Ta ei meeldi Jane'ile

ja see rahuldab teda täiesti. Järelikult on ainus, mida tal teha tuleb, püüda, et õhtu mööduks meeldivalt ja ei muutuks kummalegi koormavaks. Ta ei osanud üksnes arvata, et Jane'i viibimine tema kodus talle niiviisi mõjub.

"Teil on täiesti õigus, Jane, ja ma palun vabandust." Ootamatult, nagu lülitiplõksatusest muutus Fernand taas enesekindlaks ärimeheks, kelle jalgade ees lebab terve maailm. "Niisiis, mida te joote?"

"Valget kuiva veini, kui tohib."

Jane jälgis sõnatult, kuidas ta jooke valab. Neiu nägu ei väljendanud midagi, kuid mõtted visklesid.

Rahu, Jane, ainult rahu! Olgu Fernand Tamilier pealegi rikas, mõjukas ja ilus nagu filmitäht, elagu ta pealegi majas, mis on nagu Hollywoodi ajakirjast välja astunud. Peamine on see, et Fernandisse on koondunud kõik need jooned, mida ta inimestes ei sallinud – enesekesksus, enesearmastus ja arvamus, et nad on issanda kingitus inimkonnale. Jane'il hakkas ta kadunud naisest kahju. Kooselu sellise mehega pidi olema talle põrgu.

"Kas vabandate mind, kui lähen kööki vaatama, kuidas on lood lõunasöögiga?"

Fernandi hääl katkestas ta mõttelõnga. Jane märkas alles nüüd, et mees seisab tema ees, veiniklaas käes. Ta kahmas klaasi ja vaatas majaperemehele imestunult otsa. Fernand kavatseb ise lõunasöögi eest hoolitseda? Kus on siis ta kokk?

"Jaa, muidugi. Aga kas siis ei ole kedagi teist..."

"Teid huvitab, kas mul on kokk ja teener?" küsis mees muiates. "Mul ei ole neid. Võib-olla on see teile pettumus, kuid meil ei ole kedagi, kes meid teenindaks."

Jane oli kogu elu end ise teenindanud, kuid las mees arvab, et ta on tõesti pettunud.

"Seni, kuni elas mu naine, oli maja täis toatüdrukuid ja teenreid," seletas Fernand. "Paraku ei jäänud keegi neist paigale kauemaks, kui mõneks kuuks. Yvette'i meele järele oli raske olla... Ta

võrdles neid kogu aeg Le Puy teenijatega. Kui ta suri, otsustasin, et on lihtsam ise endaga hakkama saada. Mulle piisab naisest, kes siin üle päeva pesemas ja koristamas käib."

"Selge," venitas Jane, kuigi tegelikult oli otse vastupidi. See, mis ta kuulnud oli, ei vastanud põrmugi kujutlusele, mille ta oli endale Fernandist loonud. "Te siis oskate süüa teha? Nähtavasti seepärast, et teil on väga peen maitse."

"Just nimelt."

Lõunasöök osutus oivaliseks. Supi oli ta ise välja mõelnud ja ütles seda Jane'ile uhkelt, kui see eksootilist rooga kiitis. Riisi ja rohelise herne segu, mis oli keedetud koos sibula, singi ja võiga kanapuljongis, oli kokakunsti tõeline saavutus. Homaarid olid täiuslikud ja sulasid suus, köögiviljad mahlakad ja isuäratavad. Eriti aga maitsesid Jane'le karamelliga kaetud apelsiniviilud.

Jaa, pole midagi öelda, süüa teha ta oskab, mõtles Jane kerge kadedusega. Ja mis siis sellest? Mehed ju peavad seda oskama!

"Kohvi?" Fernandi hääl tõi ta tegelikkusesse tagasi. "Või ehk grappat?"

"Ei, tänan, ainult kohvi."

Pierre rüüpas alati lõunasöögi peale klaasi grappat, viinamarjakestadest aetud viina, mis pidi tema sõnul seedimist soodustama, kuid nemad Noraga ei julgenud seda isegi mekkida. "Lõuna oli väga hea, Fernand. Pean ütlema, et olete tõesti suurepärane kokk."

"Tänan." Ta langetas kergelt pea ja huuled kõverdusid muigeks. "Tunnistage üles, et see teile eriti ei meeldi – rikub teie peas kujunenud pildi, eks ole? Aga te leiaksite palju prantsuse mehi, kes oskavad hästi süüa teha. Mina ei ole selles mõttes ainus."

Ta ei ole tõest kaugel, arvas Jane kergelt naeratades ja lootis, et mehe läbinägelikkusel on piirid.

Fernand oli valanud talle aeg-ajalt veini ja lõbustanud teda igasuguste naljakate lugudega, mistõttu

oli ta rüübanud rohkem, kui oleks pidanud. Muidugi mitte piisavalt selleks, et vinti jääda, kuid küllaldaselt selleks, et lõdvestuda. Aga Fernandiga koos ei tohtinud lõõgastuda. Tuli pea selge hoida.

"Joome kohvi külalistetoas."

Jane'il tuli talle järgneda, kuigi ta ei tahtnuks lahkuda ohutust söögitoast, kus neid lahutas teineteisest lai poleeritud puust laud.

"Istuge, Jane. Lähen toon kohvi."

Jane ei taibanud, kuidas, kuid tooli asemel, mida ta sihtis, sattus ta ühele pehmetest diivanitest. Paari minuti pärast tuli Fernand kandikuga, millelt õhkus meeldivat kohvihõngu. Veidral moel oli Jane pettunud, kui mees ei istunud ta kõrvale, vaid tema vastu toolile. Nüüd lahutas neid taas laud, tõsi küll, kitsam, millele Fernand asetas kandiku.

Näis, et Jane'i kartused, nagu kavatseks mees teda võrgutada, ei leidnud kinnitust. Olgu, see aitab teda ohjeldada oma liiga vohavat kujutlusvõimet. Ja kust ta võttis, et Fernand tema vastu üldse huvi tunneb?

See juhtus siis, kui Jane kohvitassi poole küünitas. Tass libises ootamatult alustassilt ära ja kuum jook voolas ta reitele.

Jane kiunatas, kargas püsti ja püüdis kõrvetavat vedelikku maha raputada. Samal hetkel oli Fernand ta kõrval.

"Ruttu külma vee alla!"

"Mis?!"

Kui ta sekund hiljem tundis, et teda põrandalt tõstetakse ja trepist üles kantakse, siis ta mõistus tumenes. Valu oli terav, kuid pea ei pööritanud sellest. Kui olla täpne, siis ka mitte veinist. Fernand surus ta kõvasti rinnale ja Jane tundis ta südamelööke. Näovee lõhn joobnustas teda ja kui mees ta vannitoas jalule pani, siis tundis neiu, et ei suuda seista.

"Võtke see kõik seljast ära!"

"Mis?!" Jane vaatas talle jahmunult otsa.

Fernand seadis ta duši kõrvale punutud toolile ja laskis külma vee jooksma.

"Tuleb põletus maha võtta. Võtke seelik ära! Rutu!"

"Siis minge välja!" Jane oli paanikas.

"Mitte mingil juhul. Teil on valušokk ja te ei seisa kindlalt jalul," sõnas Fernand kärsitult. "Kuulge, ma ei palu teil end päris paljaks võtta. Teile jääb nagunii selga rohkem, kui supelrannas."

Aga ta ei võinud, lihtsalt ei suutnud seda teha. Jane kattis instinktiivselt armistunud kõhu. Džemper ulatus ainult pihani ja püksid olid päris kitsad. Kui ta seeliku ära tõmbab, siis Fernand näeb...

"Hea küll, kui te niiviisi häbenete, siis võin selja pöörata ja siin seista, et võiksite hüüda, kui teil paha hakkab." Mees hoidis end ilmselt vaevu ohjes. "Kas te tõesti arvate, et võin teile sellises seisundis kallale karata? Pagana pihta, luban, et ei puuduta teid sõrmeotsagagi!"

Ta pööras selja. Jane võttis endal kuulekalt seeliku ära ja astus duši alla. Valu vähenes peaaegu hoobilt, kuid piisad lendasid igasse kanti ja vaatamata sellele, et Jane püüdis veejugasid jalgadele suunata, oli ta peagi üleni märg. Nii ta seal seisis külmast lõdisedes.

Äkitselt tuli tal tahtmine hüsteeriliselt naerma puhkeda. Kõik ta ettevalmistused selleks õhtuks läksid aia taha. Nüüd vist sarnaneb ta kõige enam uppunud rotiga.

"Kas ma pean siin veel kaua seisma?" küsis ta arglikult, tundes, kuidas ta keha kattub kananahaga. "Mul on külm!"

«Veel viis minutit. Nähtavasti ei kavatse te minestada ja seepärast võin vist alla minna," vastas Fernand ärritatult.

"Hea küll." Neiu viivitas pisut ja ütles kohmetunult: "Aga... ma olen läbimärg. Ega teil leidu supelmantlit?"

"Ei, ma saadan teid koju märjana ja alasti." Fernand muigas ja tema hääletoon mahenes.

"Muidugi annan teile mantli. Vaadake kappi, seal peaks olema puhtaid rätikuid."

"Tänan," pomises Jane.

Kui Fernand lahkus, seisis ta oma minutid ära, astus siis välja, võttis endalt kõik riided seljast, leidis rätiku ja hõõrus end kuivaks. Reienahk roosatas kergelt, kuid valu oli peaaegu kadunud, nii et Fernandil oli õigus.

Jane tuhnis taas kapis, mis võinuks varustada tervet tervistuskeskust, ja leidis suure tumesinise koheva mantli ning isegi paari susse, mis olid tema väikeste jalgade mõõdust kaks korda suuremad.

Neiu riputas märjad rõivad vannituppa ja astus trepile. Tema juuksed püsisid veel sõlmes, kuid muus pakkus ta üpris haledat pilti. Mantlihõlmad lohisesid mööda trepiastmeid, käiseid tuli mitu korda üles käärida, kuid ikkagi ulatusid need sõrmeotsteni. Kunagi elus ei olnud Jane end nii tobedana tundnud.

"Tere."

Jane tardus võõrastetoa ukse ees paigale ja oli valmis maa alla vajuma. Nagu kiuste pani Fernandi nägemine – too istus tugitoolis, jalad ette sirutatud ja käed kuklal – ta vere jälle kiiremini käima ja teda võbisema.

"Sul on külm?" küsis Fernand, kes nägi küll seda värisemist, kuid ei taibanud selle põhjust. "Luba, ma soojendan sind!"

Järgmisel hetkel oli ta mehe süleluses ja kui Fernandi huuled ta suu katsid, tundis ta – juba nende tutvuse esimestest minutitest peale oli ta aimanud, et nii juhtub. See oli sama paratamatu, nagu tõus ja mõõn, nagu päikesetõus ja –loojang, nagu kevade saabumine pärast talvekülmasid.

Jane'i käed libisesid iseenesest mehe õlgadele ja põimusid kaela ümber. Suudlus aina kestis ja neiule näis, et tema soontes kihutas sulatuli.

"Jane, Jane! Sa oled nii pehme ja õrn," sosistas mees ja kattis suudlustega ta kaela. Jane'il oli tunne, et mingi ürgne jõud tõstab ta õhku ning

kannab pimestavasse pilvedetagusesse maailma. "Issand, mida sa minuga teed?! See on meeletus..."

Seejärel hõivasid Fernandi nõudvad ja otsivad huuled taas ta suu ning ta liibus mehe vastu, tagastas ühe suudluse teise järel kirega, mis ei jäänud alla mehe omale.

Jane ei olnud kunagi meestega tõeliselt lähedaseks saanud. Nende suhted Frediga ei jõudnud sellesse järku ja pärast lahkuminekut ei suutnud ta teisi vaadata. Nüüd aga, kui ta tundis läbi neid lahutava riide mehe erutust, haaras teda ootamatult vaimustuse hoog. Fernand ihaldas teda!

Mehe käsi libises ta mantli alla ja puudutas paljast rinda. Jane oigas kärsitult, keha võbises üleni. Ent ta mantlivöö lõtvus ja hakkas alla vajuma...

"Ei!"

See hüüe kõlas nii teravalt ja ootamatult, et Fernand ta otsekohe vabastas. Jane tundis, et mees on jahmunud, kuid ei suutnud endaga midagi teha. Kui mantel langeb ta jalgade ümber, näeb Fernand ta arme, ehmub ja... talitab temaga samuti, nagu Fred.

"Ei, ma ei taha seda. Mina... ma ei või!"

"Kõik on hästi. Rahune, kõik on hästi." Fernand astus ta juurde ja tahtis taas sülelda, kuid Jane võpatas tahtmatult ja kahvatas.

"Ei, ära puuduta mind!" sosistas ta. "Vii mind tagasi Le Puysse. Ma tahan ära minna..."

"Ära vaata mind sellise pilguga, Jane. Ma ei tahtnud sind solvata." Tema hääl oli kummaliselt rahulik, nagu hoiaks ta vaevaga tagasi plahvatust. "Ma teen nii, nagu sa soovid. Aga seleta mulle... mis juhtus."

Muidugi ei saa ta aru. Ja olgu nii! Parem ise ta endast ära tõugata, kui veel kord elada läbi hirmus alandus.

"Ma ju ütlesin, ma ei taha seda. Ma ei taha seda!" Jane langetas silmad, kartes, et mees võib neist välja lugeda ta tõelised tunded. "Sa ei meeldi mulle! Ja

ei meeldi suveseiklused..."

"Pea-pea!" katkestas Fernand teda järsult ja ta nägu tumenes. "Mida, pagana pihta, sa ajad?"

"Ma tahan koju!"

Ta peab olema aru kaotanud, sest viimasel hetkel taanduma ei sundinud teda moraalipõhimõtted, vaid hirm selle pärast, et mees võib ta kõhuarme näha! Milleks on talle vaja allahinnatud kaupa, kui ta ümber on hulganisti vapustavaid kaunitare?

Nähtavasti oli süüdi vein, mis talle pähe lõi. Ja see kohvilugu. Ent õigustusi välja mõeldes teadis Jane, et petab end. Asi ei seisnenud veinis ega ümberläinud kohvitassis. Asi seisnes Fernand Tamilier's...

"Sa ei vastanud minu küsimusele." Mehe silmad muutusid läikivateks tumedateks kivikildudeks. "Kas tõesti hirmutas keegi sind juttudega hirmsast hallist hundist?"

"Keegi ei ole mulle midagi rääkinud!" Nüüd, mil oht möödas, hakkas Jane tasapisi toibuma. "Ainult... ainult ma nägin pilte."

"Pilte? Millest, kurat võtku, sa räägid? Milliseid pilte?"

Ei, ta vist mõtles välja kõige äpardunuma põhjuse ja ajas asja veelgi keerulisemaks.

"Ma ei ole kunagi olnud eriti kannatlik, kuid ei armasta ka liigset kiirustamist," pigistas Fernand samal ajal läbi hammaste. "Nii et palun seleta, mis pildid need olid."

"Vaatasime Noraga perekonnaalbumeid." Jane tõmbas hääle värina vaigistamiseks sügavalt hinge. "Seal on sinu pilte... vanu, enne abiellumist. Peaaegu igaühel on sinu ümber naised..."

"Ah selles on siis asi..." venitas mees uskumatult. "Järelikult nägid minu vanu pilte ja tegid järelduse, et olin mingi seksuaalmaniakk. On ju nii?"

"Üldsegi mitte..."

"Aga mina arvan, et on! Sinu meelest magasin kõigi naistega, keda enne abiellumist kohtasin? Ja mul oli üks, nagu sa ütlesid, suveseiklus teise

järel?" Tema aktsent muutus äkitselt märgatavamaks. Vihaga hääldas ta sõnu pikkamisi, nagu neid läbi mõeldes, ja see hirmutas Jane'i veelgi enam. "Sa leidsid, et kuna olen taas vaba, pöördusin oma vanade harjumuste juurde tagasi, nagu koer oma okse juurde ja..."

"Mina... ma ei ole seda öelnud!" katkestas kiiruga Jane, keda selline võrdlus jahmatas.

"Sul polnud tarviski seda öelda." Fernand tõmbas sügavalt hinge, vaikis pisut ja jätkas peaaegu rahulikult: "Ma ei oleks hakanud sellistele süüdistustele vastama, aga kuna sa oled Nora sõbranna ja saad Prantsusmaal viibimise ajal nagu perekonnaliikmeks... Niisiis, mõistagi ei olnud ma enne Yvette'iga abiellumist süütu poiss, aga ometi ei meenutanud minu seksuaalelu sugutäkku ega –pulli. Selge? Ja veel." Nüüd sädelesid ta silmad vihast. "Sul ei tarvitse karta, et tänane juhtum kunagi korduks. Saad sellest aru? See ei olnud ette kavatsetud. Pigem oli see spontaanne tuhin. " Põlgus ja upsakus ta näol muutus täiesti talumatuks, kui ta aeglaselt lõpetas: "Ja see ei olnudki eriti meeldiv."

* * *

4

Ma olen need ära teeninud!

Jane ujus suures basseinis ning püüdis panna sellesse tegevusse kogu oma energia – viimse piisani -, nagu oma mälu puhastamiseks. Ent sõnad, mis Fernand sel õudsel õhtul kolm nädalat tagasi ütles, jälitasid teda seniajani. Ta oli need ära teeninud, aga ega tal sellest kergem olnud.

Fernand sõidutas ta tookord vaikides koju ja Jane väljus autost iiveldamapaneva tundega, et tegi äsja oma elu suurima lolluse.

Pärast seda käis Fernand mõne korra ja neiu täheldas, et ta vältis püüdlikult temaga kahekesi ühte tuppa jäämist. Kuigi ta oli piisavalt viisakas ja käitus taktitundeliselt, ei imestanud ta, kui Nora temaga pärast esimest külaskäiku murelikul ilmel rääkima hakkas.

"Jane..." Nad istusid Nora toas selles majatiivas, mille Pierre oli pärast abiellumist juurde ehitanud. "Ega te Fernandiga laupäeva õhtul tülli läinud? Kas kõik oli normaalne?"

"Muidugi." Kõige vähem tahtnuks ta Norat raseduse lõppjärgus kurvastada. "Ära muretse, kõik on korras. Arvan ainult, et psüühiliselt me päriselt ei sobi, ja see on kõik. Meil ei ole millestki rääkida. Sa vist tunnetasid seda."

"Mitte nii, nagu härra Calieniga," sõnas Nora naeratades. "Temaga sa leidsid hõlpsasti ühise keele."

"Seda küll," nõustus Jane. "Ta on kahtlemata hea õpetaja. Kui kaua ta juba Pauli õpetab?"

"Juba neljandat aastat. Gilberte ei tahtnud teda era- ega linnakooli panna. Sa ju tead, et Paul oli kõigest viiene, kui ta isa suri, ja see mõjus talle raskelt. Gilberte arvas, et koolikoormus käib poisile üle jõu. Üks sõpradest soovitas Dominici ning nad sobisid

Pauliga otsekohe. Lepiti kokku, et ta hakkab poisiga töötama argipäeviti kella üheksast kaheni, ja asi edenes hästi. Dominic on väga hea Pauli... ja Flauberti vastu," lisas ta muiates. "Kuigi on üsna ohtlik anda tunde ühes toas papagoiga."

"Ma saan temast aru," nõustus Jane naeratades.

Flaubert muutus liiga agressiivseks, kui leidis, et talle ei osutata küllalt tähelepanu.

"Dominic on väga sümpaatne, eks ole?" küsis Nora nagu muuseas, kuigi ta silmad Jane'i vastust oodates pilutusid.

"Ta on üsna tubli," kostis Jane muretult.

"Ainult tubli?" kordas Nora toona. "Noh, olgu pealegi..."

Jane ronis basseinist välja ja jahe õhk pani ta võbisema. Oli märtsi algus ja hommik ilus, kuid päike veel ei kõrvetanud.

Ta oli juba supelmantlit võtmas, kui majast väljus Paul, tema järel Dominic.

"Oi, Jane, sa lähed juba ära?" hüüdis Paul pettunult. "Jää veel vähekeseks koos meiega ujuma! No palun!"

"Ma tõesti kahtlen, et..."

"Oleks tore, kui saaksite jääda, Jane. Kardan, et ei saa ilma teie abita hakkama," asus õpetaja poisile appi. "See noormees tüütab mind juba pool tundi palvetega ujuma minna, teades, et olete siin. Aga mina, vana tüütus nõudsin, et ta enne oma ülesanded ära lahendaks."

Jane naeratas ebalevalt. Esmapilgul ei olnud Pauli õpetaja sõnades midagi, mis võis erutada, ent viimase kahe nädala vältel oli Jane täheldanud, et Dominic on hakanud ilmutama tema vastu huvi, mida neiu ei soovinud ergutada.

Mees oli üsna nägus – tumedad silmad, kastanikarva, peaaegu punased juuksed. Kuigi Jane'ile meeldis tema seltsis viibida, ei tundnud ta mehe vastu midagi peale sõbraliku soosingu.

Dominic oli tõeline härrasmees – hea suhtleja ja

mitte pealetükkiv. Ent viimasel ajal oli talle hakanud meeldima rääkida oma sugupuust ning mitu korda vihjas ta, kuidas inglannad talle meeldivad. Jane ei püüdnud seda teemat edasi arendada, kuid mees jõudis talle siiski teada anda, et on juba kahekümne üheksa aastane, kuid ei ole ikka veel suutnud leida sobivat tüdrukut. Kõige enam häiris see, et Paulil ja Dominicil oli harjumuseks teda pärast tundide lõppu üles otsida. Tal oli piinlik, sest teadis, et nende vahel ei saa midagi olla.

Probleemi lahendas Paul, kes lükkas ta lihtsalt basseini läbipaistvasse vette, nii et piisad lendasid. Mõistagi pahandas teda säherdune familiaarsus, kuid ta ei suutnud poisi vastu pikka viha pidada.

"Hakkame silku mängima!" Pauli silmad vaatasid tihedate ripsmete alt nii lootusrikkalt, et Jane alistus.

"Ainult mõni minut. Nõus?"

Tõtt öelda tundis ta end vees märksa kindlamini. Kuigi ta trikoo oli piisavalt kinnine, tundis ta Dominici pilgu all, et märg riie näeb välja nagu teine nahk, mis toob esile ta väikesed pringid, kikkis nibudega rinnad nii, nagu oleks ta alasti.

"Aga mina ei saa sind nagunii kätte. Las proovib Dominic."

Õpetaja sööstis poisile järele. Jane aga küsis endalt, miks see mees teda põrmugi ei eruta. Ta keha oli sihvakas ja tugev, õlad laiad ja lihased reljeefsed. Ent nende vahel ei tekkinud mingit sädet, kui Jane teda vaatas. Miks, seda neiu ei teadnud, kuid seda sädet lihtsalt ei olnud, ja kogu lugu.

Dominic jõudis Paulile mõne tõmbega järele ja poisi kalamängimise isu kadus paugupealt.

"Mängime parem rannapalli! Sa oskad seda mängu, Jane? Kaks viskavad teineteisele palli ja nende vahel on püüdja, seake. Kas tahad hakata seakeseks?"

"Oh ei, Jane ei saa seda olla," ütles Dominic ja lisas vaikselt, et see Pauli kõrvu ei kostaks: "Jane on tuvike, puhas, õrn tuvike."

No on alles lugu, mõtles Jane rahutult. Puudub

veel ainult armastuseavaldus!

"Ei ole ma mingi tuvike!" ütles neiu meelega valjusti, kuid neelas kogemata vett ja hakkas köhima. "Minu ema tunneb mind paremini kui keegi teine, ja lapsepõlves nimetas mind Sasipeaks."

"Sasipeaks?" Dominic heitis üllatunud pilgu ta sirgetele juustele.

"On üks selline laul. Elas kord tüdruk, kellel oli peas lokkis juuksepahmak. Kui ta oli hea, siis oli ka see pahmak tore, kui ta aga tegi ulakusi, muutus ka juuksepahmak koledaks."

"Kas siis ema pidas teid koledaks?"

Jane naeris.

"Mõnikord küll. Näiteks pani ema ükskord vennad sahvrisse luku taha selle eest, et nad mind õrritasid. Mina aga peitsin võtme ära nii, et seda keegi ei leidnud. Isal tuli lõpuks lukk lahti murda."

"See oli tõesti kole. Isegi raske uskuda," ütles Dominic naeratades.

"Oo, ma olin pisike koletis!"

Jane rääkis ühe loo teise järel ja mõne minuti pärast helises ümbruskonnas nende üksmeelne naer. Nad pladistasid ja ujusid, märkamata midagi enda ümber. Sestap jahmus Jane rängalt, kui madal kõlav hääl nende lustimise katkestas. Kõik kolm pöörasid nagu käskluse peale pead.

"Jane! Nora vajab sind!"

"Fernand..." Ootamatusest pidi Jane nagu kirves põhja vajuma, kui nägi basseini serval seisvat pikka kuju. Selja tagant paistev päike jättis ta näo varju. "Mis juhtus?"

"Nora tunneb end pahasti." Ta ei öelnud otseselt, et see on neiu süü, kuid andis seda sapiselt mõista. "Arvatavasti oleks parem, kui sa oma lõbutsemise katkestaksid ja majja tagasi läheksid."

"Jah, muidugi," vastas Jane kiiresti.

Fernand hoidis ta supelmantlit valmis ja kui Jane lähenes basseini servale, kummardus ja ulatas käe, et teda välja aidata.

"Mina arvasin, et tulid siia Norale abiks ja toeks, mitte aga lolli mängima," ütles mees teravalt.

Ja need olid esimesed sõnad, mis Fernand talle pärast kolme nädala möödumist ütles! Jane lükkas ta käe kõrvale ja oli üheainsa graatsilise liigutusega veest väljas. See pakkus talle ärarääkimata rahuldust, vaatamata ärevusele Nora pärast ja Fernandi pahameelele.

"Mida sa ütlesid?" küsis ta raevukalt, tõmbas mantli selga ja vöö tugevasti kinni.

"Seda, et sul tuleb kohe tuppa minna."

Fernand astus sammu tagasi. Tema eebenikarva silmad pilutusid ja vaatasid neidu teraselt.

"Me ei räägi sellest ja sa tead seda väga hästi!" Jane oli viha pärast endast väljas, kuid püüdis rääkida tasem, et Paul ei kuuleks. "Kuidas sa julged minuga niiviisi rääkida?"

"Jane!" Neiu pöördus ning nägi Dominici ja Pauli enda poole ujumas. "Kas vajate abi?"

Dominic hiivas end kergelt veest välja ja vaatas neiule ärevalt otsa. Jane kavatses tänada ja keelduda, kuid Fernand jõudis temast ette. Ta nägu jäi ükskõikseks, kuid hääl kostis endisest teravamalt:

"Selleks pole vajadust. Nora vajab rahu ja sõbranna seltskonda ning ongi kõik." Ta pöördus taas Jane'i poole. "Näen, et oled juba jõudnud ujuda. Järelikult ei ole see sulle liiga suur ohver, kui sa nüüd tema juurde lähed."

"Muidugi mitte!"

See mees on lihtsalt võimatu! leidis Jane tigedalt. Otsekohe ta äigab talle. Pole tähtis, kas Pauli nähes või mitte. Ta oli veetnud Noraga koos kogu hommiku ja just Nora oli soovitanud talle suplema minna, et ta pisut reibastuks. Kuna ta sõbrannat hästi tundis, siis oli ta kindel, et see oli seda Fernandile öelnud. Hea küll, Jane ei pretendeeri Fernandi sümpaatiale, kuid mees põlgab teda nii, et on valmis haarama kinni igast võimalusest, et panna neidu end süüdlasena tundma. Ja mida ta seekord välja mõtles?! Et

ta Norat eirab!

"Tänan, Dominic, kuid olen kindel, et kõik läheb hästi," sõnas Jane võimalikult lahkelt ja vaataş Pauli poole, kes mõistagi ei taibanud, mis täiskasvanute vahel toimub, ja jätkas nende jutu ajal muretut pladistamist. "Arvatavasti oleks parem, kui te Pauliga siia jääksite, kuni käin vaatamas, kuidas seal lood on."

"Muidugi." Kui Paul lähemale ujus, patsutas õpetaja talle õlale. "Teeme õige kehalise kasvatuse tunni. Lase käia – kakskümmend korda peatumata edasi-tagasi!"

Kui poiss hakkas läbistama vett nagu torpeedo, naeratas Dominic, ütles "Alati teie teenistuses", ja volksas vette.

Võis märgata, et ta naeratus oli suunatud üksnes Jane'ile ja et meeste vahel ei ole enam endist soodsat õhkkonda.

"Noh? Mõtled siia seisma jääda ja vaadata, kuidas su kavaler ujub, või lähed siiski majja Nora eest hoolitsema?" küsis Fernand Jane'i jäise pilguga puurides.

"Minu – kes?!"

Jane surus käed rusikasse ja lähenes Fernandile ähvardavalt, kuigi ta kukal ulatus mehele üksnes lõuani.

"Sinu kavaler, austaja, armuke – mis iganes." Ta silmad muutusid kaheks kitsaks piluks. "Ma ei tea päris täpselt, kuidas teil selle kohta öeldakse."

"Meil öeldakse selle kohta sõber!" Talle vastupidiselt vaatas Jane mehele otsa ümarike, vihast leegitsevate silmadega. Ta ei mäletanud, et kellelgi teisel oleks läinud korda teda nii tigedaks ajada. "Ja ma olen sügavalt solvunud sinu sõnade pärast, et eiran Norat!"

"Vabandust," sõnas Fernand ükskõikselt, "kuid olen harjunud uskuma oma silmi."

"Väga hea! Suurepärane!" Jane pani oma ütlemisse kogu põlguse, milleks oli võimeline. "Kui kindel sa oled oma eksimatuses! Aga kuidas saabki teisiti olla! Sa oled ju suur Fernand Tamilier, kes ei või eksida!"

"Sa paned mu kannatuse proovile, Jane!" Fernand pöördus ja hakkas maja poole astuma.

"Et mina panen sinu kannatuse proovile?" Ta jooksis ette, sundis mehe peatuma ja vaatas ta tõmmusse häirimatusse näkku. "Sa ei tohi minuga niiviisi käituda! Süüdistada mind, nagu oleks see minu süü, et Nora end pahasti tunneb..."

"Ma ei ole midagi sellist teinud..."

"Ei, seda sa just tegid! Ja mõtled, et ma ei tea, miks? Võib-olla tahtmatult, kuid sa püüad mulle kogu aeg kätte maksta! Aga naistele kätte maksta on alatu, madalmeelne! Ma tean, et käitusin sinu pool nii, nagu ei oleks pidanud käituma, ja kahetsen seda. Aga ma olin..." Jane takerdus, kuid sundis end jätkama: "Ma olin siiras! Ja ma ei tahtnud, et teeksime midagi, mida hiljem kahetseksime. Jah, oleksin pidanud sind peatama hoopis varem, kuid sina oled samavõrd süüdi! Sa oled õudne, südametu ja julm mees ning ma vihkan sind. Lihtsalt vihkan!"

Kui mees püüdis temast kinni haarata, eemaldas Jane ta käe, pöördus ja pistis maja poole jooksma. Ta kuulis selja taga oma nime, mis oli öeldud mingil kummalisel toonil, kuid ei peatunud enne, kui oli keeristormina eestuppa tuisanud. Seal toetas ta selja vastu seina ja tõmbas hinge.

"Tasa, tasa," sosistas ta ja püüdis end kokku võtta. "Nora ootab kaksikuid ja teda ei tohi oma väljanägemisega ehmatada."

Jane tõmbas mitu korda sügavalt hinge, silus märgi juukseid, manas näole muretu ilme ja ruttas elutuppa. Sõbranna istus diivanil, jalad enda alla tõmmatud ja laud suletud. Jane unustas otsekohe, et tahtis näida rahulik, ja ruttas ta juurde.

"Fernand ütles, et tunned end halvasti," lausus ta ärevalt, kui Nora oli ta samme kuuldes silmad avanud. "Mis juhtus?"

"Mitte midagi. Kõik on korras. Lihtsalt siit-sealt valutab, nagu tavaliselt," vastas Nora uniselt. "Ma ei ole täna hommikul Fernandi üldse näinud. Vist astus

sisse siis, kui ma magasin. Mehed teevad üldse paanikat, kui on tegemist rasedusega. Pierre on samasugune. Minu sees on kaks elavat tombukest, aga nemad küsivad, miks mul raske on... Miks sa niiviisi muretsema hakkasid, Jane? Kui mul olnuks midagi tarvis, oleksin kutsunud kõigepealt sind." Ta ajas end sirgu ja vaatas sõbranna selginenud näkku. "Oota..." Nüüd oli Nora lõplikult ärganud. "Mida Fernand ütles?"

"Et ma pean kiiresti majja minema," vastas Jane ja istus sõbranna kõrvale. "Ja et sa tunned end pahasti."

"Häda kohe nende meestega!" Nora ohkas sügavalt. "Need kaks ajavad mind hulluks enne, kui jõuan sünnitada. Nende pärast vaatab isegi Paul mind mõnikord hirmunult. Aga ikkagi on pisut imelik..." lisas ta mõtlikult. "Ma oleksin iga kell võinud Marie või Blanche'i sulle järele saata, kui seda olnuks tõesti tarvis. Kas jõudsid vähemalt supelda?"

"Oo jaa, toredasti," vastas Jane naeratades. "Ujusin tublisti. Siis tulid Dominic ja Paul. Nad tahtsid muidugi mängida, aga see oli mulle liiga väsitav. Minu arvates on bassein mõeldud lõdvestumiseks, selleks, et seal vedeleda, ajakiri käes ja veiniklaas kõrval. Aga võid sa mõelda, mida tegi Paul? Võttis kätte ja lükkas mind vette!"

"Korralagedus!" Nora kortsutas kulmu. "Ta arvab üldse, et tulid külla temale ja nüüd on tal sõbranna. Tuleb temaga rääkida."

"Mis sa nüüd! Ära hakka mind reetma! Pauli peale on võimatu pahandada, ta on hea poiss. Meil oli väga lõbus. Me alles hakkasime möllama, kui ilmus Fernand ja mind kutsus."

"Ah siis niiviisi..." venitas Nora. "Nüüd on asi selge... Ja tema ütleski, et vajan sind?"

"Jah." Nora hääles oli midagi, mis äratas Jane'i tähelepanu. "Mis siis?"

"Ei midagi." Nora kehitas õlgu. "Ja nähtavasti oli ta pisut... üles keeratud?"

"Nojah. Ta muretseb üldse väga sinu pärast."

Jane kuulis, kuidas Fernand kõrvaltoas ühe toatüdrukuga räägib, ja tõusis kiiresti. Jõuaks ainult enne välja, kui ta sisse astub!

"Ma pean duši all käima ja ümber riietuma."

Ent kui Jane uksel siiski Fernandiga kohtus ja nad vahetasid pealiskaudse peanoogutuse, muutus Nora nägu taas mõtlikuks. Huvitav, väga huvitav... Ta libistas peo üle kõhu ja naeratas enda vastu istunud Fernandile. Jaa, see kõik on väga huvitav...

Umbes pool tundi hiljem naasis Jane elutuppa. Ta juuksed langesid vabalt õlgadele, puusadele liibusid vanad teksapüksid ja seljas oli tal peaaegu põlvini ulatuv lohmakas sviiter. Ta oli meelega viivitanud, lootes, et Fernand on selleks ajaks läinud, kuid tema lootustel ei olnud määratud täide minna.

Niipea, kui ta trepist alla minnes mehe häält kuulis, hakkas ta süda vasardama ja sisemus muutus võdisevaks süldiks.

"Tervist!" Nora helge nägu naeratas. "Me just rääkisime sinust. On tekkinud pisike keerukus, kuid Fernand on nõus aitama."

"Mis?!"

Jane vaatas mehele valvsalt otsa. Talle ei meeldinud sõbranna sõnade alltekst. Kõigest vähem taht-nuks ta mingit abi Fernandilt!

"Mäletad, me kavatsesime homme õhtul René Decroix'le külla minna – neljakesi? Aga täna hakkasin kahtlema – ega see sõit mulle äkki halba tee?"

"Siis pole meil ju tarvis minna," vastas Jane otsekohe, sest temas sähvatas äkitselt hirmus eelaimus.

"Aga Paul kurvastaks väga selle üle. François on tema parim sõber ja nad ei ole teineteist näinud juba terve igaviku. Peale selle tahaksid René ja Madeleine väga sinuga tutvuda. Ma olen neile sinust palju rääkinud."

Jane'il läks korda pigistada endast välja naeratus. Ta palus jumalat, et Nora järgmised sõnad ei kõlaks nii, nagu ta kartis, kuid ta palveid ei võetud kuulda.

"Ma tean, et Pierre ei lähe mingil juhul, kui mina

üksinda koju jään, kuid Fernand on homme vaba ja on nõus teid Pauliga Decroix'de poole viima."

Mida võis Jane öelda? Hirm pani ta kõrvad kumisema.

"Sel juhul tuleb Fernand sulle ja Paulile järele kell üheksa hommikul." See oli öeldud rohkem nentivalt, kui küsivalt. "Küll sa näed, Madeleine hakkab sulle meeldima. Ta on armsake. Paul jääb sinna ööseks ning seega võite pärast lantši iga kell tagasi tulla."

"Nora, ausalt öeldes..."

"Aga sel juhul hakkan muretsema, et rikkusin ära kõigi päeva," ruttas Nora teda katkestama. "Olen nagunii teid kõiki ära vaevanud..."

"Ära räägi rumalusi! Sa tead väga hästi, et see ei ole nii!"

Asi on otsustatud, mõtles Jane nukralt. Aga mispärast Nora seda temalt ennist ei küsinud? Ta ju teab, et Fernand talle ei meeldi, et tal on temaga raske koos olla.

Mõistagi ei teinud Jane Norale teatavaks mingeid üksikasju. Tal oli nagunii kurb, et ta lähim sõbranna abikaasa sõbraga läbi ei saanud, aga kes võis arvata, et Nora võib korraldada midagi säherdust!

"Kas sind rahuldab kell üheksa?" Fernandi madal hääl oli täiesti rahulik, kuid pilkavalt kokkupigistatud huuled näitasid, et ta loeb neiu mõtteid. "Või tahaksid asuda teele pisut hiljem?"

"Ei." Jane ohkas sügavalt. "Tänan. Sobib."

"Siis on tore. Tähendab, homseni."

Ta tõstis Jane'i käe huultele. Neiu võpatas nagu elektrilöögist ja tõmbas käe järsult lahti. Kohas, kus mees seda puudutas, kõrbes nahk.

Fernand heitis kivinenud Jane'ile tapva pilgu, pöördus ja jättis Noraga väga armastusväärselt hüvasti. Pole midagi öelda, see mees oskab oma tundeid temast hoopis paremini varjata!

Niisiis on ta liimile läinud. Jane langes väsinult diivanile. Fernand viib ta mingite Pierre'i vanade sõprade juurde, kes ei huvita neid kumbagi. Hea veel,

et nendega koos on Paul. See leevendab vähemalt ühe otsa pinget. Aga tagasi tulevad nad kahekesi. Oh issand!

"Tead, ta paneb mind mõnikord muretsema..." kostis Nora vaikne hääl.

"Mis?" Jane'il läks suuri vaevu korda keskenduda. "Vabanda, mu mõtted olid mujal. Kes sind muretsema paneb?"

"Fernand." Nora ilusad sinised silmad muutusid uduseks. "Ma muretsen selle pärast, et ta elab üksinda oma suures majas. Tal pole isegi kassi ega koera. See on liiga vilets elamine, isegi siis, kui..." Nora vaikis äkitselt.

"Kui mis?" uudishimutses Jane, sest tundis, et Nora ei taipa nende tõelisi suhteid.

"Isegi siis, kui ta ise seda tahab."

"Aga ta võib muutuda," arvas Jane võimalikult muretult. "Kui ta kohtab naist, keda hakkab armastama samuti, nagu Yvette'i."

"Yvette'i?"

Hetkeks näis Jane'ile, et Nora häälest kostis midagi põlgusetaolist, kuid see võis talle ka viirastuda.

"Nojah. Ta oli väga ilus naine, kas pole? Nad elasid ju koos üsna kaua? Nähtavasti leinab Fernand teda siiamaani."

"Oi, Jane, kui ma tohiksin sulle rääkida!" Nora hääl oli meeleheite äärel. "Aga ma lubasin..."

"Millest sa räägid?" Jane vaatas sõbrannale arusaamatult otsa. "Ma ei saa millestki aru."

"Oh, unusta see ära. Ma lobisen niigi juba liiga palju. Palun, unusta see ära."

"Juba unustatud," kinnitas Jane naeratades.

Tundes, kuidas Nora erutus, lülitus ta teisele teemale, mis teda kunagi alt ei vedanud – kaksikute nimedele. Ent ükskõik, kuidas nad ka jutlesid ja naersid, teadis Jane ikkagi, et ta ei olnud midagi unustanud. Veelgi enam, Fernand Tamilier erutas teda rohkem, kui ükski teine mees, keda ta oli kohanud.

5

"Noh, kuidas oli? Polnudki nii paha, nagu arvasid?"

Fernandi hääl kõlas väga vaikselt. Jane'il tekkis isegi tunne, et on valesti kuulnud.

Nad naasid Le Puy'sse mööda rannikuteed. "Citroën" neelas müratult kilomeetreid. Jane'i pilk püsis merel ja ta ei tahtnud hoopiski häirida hinges valitsevat rahu. Nad olid veetnud René ja Madeleine'i seltsis toreda päeva. Kummalisel moel osutus Fernand meeldivaks kaaslaseks. Ta ei mornitsenud ega sapitsenud ja Jane'il tuli tunnistada, et see külaskäik meeldis talle väga.

Jane põikles otsesest vastamisest ettevaatlikult kõrvale.

"Ma ei saa aru, millest sa räägid. Kavatsesin tutvuda Decroix'dega ja nende lastega. Nora rääkis, kui võluv pisike on Jacqueline..."

"Jah, aga sa olid seal koos minuga..."

Jane sai väga hästi aru, et mees mõtles just seda, kuid oli lootnud, et raskelt saavutatud vaherahu püsib kas või Le Puy'ni. Selles elegantses autos näis Fernand liiga suur, liiga ohtlik, liiga... Teda on lihtsalt liiga palju! mõtles neiu abitult.

"Miks sa leidsid, et ootasin midagi halba?"

"Aga kas sa siis ei oodanud?"

"Ei, üldsegi mitte," vastas neiu viisakalt, kuid Fernand puhkes äkitselt naerma.

"Tead, kui kangesti meeldib sulle sinu tagasihoidliku hästikasvatatud inglannakese imidž! See on hoopis parem, kui tuldsülitav fuuria, nagu sa olid eile pärast basseini. Mina ju arvasin, et käitusid nii üksnes René ja Madeleine'i pärast või ei tahtnud lapsi hirmutada."

"Noh, aitab! Küllalt!"

Fernand hakkas jälle vana joru ajama! Jane'i

headest kavatsustest ei jäänud midagi järele. Fernand hakkas teda jälle torkima ja tema ei saanud selle vastu midagi ette võtta. See mees on täiesti talumatu!

"Tõesti?" Fernand pööras ootamatult suurelt teelt ära ja peatus väikesel platsil. Avatud aknast paiskus sisse tolmupahvak. "Jah, Jane, ma kuulan sind." Tema hääl kostis äkki tõsiselt, ja kuigi Jane püüdis säilitada rahu, läks see aina raskemaks. "Pean tunnistama, et mulle meeldib inimesi jälgida. Täna oli mul selleks rohkesti võimalusi. Sa oled väga huvitav..."

"Jäta järele!"

Jane tegi vea, kui pöördus mehe poole ning nägi ta säravate, pilkumatute silmade ilmet.

Fernand sirutas lõdvalt käe ta näo poole, puudutas kergelt lõuga, kummardus aeglaselt ning vajutas ta huultele õrna, rahustava suudluse. Jane'i veri lõi kihama ja ta allus õndsalikule tundele, kuni taipas, mida ta teeb. Siis avas ta laialt silmad ja tõmbus tagasi.

"Ei tohi..." sosistas ta värisedes.

"Jäta järele, ei tohi," kordas Fernand vaikselt. "Aga su keha räägib teist keelt. Kas pole nii?"

"Ei. Ei ole nii!" Jane pöördus temast kõrvale ja nihutas end vastu ust. Ta nägu lõkendas. "Isegi kui see nii oleks, on see lihtsalt keemia, hormoonide mäss. See ei tähenda midagi."

"Ahaa, keemia! Sel juhul peaks see toimima ühtmoodi, olenemata partnerist. Tuleb välja, et tunned sedasama kõigi oma poistega?" küsis Fernand libedalt. "Näiteks Dominiciga?"

"Dominiciga?" On see mees hulluks läinud? Nupust nikastanud? Mida on sellel kõigel tegemist Pauli õpetajaga?! "Dominic pole kunagi olnud minu poiss! Samuti nagu muide sinagi," vastas Jane järsult. "Ja minu isiklik elu" – või selle puudumine, lisas ta mõttes – "ei puutu sinusse."

"See on tõsi," lausus Fernand, nõjatus seljatoele ja ristas muskleis käed rinnale.

"Mis siis nüüd edasi saab?" küsis Jane, kui vai-

kus muutus juba talumatuks. "Kas sõidame koju või ei sõida?"

"Ei!" sähvas mees ja käivitas mootori.

"Ei?!" Jane'i hääl muutus kiljumiseks. "Mida sa sellega öelda tahad?!"

"Seda, et ma ei kavatse sind veel Nora ja Pierre'i juurde viia. Igatahes mitte enne, kui oleme lõunastanud."

Jane läks ähmi.

"Aga nad ju ootavad mind! Pealegi ei ole ma selliselt riides..."

Pärast seda, kui Fernand teda suudles, ei suutnud neiu kuidagi mõtteid koondada – ta peas läks kõik sassi.

"Sa oled väga hästi riides." Mees libistas temast üle hindava pilgu. "Igal juhul minu meelest."

"Fernand..."

"Ainult lõunasöök, Jane." Ta rääkis mahedalt ja hellitavalt. "Sa pead sööma, ja mina samuti. Miks ei võiks me seda teha koos?"

"Aga..."

"Helistan Norale ja räägin meie kavatsusest. Nõus?"

Jane teadis väga hästi, et tema nõusolekut ei vajata üldse. Mees otsustas jälle kõik tema eest! Mis tal üle jäi? Hüpata sõitvast autost välja, nagu see kolmekümnendate aastate filmi naistegelane, keda ründas vägistaja? Ent koos Fernandiga lõunastada polnud tal ka tahtmist. Ta teadis, et see on sama ohtlik, nagu tulega mängimine. Teiselt poolt aga tahtis ta seda üle kõige! Ta vist hakkab aru kaotama...

"Sobib?" kordas Fernand leebelt, kuid tungivalt.

Aga muide, miks ka mitte? Ta oli neli aastat pidanud endaga vaevarikast võitlust, püüdnud minevikuga leppida, unustada Fredi nimi, vabaneda teda unenägudes kiusavatest mälestustest.

Jah, mõneks ajaks kaotas ta usu endasse, jõudis meeleheite tippu, kuid päev-päevalt, nädal-nädalalt ja kuu-kuult ületas ta end, tegi endale selgeks, et

kunagi suudab ta jälle lastega töötada, kohtab kedagi...

Kas ta siis tõesti ei ole selles võitluses midagi saavutanud? Kas ta pingutused on luhta läinud? Muidu ei kardakski ta ju koos Fernand Tamilier'ga lõunale minna... Aga ta ei kardagi! Ta kohe ei või endale kartmist lubada!

"Miks ka mitte?" sõnas ta kuuldavalt.

"Tõepoolest, miks ka mitte?" Mehe häälest kostis ilmset rahulolu.

Vastuse sellele küsimusele võinuks anda kerge võbin ja kananahk, millega ta kattus. Kuid Jane otsustas sellele mitte mõelda. Ta naeratas, püüdis korrastada hingamist ja kordas endamisi: "Ma olen noor ja vaba ning on täiesti loomulik võtta vastu sümpaatse noormehe lõunalekutse. See on ju täiesti tavaline asi..."

"Oo, siin on väga ilus! See on liiga luksuslik koht, Fernand. Ma ju ütlesin, et ma ei ole riides..."

"Tühi jutt." Ta viis neiu läbi sadade väikeste valgustite helgis sädeleva galerii, käsi ümber Jane'i piha. See puudutus oli hell, kuid kindel. "Siin käib kõige erinevamaid inimesi, kuningaist kerjusteni."

Kui nii, siis on selge, millisesse kategooriasse kuulun mina, arvas Jane, astudes peaaegu keskaegse toredusega sisustatud saali.

René ja Madeleine'i külastamiseks oli Jane püüdnud riietuda maitsekalt, kuid lihtsalt. Ta kandis pikkade käistega valget siidpluusi ja rohelisi pükse. Ideaalne rõivastus sõprade külastamiseks, kuid mitte sellises väga nooblis ning ilmselt mainekas kohas lõunastamiseks.

Kiirpilk piki võlvitud laega saali seinu asetatud laudu kinnitas ta kahtlusi. Enamik naisi kandis kalleid tualette, kuigi meeste riietus varieerus õhtuülikondadest lahtise kraega särkideni ja teksapüksteni.

Ometi täitsid parklat eranditult kallid autod.

Nagu selgus, tundis neile vastu rutanud administraator Fernandi, kuid selleks oli Jane juba ette valmis. Neid juhiti tantsupõranda lähedale kaheinimeselauda intiimsesse nurgakesse. See rõõmustas Jane'i. Seal võis kõrvaliste pilkude eest varjatuna lõdvestuda ja ühtlasi kogu seda luksust nautida. Daamide briljandid sädelesid, laudade vahel libisesid hääletult kelnerid, muusika kostis summutatult ja mahedalt. Lühidalt, selle asutuse külastajad kuulusid inimkonna selle õnneliku osa hulka, kes ei vaata kunagi hindu ega muid säherdusi tühiasju.

"Kas käid siin sageli?"

Alles pärast küsimuse esitamist taipas Jane, et see on kulunud stamp, kuid Fernand seda ilmselt ei märganud.

"Praegu mitte." Mehe pilk oli kuidagi äraolev. "Varem käisin siin üsna sageli."

Ta pidas silmas oma naist! Jane punastas. Ta oli saanud hakkama järjekordse taktitusega. No muidugi! Kahtlemata sobis Yvette oivaliselt siinsesse õhkkonda. Küllap pöördusid kõigi pead, kui nad sisse astusid – pimestavalt ilus naine ja võimukas, vastupandamatu mees. Jane'il polnud raske neid kujutleda.

"Koos naisega?"

Jane ei saanud isegi aru, kuidas need sõnad tal suust lipsasid, kuid need tulid ja jäid nende vahele õhku hõljuma nagu elusolend.

"Jah." Fernand ei püüdnudki otsesest vastusest kõrvale põigelda. "Ta... Yvette'ile meeldis siin käia."

"Ah nii."

Ootamatult peale langenud kiivusehoog oli nii tugev, et Jane ehmus.

"Aga kas sulle siin meeldib?"

Küsimus oli esitatud rahulikult, peaaegu tuimalt, kuid Jane tundis, et selle taga on midagi enamat, kui pelgalt uudishimu.

Mida vastata? Möödus mitu sekundit, enne kui Jane taipas, et õige vastus võib olla ainult tõde. Kõik on väga lihtne. Ta ei ole Yvette ega ka mitte Nora. Ta on tema ise. Pole oluline, kas ta meeldib iseendale või mitte.

Jane mäletas, et pärast Fredi reeturlikkusest teada saamist tundis ta end kogu maailma kõige tühisema olendina. Aga nüüd? Nüüd tundis neiu äkitselt, et ta on ikkagi midagi väärt. Hämmastav, kuid just siin, selles luksussaalis, leidis ta äkitselt, et meeldib endale!

"Jah, siin on väga... armas." Jane kasutas nimme seda sõna. "Ma olen üldse eksootikaaustaja, ja see hoone peab olema väga vana."

"On küll." Fernand vaatas teda väga tähelepanelikult.

"Aga..." Neiu viivitas pisut ja jätkas siis: "Aga mulle eriti ei meeldi, kui vanu maju kasutatakse restoranidena ja muu säherdusena. Nii kaotame ju osakese oma minevikust. Saad minust aru?" Äkitselt hakkas tal piinlik ja kiirustas seletama: "Meie aeg on kuidagi ebanormaalne. Kõiki huvitab üksnes raha ja võim ning kegi ei näe tõelisi väärtusi."

"Ära ainult hakka ütlema, et oled tegelnud filosoofiaga!" See oli öeldud naljatades, kuid Fernandi silmis vilksatas midagi, mis äratas neius rahutust. "Mis siis on sinu meelest tõelised väärtused?"

Kelner tõi kokteilid, kuid kohe, kui nad taas kahekesi jäid, vaatas mees talle jälle üle laua uurivalt otsa.

"Kuidas siis sellega on?"

"Et mida mina pean tõelisteks väärtusteks?" Jane hakkas millegipärast närvitsema. Sestap rüüpas ta enne vastamist tubli sõõmu peent jooki. "Noh, see, mille vaimus on mind kasvatatud – perekonnaelu, ausus, tagasihoidlikkus..."

"Kas sinu meelest on need mõisted siinistujaile võõrad?"

"Seda ma ei öelnud." Talle oli vastumeelne Fer-

nandi mürgine toon. "Sa küsisid, mida ma pean väärtusteks, ja ma vastasin. See on kõik. Mulle näib, et liiga paljusid tiivustab praegu soov iga hinna eest siinses maailmas edasi jõuda. Sageli tehakse seda perekonnaelu ja sõprussidemete arvelt. Muidugi, ma saan aru, et tuleb teenida raha ja kõike muud sellist, kuid nüüdisaja vaim on minu arvates liiga agressiivne. Naine peab tingimata olema ilus ja tal peab olema oma ettevõte, sest talle on peamine teha hea partii. Mees peab olema tugev ja üliedukas, et üldsus temast lugu peaks. Püüd võita iga hinna eest – see valitseb kõiges!"

"Hm..." Fernand vaatas talle mõtlikult otsa, silmad vidukil. "Kas sulle ei näi, et sinu arvamus kaasaegsetest on liiga küüniline?"

"Ei ole!" pahvatas Jane. "Üldsegi mitte. Ma üksnes ei vaata maailma läbi roosade prillide. Pool inimkonda vireleb seepärast, et ülejäänud on liiga ahned. Miskipärast raiutakse maha ilusaid metsi, hävitatakse loomi, linde ja putukaid ning seda kõike tehakse nagu progressi nimel..." Jane katkestas end järsult, sest nägi Fernandi imestust.

"Küll sa oled... tormakas," sõnas mees vaikselt.

"Palun ära ironiseeri, Fernand!"

Neiu taipas, et jutuajamine on ületanud seedimist edendava kerge lõunaeelse vestluse piirid. See on vist peaaegu sündsusetu. Ent Fernandi huvitas tema seisukoht ja sai vastuse. Kui mees kavatseb tema üle irvitama hakata, lahkub neiu paugupealt.

"Kas sa tõesti arvad, et ma ironiseerin?"

"Aga kas see siis ei ole nii?" Jane vaatas talle väljakutsuvalt otsa.

"Ei, Jane, sa eksid," ütles Fernand kummalise varjatud kurbusega, mis mõjus sõnadest tugevamini. "Ma ei ironiseeri. Ma kadestan sind. Kadestan sinu võimet kõigele sellele mõelda ja püüdu midagi muuta..."

"Aga kas sina ei taha seda?" katkestas Jane. "Kas sina ei tunne, et pead midagi muutma?"

"Ma pean?" Mehe nägu tumenes ning hääl lõikas

kõrva nagu metallikrigin klaasil. "Miks ma seda peaksin? Ma ei näe üldse oma kaasaegsetes midagi sellist, mille pärast peaksin muretsema. Inimsugu on mäda nii seest kui väljast ja kui vaadata lähemalt, siis ei suuda õhuke tsivilisatsioonikest seda varjata. Egoism on see, mis tiivustab enamikku inimesi! Ja see on ainus tõeline tunne, mida ma tean."

"Aga see on ju õudne!" Jane jahmus. "Sa ei või niiviisi öelda!"

"Ma just äsja ütlesin..."

"Aga sa ei või nii mõelda!" hüüdis Jane. "Kuidas siis on Nora ja Pierre'iga? Nad armastavad teineteist, armastavad tõeliselt. Kas pole nii?"

"Alati leidub erand, mis üksnes kinnitab reeglit."

"Sel juhul on maailm selliseid erandeid täis!" Jane kallutas end toolil tagasi ja vaatas mehele pahaselt otsa. "Näiteks minu vanemad. Sa ei tohi kõiki inimesi ühte hunnikusse visata ja siis öelda, et pole olemas sellist mõistet, nagu tõeline armastus."

"Noh, hea küll... Aga sina? Kas sina oled kunagi armunud?" küsis Fernand ootamatult ning sihtis pilgu otse neiu helepruunidesse silmadesse.

Jane ei suutnud terve minuti vältel vastata.

"Jah... ühel korral..." ütles ta lõpuks ja langetas pilgu, sest ta ei suutnud enam vastasistuva mehe teravat pilku taluda.

"Aga praegu? Kas arvad siiamaani, et armastad teda?"

"Ei," vastas Jane nukralt.

"Mis siis on muutunud?" küsis mees. "Inimestele on üldse omane endale pettekujutusi luua. Nüüd sa ju näed, et sinu armastus oli illusioon ja sellel ei saanud olla järge."

"Asi ei ole selles..." Jane niheles toolil. "Fred ei osutunud selliseks, nagu ma temast arvasin. Ma ei tea, kas ma nii pime või püüdis ta meelega luua endast väära ettekujutust, kuid selline mees, nagu ta tegelikult oli, ei meeldinud mulle üldse."

"Siis katkestasid temaga suhted?"

"Ei." Jane vaatas talle valust tuhmunud pilguga otse silma. "Suhted katkestas tema. Sattusin tookord avariisse. Ta sai teada, et pean mõninga aja haiglas viibima, ja Fred... Fred leidis endale uue sõbratari."

Fernand vandus vaikselt prantsuse keeles, kuid tema sõnade mõtet polnud raske aduda.

"Mäherdune lontrus ma olin!" Ta kummardus äkitselt ettepoole ja võttis neiu käed pihku. "Ajuvaba ennasttäis lontrus!"

Jane istus ei elusana ega surnuna. Fernand kergitas end ja surus ta huultele kerge suudluse. Enne istumist paitas ta hellalt neiu põske.

Neidu vapustas see puudutus, see õrnus, mis ei sobinud üldse selle kujuga, mille ta oli endale Fernand Tamilier'st loonud.

Issand, millal ma ometi lakkan endale inimesi välja mõtlemast?! Juhtus ju ka Fredi puhul midagi sellist... Ei, kõik võinuks olla vastupidi. Kujutlesin suurepärast inimest, kuid tegelikult ei väärinud ta armastamist. Aga Fernand... Mida tähendab juba üksnes see hell puudutus...

Aga ma olen ju lihtsalt armunud! leidis Jane enda ehmatuseks. Oli nüüd tarvis valida just see mees, kelle armastus kadunud naise vastu on aheldanud kõik ta tunded jäävangi, kes on saatanlikult ilus, muinasjutuliselt rikas ja talle niisama kättesaamatu, nagu Kuu asukas!

"Jane!"

Neiu otsekui ärkas ja taipas, et kelner seisab juba paar minutit laua juures ja ootab tellimust. Jane aga püüdis asjatult lugeda silmade ees hüplevaid toidukaardi tähti. Mõte ei suutnud keskenduda millelegi peale äsjase hirmutava avastuse: ta on armunud Fernand Tamilier'sse!

"Mida sa tellid?" küsis Fernand.

"Mina... mul ükskõik," suutis neiu öelda.

"Nad teevad siin väga head risotot. Teiseks roaks võiks võtta kala, mille poolest on see asutus kuulus. Kala praetakse koore ja veiniga, küpsetatakse kuivi-

kuteks ning serveeritakse köögivilja ja salatiga."

Jane noogutas.

"Väga hea. Kõlab vahvalt."

Kõik oligi väga vahva – restoran ise, teenindamine ja vein, mis hakkas juba pähe lööma, sest Jane oli juba jõudnud kummutada kaks klaasi. Aga ta ju pidi hajutama musta pilve, mis ta peale vajus ja kutsus esile kasvava ohutunde.

Jane'il ei olnud aimugi, millest nad söögi ajal rääkisid, kuid vähemalt märkas ta, et Fernand säilitas enesekindla ja häirimatu ilme, nagu kõik teisedki nende ümber. Mis temasse endasse puutus... Ta oli täiesti endast väljas ja suutis mõelda üksnes oma tundele, mille oli avastanud nii ootamatult.

Veider küll, kuid varem ta seda ei taibanud! Ometi oli Fernand öelnud, et ei usu armastusse... Kui ometi võiks valida, kellesse armuda, siis oleks ta valinud... Aga armastus ei ole kingapaar ega uus kübar. See tabab sind kogu jõuga siis, kui sa seda kõige vähem oodata oskad.

"Kas sa ei tahaks tantsida?"

Jane tõstis üllatunud pilgu. Fernand vaatas talle otsa ja ta nägu oli täiesti läbitungimatu. Mitte kunagi ei oska ära arvata, mida ta mõtleb! Aga mis siis, kui ta võrdleb teda praegu selle naisega, keda ta seniajani leinab? Yvette tantsis kindlasti väga hästi. Sihvakas kuju, mida ta oli piltidel näinud, oli nagu loodud tantsimiseks...

"Ei, tänan. Mina... ma tantsin väga halvasti. Minu mõlemad jalad on vasakud."

"Kahtlen selles." Jane'i ehmatuseks tõusis Fernand püsti, astus ümber laua ja võttis tal käest kinni. "Kahtlen selles kõvasti."

"Aga Fernand, ma tõesti ei taha..."

See oli selge vale. Kui nad käsikäes tantsupõrandale läksid, kui Fernand talle käe ümber piha pani ja ta enda ligi tõmbas, tundis Jane, et on jõudnud õndsuse tippu.

Ta asetas lauba mehe õlale, hingas sisse ta

lõhna, tundis ühtaegu nii valu kui naudingut. Siis tõstis ta pea ja vaatas partneri naeratavasse näkku.

"Keegi vist ütles, et ei oska tantsida," lausus Fernand vaikselt.

"Ma ei oskagi." Neiu naeratas vastuseks nii, nagu ta vist ei olnud elus veel kordagi naeratanud. "Ma lihtsalt teen sulle järele."

Ta tõepoolest ujus, nagu hõljus õhus.

"Kas see on varjatud kompliment?" Fernand muigas. "Vaata ette, nii võid hätta sattuda! Mina olen ju tige hall hunt, sina aga väike Punamütsike."

See oli talumatu! Kui keegi oleks Jane'ile öelnud, et ta võib kedagi ihaldada nii, et sellest võib saada lausa kehaline piin, ei oleks ta seda mingil juhul uskunud. Nüüd aga täitsid ta südant nii terav valu kui meelas soojus ning see kajastus nii igas kenarakus kui närvikius.

Aga Yvette elas temaga koos aastaid... Ta ärkas mehe kõrval igal hommikul, naeris koos temaga, jagas temaga väikesi perekonnasaladusi, armatses temaga pikkadel öödel...

"Jane..."

Ta kuulis oma vaikselt sosistatud nime ja teda tabas nagu elektrilöök. Mees ihaldab teda. Jane sulges silmad ja hoidis kõigest väest tagasi tuhinat tõsta pea ja leida mehe huuled. Mees ihaldas teda, kogu ta keha ihaldas! Ükskõik, mida ta oli seniajani Yvette'i vastu tundnud, mida ta süda ütles – sel hetkel vajas mees ainult teda.

"Sa oled väga ilus, Jane. Kas sa ise tead seda?" Mehe hingeõhk kõrvetas teda. "Sinu nahk on õrn, nagu imikul..."

Nagu imikul? Talle meenusid otsekohe kõhuarmid ja see sundis teda pingule tõmbuma.

"Ära karda." Fernand täheldas tema seisundit, kuid ei teadnud selle põhjust. "Ma tean, mida sa minust arvad, ja ei kavatse sind puudutada. "Aga... see keemia, millest sa rääkisid, annab end jälle tunda." Mehe hääl kõlas hellitavalt, ja Jane pahandas

ootamatult olukorra tobeduse peale. Ta ihaldas meest meeletult, arukaotuseni! "Lase end lõdvaks, Jane! Me oleme täiskasvanud inimesed ja võime vabalt paar tundi koos veeta."

Mida ta sellega mõtles? Ta tahtnuks seda küsida, kuid Fernand pööras ta äkitselt seljaga enda poole, hoides teda endiselt käte vahel. Jane imestas, et võib ka nii tantsida.

Nad veetsid tantsupõrandal enam kui tunni ja Fernand suudles teda arutu hulga kordi, kallutades oma pigimusta pead ja erutades ta huuli.

Jane oli varemgi arvanud, et oma välisele vaoshoitusele vaatamata on Fernand väga tundeline mees. Seda võis lugeda nii tema sädelevate tumedate silmade pilgust, tujukast huultejoonest kui tugeva nõtke keha liigutustest. Avastus aga oli talle see, et mees võis armatseda vist ka rahvast täis saalis!

Fernand tegi temaga igasuguseid asju. Tema erutust võis kuumalt ja teravalt tunda läbi neid eraldavate riiete. Kui aga Jane lubas endale mõelda, mis juhtuks siis, kui nad oleksid kahekesi, pidi ta äärepealt minestama.

Kui algas etendus, viis Fernand ta kõrvale ja Jane teadis, et ei oleks kohale jõudnud, kui tugev käsi ei oleks teda käevarrest toetanud. Ta püüdis keskenduda ingli häälega ja rooma matrooni kehaga lauljatarile, kuid silmanurgast jälgis kogu aeg iga Fernandi peapööret ja käeliigutust.

Nad lahkusid restoranist kohe pärast kella ühteist ning astusid jahedasse, täiskuu valgusest ülevalatud õhe. Auto poole minnes püüdis Jane kõigest väest värinat maha suruda, kuid asjatult. Kunagi varem ei olnud ta tundnud end nii abituna oma kehalise kiindumuse ees, veelgi enam selle pärast, et Fernand oli suutnud tungida ta hinge kõige varjatumatesse soppidesse.

Aga Fernand Tamilier ju ei armastanud teda! Jah, ta keha võis reageerida noore naise lähedusele, kuid ei enamat. Ta oli terve temperamentne mees,

tema abielu oli kestnud aastaid, kahtlemata oli tal olnud armusuhteid ka enne abielu, nii et talle oli see kõik täiesti loomulik.

Aga ihaldada teda kui inimest, kui Jane Nicolsoni kõigi tema probleemide ja läbielamistega? Ei. Ta oli andnud selgesti mõista, et ei vaja midagi sellist. Ja tõenäoliselt – ei, päris kindlasti – kaob siis, kui ta on teda paljana näinud, ka kehaline kiindumus. Fernand on harjunud täiuslikkusega, ja seda ei olnud temal ka enne avariid. Mis siis veel nüüd...

Kui olla aus, siis mida on Jane'il pakkuda Fernand Tamilier' taolisele mehele? Tal on alati olnud kõik – rikkus, mõjukus, ilus välimus. Igasuguse kahtluseta oli ta abielu lausmuinasjutt ja ta hakkab sellega võrdlema iga uut suhet...

"Noh, miks sa äkki nii nukraks jäid?" küsis Fernand autosse istudes, ja kui neiu ei vastanud, võttis tal lõuast kinni ja suudles õrnalt. "Sõidame siit ära. Nõus?"

Auto tuhises mööda maanteed Le Puy poole ja Jane tundis pettumust. Kas tõesti pärast seda, mis oli sel õhtul juhtunud, viib mees ta koju ja annab Norale üle nagu mahaunustatud reisikoti?

Ent peagi peatus "Citroën" üksikus noorte pöösastega ümbritsetud paigas ja Fernand seiskas mootori.

"Ma tahan sind suudelda, Jane. Tõeliselt." Ta pöördus neiu poole. Vaikus lõi tunde, et nad on kogu maailmas kahekesi, ainukesed. "Ma tahaksin sind tõeliselt suudelda kogu öö."

Mida ta siis tegi restoranis, kui ei suudelnud mind tõeliselt? küsis Jane mõttes, ent juba järgmisel hetkel adus vahet.

Fernandi huulte puudutus äratas seekord metsiku, ohjeldamatu, aru tumestava iha. Tema huuled avanesid mehe ahnele suule vastu ning suudlus aina süvenes, kuni hõivas ta täielikult.

Neiu surus end Fernandi vastu ja unustas kogu maailma. Armastus muutis ta tundlikuks mehe iga liigutuse ja puudutuse suhtes ja ta vastas tema suudlustele nii kirglikult, et see pidi Fernandi jahmatama, kuid selle pärast Jane ei muretsenud.

Neiu ei suutnud mõista, mis temaga toimub. Ta ei olnud kunagi pidanud end tundeliseks ega meelaks ja suutnud alati end kontrollida. Seekord oli kõik teisiti. Ta tahtis kuuluda Fernandile, temaga ühte liituda!

Äkitselt helises Jane'i ajus häirekell. Ta ehmus oma meeletust ja kõikeneelavast ihast. Ometi oli Fernand teda ise ohu eest hoiatanud. Mees ei püüdnud teeselda, et armastab teda, oli algusest peale tema vastu äärmiselt aus. Ei tohi ometi leppida sellega, et on kõigest hetkevajaduse rahuldamise objekt! Mida ta tunneb hiljem, kui see romantikaöö on jäänud seljataha?

"Fernand..." Neiu vabastas end vaevaga tema sülelusest. Tema silmade ees ujus kõik ja süda haamerdas meeletult. "Oota! Ma pean... Ma tahan sinult midagi küsida."

"Mitte praegu!"

Mees tõmbas teda taas enda poole, kuid Jane libises ta otsivate huulte eest kõrvale.

"Ei, just praegu. Muidu on hilja. Ütle, kas see kõik sulle kas või midagigi tähendab? Vaata, ma ei ole harjunud... lühiajaliste suhetega." Ta tahtnuks öelda romaanidega, kuid ei saanud seda sõna suust välja.

"Millega siis sina oled harjunud?"

Jane vaatas talle pärani silmadega otsa. Tal oli olnud väga raske seda küsida, kuid mees sellele ei vastanud.

Ta vaikis! Lihtsalt vaikis! Muide, ka see oli vastus...

"Ma tahan koju, Fernand."

Jane'ile näis, et ta on naasnud aega, millal tal ei olnud aimugi Fernand Tamilier' olemasolust, sellesse maailma, kus talle näisid olevat kõige hirmsamad sündmused Fredi reetlikkus, autoõnnetus ja sellele järgnenud õudusekuud. Veider küll, kuid see kõik näis olevat täiesti talutav võrreldes selle valuga, mis teda praegu vaevas.

"Jane, ma ei või midagi lubada. Minu arvates andsin seda mõista..."

"Oo jaa, sa andsid mulle seda mõista." Jane'i häälest kostis sellist kibedust, et tal hakkas endast hale. "Sa käitusid ausalt ja ei ole milleski süüdi. Aga palun vii mind koju."

Viimased sõnad olid öeldud kaeblikult, täiesti lapselikult. Fernandi huuled pigistusid peeneks kriipsuks. Ta käivitas mootori ja sõitis sõnagi lausumata teele.

6

Järgmised nädalad olid Jane'i elu raskeimad. Teda päästis see, et tal oli alailma tegemist. Ta oli Nora hell sõbranna, seltsidaam ja usaldusisik ning vajadusel ka ema ja lapsehoidja hübriid. Ta oli Pauli vanem õde ja seltsimees ning Pierre'i kindel tugi. Ometi tundis ta end kogu aeg lõputult ja lootusetult õnnetuna.

Kõige raskem oli see, et ta ei saanud kellegagi oma muret jagada. Jane helistas emale iga nädal, rääkis, kuidas ta käsi käib, kuid selliseid asju ei saanud ju telefonitsi arutada. Ta ei tahtnud kurvastada ema teatega, et ta on kodust kaugel võõral maal õnnetu. Seepärast rääkis ta reipal toonil ainult head.

Fernand sõitis kohe pärast seda õhtut kolmeks nädalaks tööasjus Ühendriikidesse ning naastes piiras koormatuse ettekäändel oma külaskäigud Le Puy'sse miinimumini. Tema äraolek valmistas Jane'ile piina, kuid mitte nii tugevat, kui harvad temaga kohtumised.

Ükskord pärast säherdust kohtumist, kui Noral oli juba üheksas raseduskuu ning ta oli juba üsna ümarikuks paisunud, ajasid nad soojal suveõhtul Jane'iga terrassil juttu.

"Pierre on Fernandi pärast ärevil," ütles Nora murelikult ja seadis end lamamistoolil mugavamalt istuma. "Tema arvates on Fernandiga midagi juhtunud."

"Juhtunud?" Jane vaatas sõbrannale otsa, kuid selle näolt oli võimatu midagi lugeda. "Mis see võiks olla?"

"Ma ei tea, ja ka Pierre ei tea, kuid Fernand ei ole viimasel ajal üldse enda moodi. Ta on üldse üsna keeruline inimene, õigemini – muutus selliseks pärast..." Nora kortsutas kulmu. "Viimased kolm aastat olid Fernandile rasked, kuid praegu on talle nagu midagi sisse läinud. Igatahes nii arvab Pierre."

"Kas Pierre on püüdnud temaga rääkida?" küsis Jane ettevaatlikult.

"Muidugi. Kuid Fernand on väga kinnine." Nora ohkas raskelt, võttis tooli käetoelt limonaadiklaasi ja rüüpas pika sõõmu. "Võib-olla tuleb see tööst? Ta on üldse palju töötanud. Kui isa suri, langes kogu vastutus perekonnaäri eest tema õlgadele, aga pärast... pärast tragöödiat ta lihtsalt uputas end töösse. Minu arvates oli see temale omamoodi ravi."

"Võib olla küll." Jane tundis, kuidas ta nagu krampi tõmbus, kuid püüdis rääkida võimalikult rahulikult. "On ju raske kaotada armastatud inimene sellistel traagilistel asjaoludel."

"Armastatud? Ah jaa, sa räägid Yvette'ist... Jah, muidugi." Nora pani tühja klaasi käest. "Kuule, ega sul temaga... lõunastamas käies midagi juhtunud?"

"Mis meil võis juhtuda?" Jane manas ette arusaamatu näo, kuigi ta süda hakkas puperdama. Praegu ei ole sobiv aeg rääkida oma tunnetest Fernandi vastu ja nende puudumisest temal. Kaksikud peavad iga hetk ilmale tulema ja nende ema ei tohtinud liialt erutada. "Miks sa nii arvad?"

"Pierre arvab, et Fernand tunneb end viimasel ajal halvasti." Nora sirutas end taas lamamistoolile. "Kardan, et Ameerikas käimine muutis asja veelgi keerulisemaks. Ma tean, et ta pidi selle lepingu saama, kuid Pierre'i sõnul tekkisid New Yorgi kontoris mingid arusaamatused."

"Siis on sul õigus. Kindlasti on asi selles." Jane rõõmustas, et Fernandi hingeseisundile leidus nii sobiv seletus. "See läheb varsti mööda."

Läheb mööda siis, kui ma Londonisse tagasi lähen, mõtles ta kibedusega. Kindlasti muretseb Fernand selle pärast, et ei saa külastada sõpru niisama lihtsalt, nagu varem. Selle põhjust näeb ta temas. Nii see tegelikult ongi...

Kui Nora jäi tukkuma, kandus Jane mõtteis taas sellesse õhtusse. Tal tulnuks peatuda hoopis varem. Ta ju tundis Fernandi suhtumist juba ammu enne seda, kui see juhtus. Selles ei olnud süüdi keegi peale tema.

Seda, mis võinuks nende vahel juhtuda, pidas Fernand ilmselt kergeks meelelahutuseks, mis pidi neile mõlemale rahuldust pakkuma. Võib-olla pidas ta silmas voodit, aga võib-olla ka mitte... Ent igal juhul ei oodanud ta globaalset küsimust: kuhu võib välja viia meie armastus?

Jane mäletas, kui kivinenud näoga ta teel koju oma kiiret autot juhtis. Tema aga istus kõrval, pea langetatud, nagu paha teinud lapsel.

See oli fiasko, täielik fiasko! Fernand oli harjunud suhtlema peente osavate naistega, kes teavad, mida nad tahavad ja kuidas seda saavutada, kes teavad oma hinda ja oskavad oma võlusid vastaspoolega suheldes kasutada. Mis on tema nendega võrreldes? Mida Fernand võiks temast arvata?

Pole siis ime, et Pierre tundis sõbra käitumise muutumist. Küllap valdas viimast igal külaskäigul vastikus, põlgus ja ärritus...

Jane oli ikka veel tegevuses enesepiitsutamisega, kui rõdule ilmus Pierre.

"Ta magab?" küsis ta vaikselt naise poole vaadates.

"Just praegu suikus." Jane vaatas talle ärevalt otsa. Pierre oli kahvatu, ta nägu oli sisse langenud ja vananenud. "Kas juhtus midagi?"

"Kahjuks küll. Just praegu helistati politseist." Pierre ei pööranud naiselt pilku. "Keegi tungis minu kontorisse. Kaks turvameest on haavatud. Riisuja või riisujad teadsid, mida nad otsivad, sest nad läksid otse minu kabinetti ja murdsid seifi lahti."

"Oh issand!" oigas Jane. "Kas midagi väärtuslikku on kadunud?"

"Mitte raha. Ma ei hoia tavaliselt suuri summasid kontoris ega kodus. Ent seal olid konfidentsiaalsed dokumendid. Kui need satuvad võõrastesse kätesse, võib tulla suuri arusaamatusi. Politsei tahab, et ma kohale läheksin."

"Siis mine kiiresti! Ma olen Nora juures ja sul ei tarvitse muretseda."

"Aga ma võin pisut oodata. Nora ei tundnud end lõunasöögi ajal päris hästi." Oli näha, et mees on kahevahel ega tea, mida teha. "Ma ei tahaks teda täna õhtul üksinda jätta."

"Tal on varemgi paha olnud, Pierre." Jane arvates oli naljakas ja liigutav, et oma karmuse ja kõigutamatu autoriteedi poolest tuntud tööstusmagnaat reageerib igale Nora aevastusele halvasti varjatud kabuhirmuga. "Ma olen ju siin ja ei jäta teda hetkekski üksinda. Ma võin isegi ööbida kõrvaltoas, kui sa enne ööd tagasi ei jõua."

"Tänan, Jane." Pierre naeratas piinlikult. "Sa vist pead mind hulluks?"

"No mis sa nüüd!" Jane naeratas talle vastu. "Ta armastab nii sind kui pisikesi, nii et luban sulle – kõik läheb hästi. Nüüd mine ja aja oma asju. Mina hoolitsen selle eest, et Nora magaks võimalikult kauem."

Kui Pierre oli läinud, heitis Jane taas lamamistoolile ja võttis laual lebavast pakist ajakirja. Ta ei mõtle enam Fernandile. Ta ei mõtle enam temale! Sada ühe vastu – ka tema ei mõtle praegu neiule. Oletagem, et ta käitus sel õhtul väga mõistlikult, kuid ka mees käitus laitmatult, pärast juhtunut aga lausa... hämmastavalt.

"Issand, kuidas ma teda vihkan!" oigas Jane ja taipas kohe, et see on vale.

Ta armastas Fernand Tamilier'd. Selles oli kogu ta kannatuste põhjus.

Kui Nora tund hiljem ärkas, jõllitas Jane ikka veel olematusse, kuid võttis end kohe kokku ja naeratas.

"Tere, unimüts. Kas tukkusid hästi?"

"Suurepäraselt." Nora püüdis tõusta, kuid äkitselt kahvatas ta haaras kõhust. "Ma... Oi-oi, Jane!" ütles ta õhku ahmides. "Arvan... arvan, et parem oleks kutsuda Pierre!"

Jane põlvitas sõbranna kõrvale.

"Mis juhtus? Algas?"

"Jah." Nora kindel hääl ei jätnud mingeid kahtlusi. "Tead, ma nägin unes, et mul algavad tuhud. Imelik, et ma kohe ei ärganud. Nüüd aga kõlas kindlasti viimane kell."

"Nora, Pierre ei ole praegu kodus," seletas Jane kiiresti. "Kas arvad, et suudad tema naasmiseni vastu pidada?"

"Ma püüan, aga..." Ta ei lõpetanud, sest valuhoog kiskus ta jälle kägarasse.

"Ei, sa ei suuda," sõnas Jane kindlalt. "Ma kutsun takso. Sina aga püüa lõõgastuda ja välja kannatada."

"Mitte takso!" Nora haaras tal käest kinni, et sirgelt istus püsida. "Helista Fernandile. Ta on kümne minutiga siin. Pierre ei andesta mulle, kui ma teda ei kutsu."

"Fernandile?"

"Jah. Ja helista Pierre'ile kontorisse ja ütle, mis juhtus. Kui teda ei ole, jäta teade automaatvastajasse. See on kõik, mida me teha saame." Nüüd kõlas Nora hääl rahulikult ja asjalikult. Ta oli juba lülitunud sünnitusrežiimile ega tahtnud, et miski ta tähelepanu kõrvale kallutaks. "Peaks vist helistama ka haiglasse ja ütlema, et hakkame tulema. Kõik numbrid on vestibüülis telefoni kõrval."

Kui Fernand vestibüüli lendas, oli Nora kõik vajaliku juba kokku pannud ja astus Pauli õlale toetudes trepist alla.

"Sa vist kihutasid nagu hullumeelne." Nora püüdis naeratada. "Polnud mingit vajadust..."

Ta peatus äkitselt ja hammustas huulde. Jane ja Fernand jõudsid vaevu temast kinni haarata.

"Nüüd hakkavad tuhud korduma iga veerand tunni tagant," tähendas Jane. "Seega oli minu arvates vajadus täiesti olemas. Kui juba pisikesed võtsid nõuks ilmale tulla, siis nad ootama ei hakka."

Sel ajal, kui Jane Norale mantli selga aitas, andis Fernand Paulile juhtnööre.

"Sina jääd nüüd siia peremehe eest. Oleme kokku leppinud? Jane jättis Pierre'ile teate ja ta tuleb nähtavasti otse haiglasse. Aga kui ta helistab, siis ütle talle, mis juhtus. Said aru?"

"Sain küll," vastas poiss vaikselt. "Aga... Nora? Tal on väga valus? Miks ta ei saa isegi käia?"

"Noraga on kõik korras." Fernand ütles seda nii lahkelt, et Jane oli valmis nutma puhkema. "Sa võid mind uskuda, Paul." Ta vaatas poisile silma. "Sa ju tead mind?"

"Jah," vastas Paul juba kindlamalt.

"Siis võta siin kõik enda peale. Kas võin sult seda paluda? Luban sulle, et oled esimene, kes saab teada, kui väikesed on sündinud, aga praegu peab Pierre mõtlema Norale ja lastele ning ei või koduste asjade pärast muretseda."

"Ma saan hakkama." Pauli hääl sarnanes äkitselt vanema venna häälega.

"Seda ma usun." Fernand astus ta juurde ja selle asemel, et poisi pead sasida, nagu ta tavaliselt tegi, surus tugevasti ta kätt nagu täismehel.

Kui Fernand Nora autosse kandis, puikles see nõrgalt vastu ja ütles, et võib ka ise minna. Fernand ei osutanud ta protestidele vähimatki tähelepanu, asetas ta tagaistmele, kattis ta jalad pleediga ja ütles sõbralikult:

"Rahune ja tegele oma hingamisega... või mida naised sellises seisukorras teevad..."

Ta pakkus Jane'ile istet ees. Kui võimas mootor

käivitus, lehvitas Nora trepil seisvale Paulile.

"Sa rääkisid temaga väga õigesti," ütles ta. "Ja üldse ole tänatud..."

"Talle tuli ju mingi tegevus leida, et ta võiks millelegi keskenduda, ja muud ei midagi," vastas Fernand. "Paul on ju Sauvages'ide soost. Ta ei suuda küüsi näride istuda."

"Ma tean. Tamilier'de suguvõsa mehed ju ka..."

Nora ei lõpetanud. Eesistmel istujad kuulsid ta oiet ja rasket hingeldamist. Fernand lisas sõnagi lausumata gaasi.

Vaevalt olid nad haiglasse jõudnud, kui kõik läks liikvele. Nora paigutati omaette palatisse. Peagi väljus sealt õde ja ütles Jane'ile:

"Minu arvates oleks parem, kui proua Sauvages'i praegu üksinda ei jäetaks. Kas ta abikaasa tuleb varsti?"

Kuidas pidi Jane seda teadma? Issand, no pidi selline asi just täna juhtuma!

"Kahjuks tuli härra Sauvages'il ette kiireid asjaajamisi. Ootame teda iga hetk, aga..."

"Sel juhul, kui teie abikaasa vastu ei ole," ta noogutas viisakalt Fernandi poole, "lähete ehk teie palatisse?"

"Oo, muidugi! Ainult et tema ei ole minu mees. Härra Tamilier on härra Sauvages'i sõber." Jane tundis, et punastab. "Kas jääd Pierre'i ootama?" küsis ta Fernandi pole pöördudes. "Politseinik, kes mulle kontorist vastas, ütles, et teda püütakse leida. Pierre pidi olema kusagil lähedal valvuritega rääkimas, nii et ta peaks varsti siin olema."

"Muidugi jään teda ootama," vastas Fernand rahulikult.

Et seda meest ka miski liigutaks! arutles Jane mööda heledalt valgustatud koridori õele järgnedes. Alati vaoshoitud, alati külmavereline... Jane ei olnud näinud veel ühtki meest, kes oskaks niiviisi oma tundeid ohjes hoida. See mitte üksnes ehmatas, vaid sisendas lausa hirmu.

Ent kui Jane'il olnuks võimalik näha Fernandi siis, kui see oli üksinda jäänud, siis ta nii ei arvanuks. Nüüd sarnanes ta haavatud metsloomaga, kes viskleb puuris ega suuda endale kohta leida.

Kõik need nädalad oli ta neidu unes näinud, temast unistanud, teda endasse hinganud, tema maitset tundnud... See oli otse kehaline tunnetus, et kurat seda võtaks! Ja ta oli selle vastu võimetu.

Miks ta sel õhtul kusagile ei läinud ja endale naist ei võtnud – ükskõik millise naise —, et oma sisemist piina leevendada?! Fernand teadis, et ümberringi on piisavalt kaunitare, kes on valmis tema voodisse volksama. Jane ju ootas temalt just seda. Ta pidas meest sugutäkuks ja andis seda mõista juba esimesest päevast peale. Miks ta siis ei lahendanud oma probleemi iidsel esiisade kombel? Ta tundis ju Jane'i vastu pelgalt kehalist kiindumust. Nii ta vähemalt tahtnuks arvata.

Ootamatu kära koridoris tõmbas ta tähelepanu kõrvale, kuid ootetuppa ei tulnud keegi. Fernand jäi aknast välja vaatama. Sellisel hetkel peaks ta mõtlema Norale ja Pierre'ile, mitte aga oma muredele. Mis sõber ta selline on?!

Fernand raputas vihaselt pead. Pärast kõiki neid läbielamisi peab nende lastega kõik korras olema. Peab olema! Võimatu on midagi muud kujutleda...

Tema mälus kerkis esile armas, siidsetest mustadest lokkidest raamitud näoke. Henri, Nora ja Pierre'i esiklaps, keda kõik armastasid ja hellitasid ning kelle surm oli üldine vapustus. Nad leinasid teda ja jäävad alati leinama. Kuigi kaksikute sünd nende valu leevendab, teadis Fernand, et Nora ja Pierre ei unusta esikpoega kunagi.

Fernand vaatas kella ja ta silmad ahenesid, kui nägi, et nende haiglassesaabumisest on möödunud juba enam kui tund. Kus pagan see Pierre ringi kolistab?! Ta ootab veel viis minutit ja...

Uks avanes ja ilmus Jane, kandikul kaks kohvitassi.

"Pierre on juba siin. Ta läks kohe naise juurde," ütles ta lühidalt.

"Kuidas Noraga on?"

"Kõik on korras. Arstid arvavad, et sünnituseni läheb veel paar tundi. Aga ta... kannatab väga," lisas ta nii vaikselt, et Fernand ta viimastest sõnadest kohe aru ei saanud.

Silmadesse tikkusid pisarad ja Jane pöördus kiiresti kõrvale. Ta ei tahtnud, et see superman tema nõrkust näeks.

Ent Fernand astus kiiresti ta juurde, võttis kandiku ja asetas lauale.

"Tule siia," sosistas ta ja süleles neidu. "Mulle on see tume mets, kuid nemad on selle juba läbi teinud. Kõik läheb hästi."

Jane'il jäi hing kinni ja ta taipas, et mitte murest Nora pärast. Hetkeks unustas ta kõik, tundis ainult tugevat mehekeha, millest oli igal öösel unistanud...

"See on esmaklassiline haigla ja oivaliselt varustatud," lausus Fernand ja asetas lõua ta kuklale. "Nora on noor terve naine ja pisikeste kaal peaks olema normaalne. Selle märkamiseks tarvitses teda ainult viimastel nädalatel vaadata."

"Aga nad tulevad liiga vara..."

"Kaksikute puhul ei tähenda kaks nädalat midagi," kinnitas Fernand. "Eriti siis, kui nende ema sarnaneb elevandiga."

"Oh, Fernand!" Jane puhkes kergendatult naerma, surus end mehele rinnale, sulges silmad ja hingas sisse tuttavat kõlnivee lõhna.

"Kas tõid selle kohvi meile?" küsis Fernand lahkelt. "Mina küll ei ütleks tassikesest ära."

"Jaa, muidugi."

Fernand eemaldus ja Jane tundis end äkitselt hüljatuna. Aga see süleius tähendas ju mehele väga vähe, samal ajal, kui... kui tema tunnetas seda iga raku ja närviga. Issand, kui alandav ja solvav on

tunda midagi sellist mehe vastu, kes sinu olemasolu vaevalt märkab! Ent vähemalt ei suuda Fernand ta mõtteid lugeda. Ta ei tea, mida Jane läbi elab, neiu aga on pigem valmis surema, kui seda mõista andma.

Kui kohv joodud, lõbustas Fernand teda terve tunni naljakate lugudega, püüdes kõigest väest juhtida tähelepanu kõrvale peaaegu teisel pool seina toimuvast. Kuigi Jane teadis, et mees pelgalt teeskleb rahulikkust ja muretust, oli sellest ikkagi abi. Ent sedamööda, kuidas aeg läks, täheldas neiu, kuidas Fernandi pilk üha sagedamini uksel peatus.

Kaks ja pool tundi pärast haiglasse tulekut astus ootetuppa Pierre.

"Noh, kuidas on?" hüüdsid mõlemad nagu ühest suust ja hüppasid püsti.

Vaevalt oli see küsimus kostnud, kui Jane juba taipas, et kõik ei ole hästi. Seda oli näha Pierre'I näost, tema kokkupigistatud huultest.

"Arstid arvavad, et tuleb teha keisrilõige." Pierre püüdis rääkida rahulikult, kuid silmad reetsid ta ärevuse. "Esimene laps seisab valesti ja Nora on väsinud."

"Oi, Pierre..."

"Palun ära muretse, Jane," lausus Fernand kiiresti. "Kõik tehakse nii, nagu vaja."

Ta pööras pilgu kõrvale, tundes, et lause kõlab kätteõpituna ega rahusta kedagi.

Raske vaikuse katkestas Pierre.

"Kuulge, ma pean Nora juurde tagasi minema. Teil oleks parem koju sõita."

"Ei, vastas Fernand kiiresti. "Me jääme ootama. Eks ole, Jane?"

"Loomulikult," vastas neiu otsekohe.

"Ma ei kahelnudki, et sa nii ütled." Fernand vaatas talle teraselt silma, astus Pierre'i juurde ja patsutas talle õlale. "Mine, mine tema juurde. Kõik saab korda."

Pärast Pierre'i lahkumist istusid nad mitu minutit pingsas vaikuses. Tuppa kostis haiglaelu summutatud hääli.

Fernand hakkas rääkima esimesena ja Jane kuulas hingamist tagasi hoides. Nähtavasti oli mure sõprade pärast Fernandi kaitsetõkkeid murendanud, sest varem polnud Jane temalt midagi säherdust kuulnud.

"Ei tohi olla, et nende pisikestega midagi juhtuks. Ei tohi! Mitte pärast seda, mida nad on juba üle elanud! Kui mõtlen nendele lastele, keda ei ole oodatud ja keda ei armastata, kelle vanematel ei ole nende jaoks aega... Aga Nora ja Pierre ei ole sellised!" Ta vaatas kusagile neiust mööda. "Nad armastasid väga Henri'd. Ja neid kahte hakkavad samuti armastama..."

"Ma tean seda."

"Aga kas sina sündisid õnnelikus perekonnas?" küsis Fernand ootamatult.

"Jah, väga õnnelikus," vastas Jane mõtlikult. "Tõsi küll, mul oli viis vanemat venda ja nad kiusasid mind armutult, kuid teadsin, et nad on minu heaks valmis ükskõik milleks, ning isa ja ema meid kõiki armastavad. Kõigil meil kaheksal oli üheskoos lõbus.»

"See on tore. Nii peabki olema." Fernand naeratas rõõmutult ja ta mõtted uitasid kusagil kaugel. "Aga vaat mina olin ainus laps. Ema sünnitas mind täpselt aasta pärast meheleminekut ja õnneks osutusin just selliseks pärijaks, keda isa oli soovinud. Ütlen õnneks seepärast, et kui sündinuks tüdruk, olnuks tema elu minu omast veelgi rõõmutum. Seda aga ei sooviks ühelegi lapsele. Isa käsitas maailma oma impeeriumina. Ta elas üksnes sellele, et omada võimu ja teha raha. Kõik muu ei tähendanud talle küünevõrdki. Ta oli kõige südametum inimene kõigist, keda ma tean! Ma nägin, kuidas ta murdis inimesi nii kehaliselt kui moraalselt, ja see pakkus talle rahuldust..."

"Aga su ema? See vist talle ei meeldinud?" küsis Jane vaikselt, püüdes hirmu varjata.

"Ema oli üdini seltskonnadaam. Ta elas selleks, et lõbutseda ja end lõbustada lasta. Kuulsin teda

mitu korda ütlevat, et kui ta veel kord rasestub, siis teeb oma elule lõpu. Ja ta ei teinud nalja! Ema vastutas alati oma sõnade eest."

Mehe ilusad tumedad silmad peatusid Jane'i näol. Ilmselt märkas ta neiu vapustust ja naeratas kurvalt.

"Sa ei suuda uskuda, et üks naine võiks nii öelda? Oo, kinnitan sulle, et ma ei valeta. Asi pole selles, nagu oleks ta rasedus raskelt kulgenud. Ta lihtsalt ei tahtnud, et ta ilus figuur kas või ajutiselt laiali valguks ja moonduks. Sestap pole ime, et ta tänas jumalat pärija saamise eest ja luges sellega oma kohuse täidetuks."

"Aga... kui sina ilmale tulid, kas siis temas ematunded ei ärganud?" küsis Jane ebalevalt. "Seda enam, et ta ju ise tahtis poissi..."

"Mind anti hoidja hoolde samal päeval, kui ema haiglast välja tuli. Sellega oli ta hoolitsus lõppenud. Isa käis veel mõnikord lastetoas, et kontrollida mu edusamme ja teha kasvatamisse korrektiive, kui ma ei olnud piisavalt palju edasi jõudnud. Aga ema... Ma ei mäleta, et ta oleks kordagi minu toas käinud. Tavaliselt viidi mind tema juurde..."

Fernand vaatas Jane'i ärevasse näkku ja naeratas. Seekord oli naeratus ehtne, sulatas ta silmist jää.

"Kõik on korras, Jane. Olen sellest ammu üle saanud. Ära arva, et minu lapsepõlv oli üksainus tragöödia. Mul oli väga hea hoidja ja ma kasvasin täiesti õnneliku lapsena, kuni see neiu mehele läks ja meilt lahkus. Olin siis üheksane. Siis saadeti mind internaati, kuid käisin koolivaheaegadel kodus ja ühel sellisel käigul tutvusin Pierre'iga. Meie perekonnad kuulusid ühte ringkonda, kuigi ma ei saa siiamaani aru, mida ühist võis heasüdamlikul ja kannatlikul Gilberte'il olla minu emaga. Kuidagi iseenesest kujunes nii, et veetsin suurema osa ajast Le Puy's."

See jutt hämmastas Jane'i. Oli raske kujutleda Fernandi väikese poisina, kellesse vanemad suhtuvad

nagu kallisse autosse või soodsasse kapitalimahutusse. Ta teadis perekondi, kus lapsed pidid kajastama vanemate hüveolu ja alati sellekohaselt välja nägema. See aga mõjus paratamatult nende enesehinnangule. Ent Fernandi enesehinnanguga näis kõik korras olevat.

Ikkagi avanes see mees talle nüüd täiesti uuest küljest. Jane hoidis vaevaga pisaraid tagasi, sest teadis, et mees neid ei salli, ja püüdis öelda võimalikult rahulikult:

"Nüüd saan aru, miks te olete Pierre'iga nii lähedased."

"Ta oli ja jääb mu vennaks, keda minul ei ole kunagi olnud," vastas Fernand lihtsalt. "Tänu tema emale sain teada, mis on emaarmastus, ning tema isa leidis alati aega mind kuulata ja minuga rääkida. Seega oli mul ikkagi perekond."

"Sa ei rääkinud midagi Yvette'ist." Jane ei suutnud seda märkust tagasi hoida, sest too nimi keerles tal alailma keelel.

"Jah, oli veel Yvette," sõnas Fernand rahulikult, kuid ta nägu omandas tuttava läbitungimatu ilme.

"Kindlasti lootsid teie vanemad, et sa temaga abiellud?" küsis Jane südame valutades. "Tavaliselt ju on nii, kui perekonnad on omavahel lähedased."

"Igatahes ei imestanud keegi, kui oma kihlumisest teatasime."

"Kahju, et teile jäi nii vähe aega." Jane'il oli tunne, et ta süda lendab otsekohe kildudeks. "See oli suur vapustus kõigile, mitte üksnes sulle, vaid ka Norale ja Pierre'ile."

"Aga kas sa seda tead, et ta oli lapsendatud?" küsis Fernand ootamatult. "Gilberte arvas kohe, et pärast Pierre'i ta enam lapsi ei saa. Temataolisele naisele aga on see tragöödia."

"Jah. Nora vist rääkis mulle kunagi sellest," vastas Jane.

"See aga tähendab, et tema soontes ei olnud piiskagi Sauvages'ide verd," sõnas mees karmilt. "Mitte

piiskagi!"

Jane püüdis hämmastunult selle kummalise kommentaari mõtet tabada. Nähtavasti tahtis Fernand öelda, et ei pidanud Yvette'i kunagi oma õeks. Ta ju pidas Pierre'i oma vennaks ning Gilberte'i ja tema meest peaaegu vanemaiks. Olnuks veider armuda oma pere liikmesse.

"Yvette oli väga ilus," ütles Jane lõpuks. "Te pidite olema ilus paar."

"Ilus paar..." Mehe hääl kõlas rahulikult ja mõtlikult, kuid nii külmalt, et Jane võpatas. "Jah, me olime ilus paar. Seda ütlesid paljud."

Taevas küll! Neiu tundis, et ei suuda neid avameelitsemisi enam taluda. Fernand aga jätkas nii, nagu ei oleks midagi juhtunud:

"Mäletad vanaaegseid, marmorpinnale nikerdatud kujutistega hauakive? Inimesed vaatavad neid, imetlevad peent tööd ning kujutise ilu ja elegantsi. Sees aga... sees on jääkülmus ja pimedus."

"Hauakivid? Kujutised? Millest sa räägid?" imestas Jane.

"Keegi ei suuda seda mõista enne, kui ei ole käinud hauakambris ning näinud ise vahet sisemise ja välimise külje vahel." Fernand kummardus kiiresti neiu poole ja tema silmad välgatasid. "Aga mina olen seal käinud! Ma nägin kõike!"

"Fernand, mida sa sellega öelda tahad?!"

See kõik asus väljaspool tegelikkuse piire. Jane tundis, et peaks millestki aru saama, kuid see ei läinud kuidagi korda.

"Ma lihtsalt..."

"Poiss ja tüdruk!" Pierre lendas ootetuppa nagu maruhoog ja nägu säras. "Mul on poeg ja tütar! Poeg ja tütar, Fernand!" karjus ta, langes sõbra rinnale ja puhkes nutma. "Ma mõtlesin... Ei, ma ei mõtlenud! Aga seal... just praegu..."

"Ma tean, mida sa mõtlesid."

Fernandi hääl kõlas madalalt ja kähedalt. Neiu vaatas üle Pierre'i õla ja see märkas, et ka Fernandi

silmad niiskusid.

"Aga Nora? Kas temaga on kõik hästi?"

"Ta on oivaline!" kuulutas Pierre nii õndsalikult, et Jane ei suutnud naeratust tagasi hoida. "Te võite minna vastsündinuid vaatama."

"Kohe praegu?" imestas Jane. "Tahtsin öelda – mida arstid sellest arvavad?"

"Arstid? Ma sülitan nende arvamusele!" Üle Pierre'i näo valgus õnnelik naeratus. "Mis võib neil selle vastu olla, kui kaks kõige lähedasemat sõpra lähevad oma nimekaime vaatama?"

"Nimekaime?" Jane suu vajus ammuli.

"Väikesed Jane ja Fernand!" Pierre pani äkitselt ehmunult käe suule. "Oih, mis ma nüüd ütlesin! See pidi olema teile üllatus!"

"See ongi üllatus!" tähendas Fernand kuivalt. "Oled sa kindel, et ühest Fernandist perekonnas ei piisa?"

"Me oleme mõlemad selles kindlad." Pierre tiris neid ukse poole. "Rutem, Nora ootab. Ta on küll väga väsinud, kuid tahab ikkagi teid näha."

Palat, kus Nora nüüd viibis, näis esmapilgul standardne, kuid ometi märkas Jane'i vilunud silm vaevutabatavaid tunnusmärke luksusest, mida võivad endale lubada ainult väga rikkad. Näiteks ei olnud ta kunagi näinud kaht nii imekena hällikest kui need, mis seisid Nora voodi kõrval.

Roosast ja sinisest tekist vaatas välja kaks tillukest pead. Jane astus lähemale, et pisikesi paremini näha. Sel hetkel haigutas poiss täie suuga, tegi naljaka grimassi ja uinus taas.

"Oi, Nora, nad on lausa võluvad! Ma ei suuda uskuda..." Ootamatult valgusid Jane'i silma pisarad.

"Ma tean." Nora meenutas tühjakslastud õhupalli, kuid ta silmis säras õnn. "Kujutad sa ette, tüdruk kaalub kolm kilo ja sada grammi, poiss kaks kilo ja seitsesada grammi! Kuidas see kõik minusse mahtus, Jane?"

"Oled juba unustanud, milline kõht sul oli? Jumal

olgu tänatud, et läks ilma keisrilõiketa!"

"Jah. Poiss algul tõrkus, kuid lendas äkki välja nagu pudelikork. Isegi arst imestas. Tüdruk tuli mõne minuti pärast järele." Nora naeratas ja kuulutas pidulikult: "Me tahaksime teda nimetada sinu auks, kui sa vastu ei ole, ja poissi Fernandi auks!"

"Ma juba ütlesin neile," lausus Pierre häbelikult.

"Oh, sa oled lootusetu!" hüüdis Nora pahaselt, kuid armastav pilk, mille ta mehele saatis, rääkis ise enda eest. "Andke Jane'ile Fernand ja Fernandile Jane," palus ta õde.

Nora sõnad kajasid Jane'i südames vastu – need kõlasid nii sümboolselt... Väike sinisest tekist vaatav näoke hakkas ta silmade ees ujuma.

"Kui pisike ta on!" Fernandi hääl võpatas ja Jane tõstis pea, et tema poole vaadata. Tugev ja suur, väike pambuke kohmakalt painutatud kätel. "Sa vaata ainult, millised käed! Täitsa ehtsad käed, kuid sõrmed pisitillukesed... Sind hakkavad kõik armastama, väga armastama, pisike. Sind armastatakse kogu su elu!"

Jane märkas, kuidas Pierre Fernandi küünarnukist kinni võttis.

"Kas hakkad nende ristiisaks, nagu Henrilegi?"

Jane'i silmad hakkasid kipitama. Pierre ja Nora peavad oma esiklast sama reaalseks, nagu vastsündinuidki...

"Muidugi. Pean seda endale auks," vastas Fernand, tõstmata pead lapse kortsulise näokese kohalt.

"Aga sina, Jane? Kas hakkad neile ristiemaks?" küsis Nora kiiresti. "Palun, ütle jah!"

"Kas ma siis suudaksin öelda ei?"

Ta vaatas pisikest Fernandi ja mõtles, kas ta hakkab kunagi hoidma süles ka omaenda lapsukest. Jane ei olnud selles kindel... Ta teadis, et ei lähe kunagi naiseks sellele, keda ta ei armasta, aga kas on võimalik kedagi Fernand Tamilier'ga võrrelda?

Pisar langes pisikese Fernandi näole. Jane kartis, et võib lõplikult liimist lahti minna, ja kiirustas

pisikest õe hoolde andma.

"Minu arvates on meil aeg minema hakata."

Fernand asetas tüdrukukese ettevaatlikult hälli. Siis suudles Jane Norat ja nad väljusid kikivarvul palatist.

"Ikkagi on lapsed ime! Ja inimeste sõprus on ime," sõnas Jane tasa, kui nad mööda koridori astusid. Nora oli teda hüvastijätuks kallistanud, ja see kallistus ütles rohkem, kui ükskõik millised sõnad.

"Jah, see on ime..."

Fernandil oli millegipärast tunne, nagu oleks tal toed alt löödud. Ta poleks osanud eales arvata, et kahe tillukese olendi, Pierre'i ja Nora armastuse krooni nägemine talle nii tugevasti mõjub. Täitmaks südames kasvavat tühjusetunnet ütles ta:

"Kardan, et Nora hakkab nüüdsest sinu sõprust veelgi enam hindama. Aga sina ju kavatsed peagi Londonisse tagasi minna?"

Iseenesest sarnanes see lause viisaka küsimusega, kuid selle toon polnud heatahtlik ega delikaatne. Jane peatus äkitselt ja temast ette jõudnud Fernand pidi tagasi tulema.

"Mis sul on?" küsis ta üllatunult.

Jane tundis äkitselt kohutavat väsimust. Emotsionaalsed tõusud ja mõõnad jälitasid teda kogu Prantsusmaal viibimise vältel ning viimaste tundide pinge oli juba täiesti talumatu. Seetõttu lendasid sõnad ta huultelt enne, kui ta jõudis mõelda:

"Hoopis mina peaksin küsima sinult, mis juhtus!"

"Ei saa aru." Fernand kergitas imestunult kulme.

"Ei maksa, Fernand! Ma olen nendest mängudest tüdinud! Ma ei imestaks, kui sa ütleksid: "Loodan, et lähed peagi Londonisse tagasi." Muide, see oli sinu hääletoonist nagunii selge."

"Jane, sa oled aru kaotanud. Ma ainult küsisin..."

"Ma tean, mida sa küsisid!"

"Sel juhul ei näe ma põhjust säherduseks... etenduseks."

Ent ükskõikne toon ei avaldanud Jane'ile vähimatki mõju. Neiu oli liiga marus selleks, et seda märgata.

"Ah nii? Ei näe või?" küsis ta sõjakalt, astus mehele lähemale ja vaatas talle otse silma. "Olgu siis, ma seletan. Kujuta endale ette, kui sa räägid inimestega nii, nagu oleksid need põrm su kingataldade all, siis nad solvuvad. Võib-olla üllatab see sind, aga nii see on! Sa oled kahtlemata ilus ja rikas, Fernand Tamilier, kuid maailmas on tähtsamaidki asju, näiteks inimlik headus. Ja võta teadmiseks: ma lahkun Prantsusmaalt ainult siis, kui seda vajalikuks pean. Mitte mingid sinu märkused ei muuda minu otsust karvavõrdki! Said aru?"

"Ma sain aru, mida sa minust arvad." Mehe nägu tumenes. "Mulle ei ole selge, mis selle plahvatuse põhjustas, kuid sinu avalduse võtsin teadmiseks, muide, koos poole haiglaga."

"Mul on ükskõik!" hüüdis Jane. "Mulle ei loe, mida inimesed arvavad, Fernand! Ma tean, et lõugan nagu kalaturueit, ja et sa arvad, nagu oleksin mina kõiges süüdi. Aga ma ei ole süüdi! Hoopis sina käitud minuga kogu aeg vastikult! Isegi praegu, pärast seda, kui sündisid need toredad lapsed... Kuidas sa ometi võisid?"

"Jane..."

Ent neiu astus tagasi ja sirutatud käsi haaras õhku. Jane'ile oli ükskõik, kuhu joosta – peaasi, et mehest kaugemale. Samas hakkas talle silma daamide toa uks.

Jane klõpsatas väriseva käega luku kinni, libises mööda kahhelseina põrandale ja nuttis, kuni pisaratevaru ammendus.

* * *

7

Isegi nüüd, poolteist kuud hiljem, ei suutnud Jane sellele kohutavale stseenile võpatamata mõelda. Tal oli raske uskuda, et ta mehe peale karjus. Ent Fernand ise viis ta selleni...

Tookord aga Jane isegi ei mäletanud, kui kaua ta tualettruumis viibis – kakskümmend minutit või kaks tundi. Ta väljus sealt korralikult kammituna ja jumestatuna ning kindlas veendumuses, et Fernand on ammu koju läinud. Ent mees ootas teda koridori teises otsas vastu lumivalget seina nõjatudes.

Jane ei teadnud, mis teda ootab – süüdistused, vihapuhang või põlgus. Ent Fernand üksnes eemaldus seinast ja astus talle pikkamisi vastu.

"Kas hakkame minema?" küsis ta täiesti rahulikult. "Helistasin Paulile ning ütlesin, et kõik on hästi ja ta võib magama heita."

"Jah, seda tegid sa õigesti."

Jane imestas, kui kindlalt ta hääl kõlab, kuigi sisemuses kõik võbises. Fernand aga oli häirimatu, nagu alati.

Tagasitee Le Puy'sse möödus hauavaikuses. Jane mõtles üksnes sellele, mida öelda Fernandile hüvastijätuks. Tal ei tuleks öelda talle jämedusi, kuid vabandada ta ka ei suutnud. Kuigi tuleks vabandada... Nüüd, kui esimene vihatuhin oli mööda läinud, tuli talle meelde, mida rääkis mees oma lapsepõlvest, kuidas nad seisid kõrvuti Nora voodi juures, maimukesed süles, kuid ta ei suutnud ennast ületada.

Kui Fernand ta koju viis, jättis ta kuivalt hüvasti.

"Tänan. Head ööd."

Mees vastas sama vaoshoitult, kuid ta kõmatas autoukse kinni nii raevukalt, et see oli ilmekam igasugustest sõnadest. Ongi hea, arvas Jane. Vähemalt võib vältida ebameeldivaid jutuajamisi.

Kes oleks võinud arvata, et Fernand talle järgmisel

hommikul helistab!

Oli väga vara. Majas magasid veel kõik peale teenijate. Blanche koputas ta uksele süüdlase ilmel. Jane oli uinunud alles koidu eel ja sai vaevaga silmad lahti.

"Võtke toru, *mademoiselle*." Toatüdruk osutas telefonile. "See on härra Tamilier. Ta tahab teiega rääkida."

"Kuulen," pomises Jane uniselt, kui Blanche oli väljunud.

"Palun vabandust nii varase tülitamise pärast, kuid mulle näib, et me ei tohi kõike jätta nii, nagu on. Varsti tuleb Nora pisikestega koju ja ma ei tahaks teda häirida." Ta rääkis järsult ja katkendlikult. "Seepärast panen ette täna minuga koos lõunastada."

"Ma ei leia, et selleks oleks vajadust," ütles neiu kindlalt. Ta käsi pigistas telefonitoru nii, et sõrmenukid valged. "Ka mina ei mõtle Norat häirida, kuid ei saa aru, kuidas meie suhted võiksid perekonna rahu rikkuda."

Kas mees arvab tõesti, et ta jookseb Norale nende vahel juhtunu üle kurtma? Praegu, mil see on veel nii nõrk ja haavatav?

"See, mis juhtus eile õhtul, puudutab ainult meid kaht. Kindlasti võime kõigi teiste rahu nimel käituda normaalselt."

"Järelikult keeldud minuga koos lõunastamast?"

"Ma juba ütlesin, et ei näe selleks vajadust. Minu peamine mure on praegu Nora ja lapsed. Minu ainus mure!" rõhutas Jane. "Seepärast võid olla kindel, et Nora ei saa midagi teada. Kõike head!"

Jane pani toru ära ja puhkes nutma.

Nad istusid Noraga puude vilus. Pisikesed magasid rahulikult nohisedes oma vankrites, kuid ema näppis ikkagi nende tekki või kiigutas üht vankritest.

Jane püüdis mitte vaadata sinna, kus kaks meest basseini kõrval muruplatsil Pauliga jalgpalli mängisid. Ta pööras neile selja, võttis Noral käest kinni ja ütles:

"Nad magavad raskelt. Ei maksa neid kogu aeg raputada. Asi lõpeb sellega, et nad ärkavad ja hakkavad virisema."

"Ma tean," vastas Nora naeratades. "Ma tõesti tean. Aga ma armastan neid väga. Aga kas oled pannud tähele, kuidas Paul on neisse armunud? Minu arvates on ta neist otse vaimustatud!"

"Flaubert ka." Jane raputas pead. "Kui ma ei oleks seda oma silmaga näinud, ei usuks ilmaski, et papagoi on võimeline armuma."

"Ma olen alati öelnud, et Flaubert on midagi enamat, kui lihtsalt lind," lausus Nora. "Kas tead, kui ei oleks olnud teda..."

"Siis oleks midagi juhtunud?" Jane'is ärkas huvi ja ta kummardus sõbrannale lähemale.

"Kujuta ette, kui ei oleks olnud Flauberti, siis ma ei tea, kas oleksime Pierre'iga veel koos," rääkis Nora pikkamisi. "Ma ei tee nalja. Oli hetk, mil meie suhted olid sassis, aga Flaubert aitas neis selgust saada. Pierre naerab praegugi minu üle, aga ma olen kindel, et Flaubert oskab mõelda ja arutleda. Ta on targem paljudest inimestest, keda ma tunnen."

"Ja kohe kindlasti ta nende kombel ei tseremoonitse."

Papagoi seostas igal võimalusel tema ja Fernandi nime. Kuigi Pierre ja Nora naersid ja ütlesid, et ta nimetab laste nimesid, siis Jane nii ei arvanud. Flaubert tegi seda juba ammu enne kaksikute sündi ja lisas alati tähendusrikka "mmm". See nägi välja nii, nagu teaks ta neiu südame salasoove, ja Jane'il hakkas sellest piinlik.

Pole midagi öelda, kuigi ta endale kinnitas, et Fernandi pole tema jaoks enam olemas, muutusid viimased kuus nädalat talle tõeliseks piinaks. Pärast seda jubedat õhtut haiglas oli Jane kindel, et mees piirab oma külaskäigud Le Puy'sse miinimumini, käib ainult selleks, et Pierre ja Nora midagi kahtlustama ei hakkaks, kuid selle asemel jäi mulje, nagu kavatseks ta siis alaliselt elama asuda.

Jane püüdis mõista, kas selle põhjuseks oli kiindumus kaksikutesse või oli põhjuseks ilusad ilmad, mis meelitasid suplema või vabas õhus grillima. Muide, oli täiesti loomulik, et Fernand eelistas tühjale majale sõprade seltskonda.

Nii või teisiti, kuid kõik see ei aidanud Jane'i jagu saada armastusest, mis kõigile ponnistustele vaatamata päevast päeva tugevnes. Ta tundis end nagu kass tulises puuris, tunnetas kogu aeg selle pika tõmmu mehe lähedust.

Nagu praegugi. Jane pöördus kõrvale ja nägi, kuidas mehed basseini ääres lamamistoolidel mõnulesid. Isegi viieteistkümne sammu kauguselt sundis Fernandi magneti jõud iga ta lihast pingule tõmbuma.

Miks ta ometi on nii kuratlikult ilus? mõtles Jane ärritatult. Miks ei ole tal suurt kõhtu? Või kõveraid jalgu? Kas või midagi, mis aitaks teda kehalisest kiindumusest jagu saada? Mis aga kõige halvem – mida rohkem Jane temast möödunud nädalate jooksul teada sai, mida enam ta jälgis tema suhtumist Pierre'isse, Norasse ja eriti Paulisse, seda enam ta armastus süvenes. Läbi külma küünilisuse ja ükskõiksuse maski tuli üha selgemini esile Fernandi tõeline hing – sügav, võimeline siirasteks tunneteks.

See kõik oli halb, väga halb. Ent Nora vajas praegu väga tema kohalolekut. Seetõttu tundis Jane end lõksus, nagu väike rumal liblikas suure musta ämbliku võrgus.

Ta nägi, kuidas Paul basseini sukeldus ning Fernand ja Pierre üle halja muru nende poole astuma hakkasid.

"Päike küpsetab." Fernandi silmi katsid tumedad päikeseprillid, seepärast oli võimatu taibata, kellele need sõnad olid mõeldud, enne kui mees ta ette murule istus. Ta juuksed olid veel suplemisest märjad. "Sa teed õigesti, et hoiad oma õrna inglise nahka varjus."

"Pole see nii õrn midagi," vastas Jane kiiresti, sest tundis nagu alati mehe sõnades irooniat. "Ma ei ole sinisilmne blondiin."

"Pigem väike närviline sametsilme pehme karvaga sälg," sõnas Fernand vaikselt, kuid täiesti üksköiksel toonil.

"Olgu, selle sälu ma jätan sinu südametunnistusele, kuid sõnaga "närviline" ei ole üldse nõus."

Tegelikult riivas see võrdlus Jane'i valusalt. Fernand ei oleks pidanud talle mõista andma, et ta ei kuulu nende meelaste ja rafineeritud naiste hulka, keda võis suvehakul kohata igal sammul. Jane ei saanud tähele panemata jätta nende nappe bikiine, mis katsid üksnes tillukesi osi nende kehast. Sellised supelrõivad ei olnud tema jaoks, ja seda kogu eluks... Pealegi oli enamik näitsikuid lausa suurepärased ja absoluutselt enesekindlad. Ta ise ei olnud kunagi selline, isegi mitte enne avariid.

"Jah, täna sarnaned vist rohkem pireda ematiigriga," tähendas Fernand vaikselt. Päikeseprillid varjasid ikka veel ta silmade ilmet ning neiu ei suutnud mõista, kas Fernand teda õrritab või lihtsalt mängib matsi.

"Ma ei tea, kuidas on lood piredusega, kuid närviline ma ei ole! Ei tea, kust sa selle võtsid!" Jane tundis, kuidas ta end üles keerama hakkab.

"Olgu. Olen valmis oma sõnad tagasi võtma," venitas mees laialt. "Polnud viisakas midagi sellist arvata."

"Nii palju, kui mina tean, ei ole viisakus sind kunagi tagasi hoidnud!" Jane taipas liiga hilja, et just temal endal tulnuks end tagasi hoida.

"Oijah, ma unustasin, et ka väikesed sälud võivad takka üles lüüa, kui neid õrritada."

Fernand naeris oma madalat, pisut kähedat naeru, mis neiu südametukseid alati kiirendas. Täiesti ootamatult tundis ta vastupandamatut soovi mehele kaela hüpata ja ta nägu suudlustega katta... Ta kortsutas kulmu ja raputas isegi pead, et seda

kohatut, täiesti lubamatut soovi eemale tõrjuda.

"Läki ujuma," soovitas Fernand äkitselt ja Jane taipas, et eelmine jutt oli üksnes selle kutse eelmäng. "Vesi on mõnusalt soe."

"Fernand, vesi on jahe," sekkus Nora. "Mina käisin ja mul hakkas vilu."

"Näed nüüd, kõik on juba suplemas käinud, peale sinu, säluke." Fernand võttis aeglase liigutusega päikeseprillid eest ja vidutas kirkas päikeses silmi. "Pierre ja Nora võivad ise oma võsukeste järele vaadata, sulle aga oleks kasulik end pisut maha jahutada."

Sellel jutuajamisel oli nähtavasti tagamõte ja käis tulekahju kohta, mis temas lõõmas. Jane vaatas vihaselt ilusasse tõmmusse näkku enda ees, otsekui oleks mees süüdi selles, et ta end jälle välja andis.

"Muidugi võivad. Aga ma ei ole suplemiseks riietatud." Jane viitas oma käisteta kergele kampsunile ja pikale teksariidest seelikule. "Pealegi oleks juba ammu aeg midagi süüa. Ma olen näljast nõrkemas. Vahest ehk lähen ja palun, et Blanche midagi tooks?" küsis ta Noralt ja tõusis.

"Ma tulen kaasa. Seal sahvris on paar pudelit kiantit," ütles Nora. "See passiks hästi liha juurde. Toome need siia. Mehed hakkavad vahepeal liha grillima. Nõus, Fernand?"

"Ei mingeid probleeme."

Mingeid probleeme! Oh, kuidas Jane tahtis, et neid ei oleks! Ta astus Nora järel, päike kuumutas ta katmata pead, õhk oli paks lillelõhnast... Aga probleem oli – tohutu, uskumatu, lahendamatu! Ja see ei seisnenud üksnes selles, et Fernand siiamaani veel oma kadunud naist armastab.

Jane sai väga hästi aru, et neid lahutab kuristik. Fernand on muinasjutuliselt rikas, tal on terane mõistus, ta on küüniline seltskonnainimene, kellel on peale vastupandamatu välimuse veel midagi, mis tõmbab naisi ligi nagu magnet. Kõigele lisaks oli ta olnud aastaid abielus muinasjutuliselt ilusa naisega.

keda ta jumaldas. Aga Jane... Ta ei olnud mitte üksnes muinasjutuliselt ilus, ta ei olnud üldse ilus.

Miks mees teda tollel õhtul ihaldas? Jane võpatas, kui leidis äkitselt ainuvõimaliku vastuse – kättesaadavus. Ta oli lihtsalt sel hetkel käepärast. See oli valus, kuid Jane ei olnud harjunud endale valetama. Kõik, mida Fernand rääkis ja tegi, andis tunnistust sellest, et see oli talle ühe öö meelelahutus, meeldiv küll, aga ei tähendanud talle midagi. Aga temale endale? Ta ei suutnuks mehele anduda ja seejärel rahulikult lahkuda, nagu see nähtavasti ootas. See oleks ta tapnud.

Fernand nägi temas lõbusat seiklust, tema aga meest, keda jääb armastama oma elupäevade lõpuni. Kompromiss ei tulnud kõne allagi. See oli võimatu.

Päev möödus meeldivalt – südamlikes vestlustes ja lõbusates sõnalahingutes, nagu heade sõprade seltskonnas peabki olema. Hiljem aga, kui nad avatud akendega võõrastetoas kohvi jõid, mõistis Jane, et kui ta veel vähekeseks tuppa jääb, hakkab töinama, karjuma ja end juustest kiskuma.

"On juba hilja." Neiu tõusis pikkamisi ja püüdis oma närvilisust varjata. "Paulil on aeg tuppa tulla. Ta on vist ikka veel basseinis. Lähen talle järele."

"Seda võib teha Marie või Blanche," tähendas Nora.

"Parem mina. Mul kipub pea valutama ja mõni minut värskes õhus kulub mulle ära." Jane naeratas kõigile korraga – seda naeratust oli ta viimastel nädalatel harjutanud. "Jooge oma kohv ära, ma tulen kohe tagasi."

Vaevalt uksest välja jõudnud, tardus ta paigale, tõstis käe tumeneva taeva poole, sulges silmad ja jäi kuulatama lindude vaikset sädistamist. Õhk oli soe, kuid päevakuumus oli taandunud ja kerge tuuleõhk paitas nägu.

Ta peab siit lahkuma, ja kiiresti! Siin kipitas süda kogu aeg. Kõik Le Puy'ga seotu tungis aina sügavamalt ta olemusse ja see muutus juba talumatuks.

Nora sai kaksikutega väga hästi hakkama. Peale selle oli tal palju abilisi. Muidugi, sõbranna vajas ta juuresolekut enne sünnitust ja mõni aeg pärast kaksikute ilmaletulekut, kui ta end veel päris hästi ei tundnud. Nüüd aga oli ta muutumas taas endiseks õnnelikuks ja enesekindlaks Noraks.

Kindlana oma otsuses hakkas Jane basseini poole astuma. Ta on nii ära vaevatud, et ei suuda enam siia jääda.

Järsku kajas südantiõhestav karje!

"Appi! Keegi...!"

Jane võpatas hetkeks paigale, siis aga pistis tulistvalu jooksma.

"Paul! Paul! Ma tulen! Pea vastu!"

Ta ei teadnud, kui kaua Paul oli vees pladistanud, kuid nähes poisi valust moondunud nägu, taipas, et tal on krambid. Tema silme all vajus Paul vee alla.

Jane hüppas vette mõne meetri kaugusel sellest, kus oli poissi näinud. See polnud veel põhja jõudnud. Jane sukeldus ta alla, haaras tal ühe käega pihast ja hakkas teisega meeleheitlikult aerutades neid pea kohal päästvasse õhku tõmbama.

Nad jõudsid pinnale, köhisid ja sülitasid vett, kuid Pauli kramplikud liigutused ja enda pikk seelik jalgade ümber raskendasid pinnalpüsimist. Samas haaras Paul kabuhirmus tal kaelast ja tiris nad taas vee alla.

Jane'il läks imekombel korda seelikust vabaneda. Kasutades seda, et Paul ta hetkeks lahti laskis, tõmbas ta poisi taas läbi vaenulikuks muutunud vee pinnale.

"Ole rahulik! Lase end lõdvaks!" karjus ta, kui nad olid pead veest välja saanud. "Kuula mind! Sa uputad meid mõlemaid!"

Ent Jane kahtles, kas Paul teda kuuleb. Ta lõõtsutas, vehkis kramplikult vees käsi ja haaras tast jälle kinni. Kui nad kolmandat korda põhja vajusid, oli Jane juba sama hirmul, nagu poiss.

Tundes, kuidas poisi käed ta kaela ümbert vallan-

duvad, püüdis neiu võtta kokku viimase jõuraasu, kuid tundis samas, kuidas kellegi käsi tal juustest haaras ja teda ülespoole tiris.

"Jane! Oled korras?"

Neiu tundis, kuidas ta täiel rinnal õhku ahmib, kuidas pisarad voolavad ning ninas ja kurgus kõrvetab. Rääkida ta ei saanud, kuid tal läks korda peaga Pauli poole osutada.

Seda, mis edasi juhtus, mäletas Jane halvasti. Ilmselt tõi Fernand poisi välja väga kiiresti, sest juba mõne minuti pärast oli ta Jane'i juures tagasi.

"Mul ei ole midagi viga," suutis neiu öelda, kuid Fernand eiras ta proteste ja aitas ta basseinist välja.

Pierre oli juba hakanud tegema vennale kunstlikku hingamist. Poiss hakkas pea otsekohe köhima.

"Jane! Oo, Jane!" Nora oli hüsteeria äärel. "Issand, me ei kuulnud midagi, ei sind ega Pauli, kuid Fernand kargas äkitselt püsti ja lendas toast välja nagu kuul. Sa oleksid ju võinud uppuda! Te mõlemad oleksite võinud uppuda!" Ta põlvitas Pauli kõrvale. "Kuidas selline asi võis juhtuda?"

"Aitab, Nora," sõnas Fernand rahulikult. "Kõik on normis. Ehk läheksid parem ja paneksid mõlemale valmis sooja vanni ja teeksid mingit kuuma jooki. Me tuleme kohe. Pierre, kas sina viid Pauli?"

Pierre oli ilmselt šokis. See paistis sellest, kuidas ta kahvatas ja venda enda vastu surus. Ent ta noogutas sõnatult ja haaras Pauli sülle. Fernand aga pöördus Jane'i poole.

Just sel hetkel adus neiu, et on juhtunud hirmsaim kõigest, mis võinuks juhtuda. Ähm Pauli pärast ja enda hirm panid ta unustama, et tal ei ole seelikut ning kitsad püksid jätavad paljaks peaaegu kogu kõhu.

Fernandile ei saanud jääda märkamatuks valged loogelised jooned tema nahal. Kuigi mehe tõmmu nägu jäi häirimatuks, ei petnud see Jane'i. Ta punastas piinavalt.

"Ma suudan ise käia. Tänan."

"Tasa! Sa ei suuda käia. Sa olid uppumise äärel.

Mis pagana pärast sa mind ei hüüdnud?"

Mees pani juba neiule käe ümber, et ta sülle võtta, kuid sel hetkel avanesid ta särginööbid ning palja rinna puudutus pani Jane'i pea pööritama. Ometi läks tal korda eemalduda ja üsna kindlalt öelda:

"Ära räägi rumalusi. Mul ei olnud aega. Kuulsin Pauli appihüüdu ja taipasin, et pean kohe ta juurde jooksma..."

"Aga sa panid oma elu kaalule!" katkestas Fernand. "Kui ma ei oleks kuulnud kahtlasi hüüdeid, lebaksid praegu basseini põhjas. Kas saad sellest aru?"

"Nii et ma oleksin pidanud laskma poisil uppuda?!"

"Tss!" Fernand kallutas pead. Ta nägu oli tihenevas hämaruses vaevalt näha. "Ma üksnes ei suuda otsusele jõuda, kas anda sulle nahatäis või sind suudelda."

See ei sarnanenud üldse sellega, mida ta oli oodanud!" Jane vaatas talle pisaraid täis pärani silmadega otsa.

"Jane..." Mehe kergelt kähisev hääl külas seekord eriti tundeliselt. "Sa olid nii vapper, et ma..."

Ta kavatses öelda veel midagi – midagi väga tähtsat, mis tuleb otse südamest, kuid jäi millegipärast vait. Jane mäletas, kuidas mehe pilk jäi püsima ta kõhul, ja tal hakkas nii valus, et hing jäi kinni.

Allahinnatud kaup! Selles oli kogu lugu...

"Lase mind lahti! Ma suudan ise käia," kuulutas ta taas. "Ja ma ei saa üldse aru, mis siin toimub? Võib-olla seletad?"

"Jah, on vist aeg, et keegi seda teeks..."

Fernandi huuled hõivasid ta suu mingi külma raevukusega. Mees surus ta enda vastu nii tugevasti, et neiu kippus lämbuma. Suudlus kestis lõputult kaua.

Pierre, Paul süles, oli juba majja kadunud. Valitses pimedus. Taevas sarnanes musta vaibaga, millele ilmusid esimesed tähed. Linnud olid vaikinud. Majast ega ümbruskonnast ei kostnud ühtki heli. Terves maailmas olid ainult nemad kaks.

Jane võpatas, kui mees kärsitult sõrmedega ta jakikese lahti nööpis ning paljast rinda puudutas. Fernandi soojad huuled liibusid ta kaelale ja neiu tundis, et ei suuda teda takistada, öelda ja teha seda, mida pidas mõistlikuks öelda ja teha. See on armastus, mõtles ta abitult. Armastus aga tähendab kuulumist kellelegi hinge ja ihuga, temaga ühtelisulamist, tema soovide pidamist enda omadest tähtsamaks. Ta tundis, et on valmis Fernandi heaks ükskõik milleks.

Neiu käed libisesid nagu iseenesest mehe tihedatesse tumedatesse juustesse. Jane unustas kõik, kui tundis, kuidas Fernandi lihased ta puudutustest pingulduvad, ja kuulis tema huuli midagi õrna sosistavat. Neiu ei uskunud, et see kõik on tema pärast, kuid süda laulis ikkagi.

Fernand suudles teda ikka ja jälle, hammustas hellalt ta alahuult, ning siis tungis ta keel ahnelt Jane'i suhu.

"Ma ihaldan sind. Mu sisemus vist läheb varsti põlema. Sa ei tea, mida sa minuga teed, mu säluke!"

Tema sosin oli kuum ja kirglik, hääl kähises ihast, ning Jane tundis, et ta enda keha vastab sama arutult. Ta ihaldas meest. Tahab teda nii meeletult, et veri kipub keema tõusma. Ta tahtnuks meest emmata, tunda teda enda vastas ja enda sees, võtta teda vastu iga rakuga.

Tundes tema liha tugevat, loomalikku survet, taipas Jane, et mees on täielikult oma kire võimuses. Ta teadis, et tuleks peatuda ja ka Fernand peatada, aga ei suutnud. Kõik tema kujutlused kõlblusest ja korralikkusest põlesid ihatules tuhaks. Polnud enam minevikku ega tulevikku. Jäi ainult nende lähedus.

Ootamatult libises Fernandi käsi allapoole. Veel hetk – ja sõrmeotsad puudutavad arme ta siledal kõhunahal. Jane'il oli tunne, nagu oleks talle külma vett kaela kallatud. Ta haaras instinktiivselt uurivast käest kinni. Just sel hetkel kõlas majast Pierre'i hääl:

"Fernand! Jane! Kas tulete?"

See ootamatu hüüd kainestas mõlemad. Jane eemaldus järsult. Ta nägu lõõmas.

"Jane!" Mees asetas käed ta õlgade ümber. "Ma ei mõelnud, et nii läheb. Ma ei tahtnud seda teha! Sa pead mind uskuma!"

"Ah nii?" Ta vaatas mehele otse silma ja tundis, kuidas imeline muinasjutt asendub tegelikkusega. "Mida sa siis tahtsid? Miks sa teesklesid kirge, kui sulle see kõik midagi ei tähenda?"

Sel hetkel kostis taas Pierre'i hõige. Fernand vandus vaikselt ja vastas siis:

"Kohe tuleme!"

Tema silmad püsisid neiu pahasel näol.

"Jane, sa pead aru saama, et ma ei suuda anda sulle seda, mida sa tahad."

"See tähendab...?"

"Kohustusi, igasuguseid kohustusi." Tema sõnad jäid hetkeks külma ja pingelisse vaikusse rippuma. "Ma tean, sa tahad just seda, seepärast ei puudutanudki sind viimastel nädalatel..." Ta vaikis viivuks ja raputas pead. "Ära vaata mind nii! See pole üldse see, mida sa tahaksid kuulda, kuid see on tõde."

"Miks see siis täna juhtus?" küsis Jane meeleheitlikult.

"Ma ei tea, miks just täna," vastas Fernand nii raudrahulikult, et neiul tõmbus sisemus külmaks. "Ma ei arvanud, et see üldse kunagi juhtub, aga sa olid... Oh, pagana pihta, sa pidid ju äärepealt uppuma!" lisas ta kurjalt.

"Järelikult oli see sinu poolt armastusväärsus?" sosistas Jane väga vaikselt.

Mees pelgalt haletses teda, vaat mis! Nägi arme, tal hakkas piinlik ja püüdis tema vastu hell olla... Neiul kadus eluisu.

"Armastusväärsus?" Fernand jõllitas teda nagu ebanormaalset. "Mis armastusväärsusest sa räägid?!"

"Sul... sul hakkas minust hale," sõnas Jane pikkamisi.

Neiu hääl kostis täiesti rahulikult, isegi ükskõikselt, kuid äkitselt tundis ta, et hakkab üleni võbisema. Ilmselt algas reageering kõigele sellelę, mida ta pärast Pauli appihüüde kuulmist läbi elas.

"Ära aja jama!" alustas Fernand ja takerdus, nähes, kuidas Jane väriseb. "Kurat võtku, sa ju võbised kogu kehast. Sa jääd haigeks, kui veel siin seisad!"

Enne, kui neiu toimuvat taipas, haaras Fernand ta ikkagi sülle, tema aga oli vastupuiklemiseks liiga nõrk ja jõuetu. Tal jäi üle ainult silmad sulgeda ja neid mitte avada, kui Fernand ta majja ning edasi trepist üles kandis. Alles siis, kui mees ta vanni kõrvale punutud toolile asetas ning Blanche ja Marie tema ümber askeldama hakkasid, jõudis Jane maa peale tagasi ja taipas, et Fernand on läinud.

"Kuidas Pauliga on?" küsis ta nõrga häälega teda lahti riietavate teenijate noomimiste vahele.

"Kõik hästi," vastas Blanche ja lisas lõhnavasse vahtu kuuma vett. "Tema juures on *madame* ja *monsieur*. Tal on ainult... kuidas te seda ütlete?... Kõri valutab, jah? Veest, mida ta neelas. Aga kohe tuleb arst... doktor..."

Arst tuli tõesti õige pea, andis Paulile abi ja astus ka Jane'i tuppa. Neiu lebas ülesklopitud patjadel kahvatuna ja kurnatuna.

Enne seda oli Nora mitu korda tema juurde jooksnud, näol äreva põetaja ilme. Nüüd oli ta tegevuses lastetoas, sest kaksikud olid ärganud ja nõudsid süüa. Tuleb öelda, et Jane oli neile selle eest väga tänulik. Ta ei tahtnud kellegagi rääkida – parem oleks sulgeda silmad ja uinuda, et kaoksid aju lõhestavad piinavalt valusad mõtted.

"Tere õhtust, Jane."

See arst meeldis talle. Ta valvas Nora järele raseduse ajal ning oli üldse juba ammust aega Sauvages'ide perearst.

"Tere."

Jane püüdis naeratada, kuid oma kohkumuseks puhkes järgmisel hetkel nutma. Arst istus voodiveerele ja paitas ta kätt, lohutas nagu last.

Möödus mõni minut, enne kui Jane oma tunnetest jagu sai. Arst ootas vaikselt ja kannatlikult, kuni neiu silmad kuivaks pühkis, ja küsis alles pärast seda vaikselt:

"Kas see on tolle basseiniloo pärast või on mingi muu põhjus, Jane?"

Neiu oli juba valmis valetama, kuid vaatas vanasse tarka näkku ja mõistis, et parem on rääkida tõtt. Või vähemalt osa tõest.

"On veel midagi," vastas ta nõrgal häälel. "Mure, mis mind vaevab... Ma pean Prantsusmaalt lahkuma. Ma tean, et kodus tunneksin end paremini, aga ei saa Norat maha jätta, kuni ta mind veel vajab."

"Minu arvates tegite väga hästi, et siia tulite, Jane, ja olen kindel, et kõik rõõmustaksid, kui veel siia jääksite. Ent terav vajadus teie abi järele on juba ära langenud, eks ole? Nora saab juba ise hakkama."

Arst naeratas ja Jane'il õnnestus vastu naeratada, kuigi ta silmad olid pisarniisked.

"Teie probleem... See vist kuulub südameasjade valdkonda?" küsis arst ettevaatlikult ning Jane noogutas kohmetunult. "Noh, see on teie eas täiesti normaalne asi."

"Kas te tõepoolest arvate, et Norale pole minu siinviibimine enam hädavajalik? On see kindel?"

"Mõistagi on Nora väga rõõmus selle üle, et olete talle toeks. Aga ta on tark ja peenetundeline naine ning ei taha, et te midagi tema heaks ohverdate. Ta teab, et teil peab olema ka oma elu. Nüüd aga annan teile midagi, et uinuksite. Hommikul mõtlete värske peaga olukorra veel kord läbi. Praegu ei ole aeg mingite otsuste langetamiseks."

Jane lebas voodis ja ootas, et uinuti mõjuma hakkaks, ja libistas pilgu üle õdusa magamistoa. Kujutlus maalis ta ette kord majaesise muruväljaku, kord aia ja basseini. Varsti kaotab ta selle kõik, kaotab Nora

ja Pierre'i, Pauli ja pisikesed. Aga ta peab lahkuma. Peab! See sündmusterohke õhtu tegi palju asju selgeks. Tal ei olnud üldse tarvis olukorra üle mõtlemiseks hommikuni oodata ning tema pea ei muutu enam kunagi värskeks.

Ta oli armunud mehesse, kes on talle niisama kättesaamatu, nagu teise planeedi asukas. See mees võib saada iga naise, keda iganes soovib. Ta on mõjuvõimas, rikas ja nägus. Veelgi enam – ta armus mehesse, kes on truu teisele, kuigi tema kireobjekt suri kolm aastat tagasi.

Sellest haiglaõhtust peale, kui Fernand rääkis oma vanematest, oma armastuseta lapsepõlvest ning kiindumusest Pierre'i perekonda, teadis Jane, et tal ei ole mingeid võimalusi. Yvette ei olnud üksnes ta esimene armastus. Ta oli osa ta elust juba lapsena, vajalik ja lahutamatu osa temast endast.

Fernand ei varjanud, et nooruses oli tal olnud sõbratare, kes tiirlesid tohutu varanduse pärija ümber, kes oli pealegi veel nägus. Ent ta südame hõivas alatiseks Yvette. Kui tuli aeg, mõistis mees seda ja abiellus temaga. See oli täiuslik paar, kuni saatuse kuri käsi nad alatiseks lahutas.

Nüüd olid Jane'i silmad kuivad. Tema valu oli liiga suur selleks, et seda välja nutta.

* * *

8

"Hüvastijätuõhtu?" Fernand vaatas jahmunult kutset, mille Jane oli talle äsja ulatanud. "Sa lahkud? Millal?"

"Paari nädala pärast." Jane kuulas heal meelel, kui rahulikult ta hääl kõlab. "Nora nõuab seda õhtut."

Fernand oli pärast seda basseinilugu esimest korda Le Puy'sse tulnud. Seni oli ta üksnes telefoni teel tema ja Pauli enesetunde üle pärinud.

"Muidugi nõuan!" hüüdis Nora. "Sa oled siin omandanud palju sõpru ja kõik nad tahavad sinuga hüvasti jätta. Aga Dominici süda on tõestu purunenud," lisas ta sundimatul toonil, tähelepanelik pilk Fernandile suunatud. "Tead, Jane ütles talle, et tal on romaanikeste soetamiseks liiga palju tegemist, ent vaeseke lootis, et tal on siiski võimalus. Minu arvates saaks neist tore paar. Mida sina sellest arvad, Fernand? Nüüd kirub Dominic end selle pärast, et võttis puhkuse ja sõitis koos sõpradega kaheks nädalaks Hispaaniasse."

"Tõsi või?" Jane ei olnud veel kuulnud, et Fernand oleks sõbrannaga sellisel võõristaval ja huvitul toonil rääkinud, kuid Nora ei näinud seda märkavat – või siiski märkas?

"Jah, ta on täiesti endast väljas – nii palju aega läks kaotsi," seletas Nora naerdes. "Aga talle on jäänud veel kaks nädalat, et panna Jane'i oma otsust muutma," lisas ta ja heitis Fernandile veel ühe pilgu.

Tule taevas appi, mis asja ta ometi räägib?! Jane vaatas Norale segaduses otsa. Talle pole üldse omane selliste asjade üle arutleda. Pealegi teadis sõbranna väga hästi, et Dominic ei paku talle mingit huvi, et õpetaja kõrgenenud tähelepanu on talle üksnes tülinaks.

"Noh, olgu. Pean minema Therese'iga õhtusöögi asjus rääkima. Kas jääd õhtustama, Fernand?" küsis ta üle õla. "Sa ju tead, et oled alati teretulnud."

"Ei, vabanda, mind juba kutsuti lõunale," vastas Fernand viisakalt. "Ma tulin üksnes vaatama, kuidas teil siin läheb."

Kutsuti? mõtles Jane kibedusega. Ei tarvitsenud olla ilmatark, et taibata teda kutsunud isiku sugu.

"Siis vähemalt joo midagi ja paku ka Jane'ile. Nõus? Ma tulen kohe tagasi," ütles Nora ja sulges enda järel ukse.

Nad jäid kahekesi.

"Tahad juua?" küsis mees kuivalt ja vaatas kusagile üle ta pea.

"Mitte eriti. Aga sina?" küsis neiu närviliselt.

"Ei, ma ei taha midagi juua, Jane." Tumedad silmad helkisid kuidagi kummaliselt. "Järelikult purustasid vaese Dominici südame ja lähed tagasi Londonisse." See ei olnud küsimus, vaid tõiga nentimine. "Ausalt öeldes ei osanud ma arvata, et sa Nora ja pisikesed nii ruttu maha jätad."

See oli öeldud nagu tundetult, kuid Jane tabas ta pilgus etteheite ja reageeris viivitamatult.

"Kas sa pead Norat viletsaks emaks?" küsis ta pilkavalt muiates.

"Muidugi mitte!" vastas Fernand pahaselt.

"Noh, siis..."

"Arvasin, et tulid sõbrannana, seltsidaamina," lausus Fernand hiilivalt. "Inimesena, kellega saab kõik südamelt ära rääkida ja saladusi jagada. See on naisele emotsionaalses mõttes väga raske aeg..."

"Ma ei vaja su õpetussõnu!" katkestas Jane teda järsult. Teda pahandas südame põhjani, et pärast seda, mida mees on pannud teda läbi elama, arutleb see veel tunnete üle. "Noral oli enne sünnitust tõesti raske aeg, kuid nüüd on kõik täiesti korras. Mina aga... Mul on Londonis asjatoimetusi..."

"Milliseid asjatoimetusi sul võib seal olla?"

See oli hoop allapoole vööd, kuid Jane otsustas mitte endast välja minna. Mees peab teda armetuks vanapiigaks, kes ei leia endale paremat rakendust, kui end mehe sõpradele kaela määrida. Ja mis kõige

hullem – Fernandil oli õigus. Tal ei ole seal tõesti mingeid asjaajamisi.

"Mul on seal isiklikke asju," sõnas neiu nipsakalt.

"See ei ole vastus."

"Aga see on ainus, mida ma võin öelda."

Jane oli aias juhtunu mõttes mitu korda läbi mänginud ja jõudnud järeldusele, et Fernand püüdis teda pelgalt kaastundest veenda, et ta on veetlev naisena. Neiu armastas ja ühtlasi vihkas teda. Veider segu. Armastas seepärast, et mees sai temast aru ja ilmutas peenetundelisust, vihkas seepärast, et viimane, mida ta tahtnuks mehes esile kutsuda, oli haletsemine.

"Mis siis ikka. Ma saan aru." Mees silmitses teda pilkavalt.

Nagu kiuste näis Fernand talle täna eriti ilus. Tema pikk sihvakas kuju oli riietatud õhtuülikonda, mis toonitas tema jõudu ja vägevust.

No miks ma ometi pidin kohtuma just selle mehega ja armuma just temasse? küsis Jane endalt kurvalt ja lootusetult.

"Kas sa siis tuled õhtule?" küsis Jane ettevaatlikult, kui vaikus juba talumatuks muutus.

"Kas sina tahad, et ma tuleksin?"

"Muidugi. Pierre ja Nora kurvastaksid, kui sa keeldud."

"Ah jaa, Pierre ja Nora..." Mees vaatas talle silmi vidutades otsa. "Sel juhul ma tulen."

Ta tuleb üksnes Pierre'i ja Nora pärast! Issand, ma ikka vihkan teda, leidis Jane.

"Aga nüüd on mul tõesti aeg minna. Ma ei või hilineda."

"Muidugi mõista. Sa ei tohi ju daamil oodata lasta."

Jane ei teadnud isegi, miks ta seda ütles. Hea veel, et ta hääl kõlas ükskõikselt, otsekui ei kõrbeks ta kiivusest ja soovist teada, kellega ta kohtub ja kuidas see naisterahvas välja näeb.

"Just nimelt."

Üks-null tema kasuks, mõtles Jane, kui mees ühe suunurgaga naeratas, talle hüvastijätuks noogutas ja toast lahkus. Olgu. Tal on õigus kohtuda ükskõik kellega. Fernand Tamilier on vaba mees nagu lind taeva all. Ei mingeid kiindumusi ega kohustusi. Neiu vandus mõttes, nii vängelt, et isegi kohkus, ning läks Norat või Pierre'i otsima. Kedagi, kes aitaks tal mõtteid kõrvale juhtida.

Jane tundis, et ta keha ja hing on tülis, ja ei olnud kindel, kas ta suudab lõhkenud südame kilde kokku korjata. Võib-olla läheb see korda Londonis ning ta vabaneb armuvaevustest? Kuigi – vaevalt küll...

Oli juuni keskpaik ja eriti kuum päev. Päikesevannid, mida Jane oli võtma hakanud, värvisid ta keha õrnalt virsikukarva ja juustevask muutus veelgi kirkamaks.

Viimase kahe nädala jooksul olid nad Noraga käinud mitu korda Nice'i kauplustes. Sealsete kitsaste tänavate ja väikeste väljakute ääres võis leida kõike, mida hing ihaldab – moeõivastest ja kallitest ehetest odavate meeneteni.

Pärast tund või paar kestnud poeskäiku istusid nad mõnuga tänavakohvikus, rüüpasid kohvi, maitsesid kreemikooke ja jälgisid ümberringi kihavat elu, kuni saabus aeg koju naasta.

See oli idülliline eelmäng enne Londonisse sõitu ja Jane tegi kõik, et Nora võtaks seda just sellisena. Temale endale aga oli kõigel sellel nukker varjund – ta jättis Prantsusmaaga hüvasti.

Ometi ei möödunud need reisid kasutult, arutles Jane, vaadates kapis rippuvat toredat vandlikarva siidkleiti. Hüvastijäturõiva valik oli korda läinud. Algul ehmatas teda hind – liiga soolane sellise väikese riidetüki kohta -, aga pärast selgaproovimist andis Jane alla. See istus nagu kinnas kätte – tihedalt, kuid mitte liibuvalt, toonitas soodsalt kehavorme. Midagi nii elegantset ei olnud ta veel kunagi kandnud.

"Oo, see on ju imekena, Jenny! Sa pead selle kindlasti võtma!" õhutas Nora ja püüdis samas ostu eest maksta, kuid Jane keeldus.

Ta teadis, miks ta selle ostis. Fernand ei taha temaga midagi ühist. Suurepärane. Ta üksnes haletseb neidu. See on veel halvem, kuid sellest saab üle. See-eest näeb ta täna õhtul, mida kaotab. Jane lahkub ta elust uhkelt ja püstipäi.

Ent see kõik tuleb hiljem. Praegu aga läheb ta koos Noraga ja lastega basseini äärde istuma ja lõõgastuma, kuigi see viimane õnnestus viimasel ajal üha halvemini.

Jane astus suure peegli ette end uurima. Ta oli ostnud endale koos kleidiga bikiinid ja pidas seda väljakutseks, kuigi ei mõistnud päriselt, mida see tähendab.

Neiu libistas sõrmed üle valendavate kõhuarmide. On see halb või hea, ilus või inetu, kuid need on tema armid ja enam ta neid peita ei kavatse. Tuhanded inimesed elavad ära hoopis raskemate vigadega ja teevad seda vapralt. Tema aga on liialt keskendunud oma puudele, rohkem, kui see seda väärib, kuid nüüdsest on kõik teisiti.

Ta on õnneseen, tal veab! Nüüd hakkab ta kordama seda loitsu iga päev, iga tund, kuni teda ümbritsev must pilv on hajunud.

"Aga mis siis, kui see ei hajugi?" küsis hiiliv sisehääl. Mis siis ikka, tuleb sellega leppida ja edasi elada.

Kui Jane basseini äärde jõudis, hõlmas teda kuuma suvepäeva tihe aroom. Nora lebas lamamistoolil ja jälgis naeratades, kuidas meespere – Pierre, Fernand ja Paul – vees möllates mängis.

Jane'il oli hea meel Pauli taas lõbusana näha. Pärast õnnetust oli poiss mõne aja närviline ja ei julgenud vee ligigi minna, kuid nüüd oli ta taas endine.

Selgus, et tol õhtul, mõni minut enne saatuslikku suplemaminekut, oli ta käinud köögis Therese'i juures ja kõhu tublisti täis söönud. Pealegi oli ta

viibinud kaua kuuma päikese käes ja eiranud Pierre'i soovitusi pärast higistamist keha niiskusevarusid täiendada. Tagajärjeks olid krambid, mis oleksid poisile äärepealt saatuslikuks saanud.

Kõik lootsid, et see õppetund jääb Paulile meelde kogu eluks ja enam ta säherdusi vigu ei tee.

Basseinist kostvale kärale vaatamata pidi Jane olema mugaval toolil puude vilus mõneks hetkeks suikunud. Igatahes kui ta silmad avas, siis Norat ta kõrval enam ei olnud. Tema asemel oli naabertooli hõivanud Fernand.

"Tere, Jane," lausus ta vaikselt, vaadates neiule teraselt silma.

Ei tea, mis talle niiviisi mõjus – olukorra ootamatus või peaaegu palja ideaalse mehekeha ligiolek —, kuid Jane tundis, et ei suuda end liigutada.

"Nora läks lapsi toitma. Pierre ja Paul seavad õhtuks varjualust üles. Nora arvates oleks vahva täna värskes õhus õhtustada. Üldiselt kõik askeldavad."

"Peale sinu," tähendas Jane.

Ta ajas end sirgu, pahane selle üle, et Fernand sai teda magavana vahtida ja ta keha iga millimeetrit uurida. See neiule ei meeldinud. Üks asi on uhkeldada uute põhimõtetega, teine aga teha seda Fernandi juuresolekul.

"Peale minu," nõustus mees.

"Võib-olla... vahest ehk maksaks sul Pierre'ile appi minna? Mina lähen küsin Noralt..."

"Mul on tarvis sinuga rääkida."

"Ohoo..." Jane ehmus. "Mida sul siis mulle öelda on, Fernand?"

"Ma ainult tahtsin küsida sinu edasiste plaanide kohta," vastas mees rahulikult. "Ega sa kavatse lähemal ajal Prantsusmaale tagasi tulla? Ma tean, et Nora tahaks seda."

Väike lootusekiireke kustus, kuigi süda lõi endiselt kiiremini.

"Ma ei usu, et see oleks võimalik." Neiu seadis käed ümber põlvede ja langetas neile lõua, nii et juukse-

salgud ta nägu varjasid. See veel puudus, et ta mehe nähes töinama pistaks. "Viimased kaks kuud, mil ma aitasin Norat pisikesi hoida, aitasid mind jõuda ühele otsusele. Ma pean selle ellu viima enne, kui jälle kahtlema hakkan."

"Tohin ma küsida, mis otsus see on?"

"Tahan jälle lastega töötama hakata," vastas Jane. "Vaata, pärast avariid, millest ma rääkisin, oli mul mõni aeg väga paha. Selle auto juht, mis mulle otsa sõitis, sai surma. Tema aga oli kõigest kaheksateistkümnene. Mul endal olid autos lapsed, keda ma hoidsin. Lühidalt öeldes, mingiks ajaks... üsna kauaks kaotasin usu endasse. Kartsin kellegi eest vastutada."

"Aga need lapsed?"

"Ei, nemad tõsiselt viga ei saanud. Nad pääsesid muhkude ja kriimustustega. Järgmisel päeval lasti nad haiglast koju, kuid... kuid kõik võinuks minna teisiti ning see mõte ei andnud mulle asu. Viibisin paar kuud haiglas – haavad ja murrud —, kuid õnneks mitte midagi rasket. Jäid ainult need armid, kuid need on tühiasi võrreldes hingearmidega," lõpetas ta nukralt.

"Jane..."

"Aga ma armastan lapsi ja mulle meeldib nendega tegelda. Seepärast otsustasin, et ei lase enam minevikul enda üle võimutseda," lisas ta kiiresti, et mitte lasta öelda endale lohutussõnu – see olnuks talumatu.

"Sa tuled toime, Jane." Midagi mehe hääles sundis neidu tahtmatult pead kergitama. Pierre'i nägu oli kahvatu ja põselihased mänglesid. "Ma tean seda. Sa oled väga vapper."

"Ei, mitte väga," vastas Jane kurvalt. "Vähemalt mitte alati."

Igatahes mitte sinu puhul, lisas ta mõttes. Sinuga koos ei ole ma kunagi vapper. Mõte sellest, et näeb Fernandi viimaseid kordi, tekitas hirmu, ja nähtavasti kajastus see hirm miskil moel ka näol. Oli

kuidas oli, kuid Fernand kummardus talle lähemale.

"Kõige halvem on seljataga. Sa oled oma deemonite üle juba võidu saanud," ütles ta ja pani käe ümber neiu õlgade. "No miks ei võiks sa anda endale rohkem aega, viibida siin kaksikute juures kauem ja selle mõttega harjuda? Nora oleks väga rõõmus..."

"Ei. Ma ei või!"

Siis suudles mees teda. Jane ei olnud lootnudki, et ta kunagi veel selle mehe huulte maitset tunda saab. See oli nii ootamatu, et neiu tahtmatult oigas.

"Jää siia! Sa ju tahad jääda!" sosistas Fernand, kui oli end lõpuks ta huultelt lahti rebinud, ja vaatas talle uduse pilguga otsa. "Sa ju tead – niipea, kui ma sind puudutan, lahvatame mõlemad põlema."

"Jah, ma tean," sosistas neiu abitult.

"Siis jää siia!" nõudis mees. "Jää Prantsusmaale."

Jane tahtnuks seda meeletult, tahtnuks nõustuda kõigega, mida Fernand ette paneb, kuid vaikis.

"Meil oleks kahekesi hea, Jane," lausus mees kähedalt. "Usu mind. Kui ma sind võtan, siis on nii, nagu oleksid sina mul esimene, ja mina sinul. Siis kaob kogu inimsugu ja me jääme kogu maailma ainult kahekesi."

"Ei maksa, Fernand..."

Ent tema protesti uputas suudlus.

"Kas näed?" Fernand vaatas taas neiu lõkendavasse näkku. "Näed, mida sa meie mõlemaga teed? Aga see ei ole midagi võrreldes sellega, kui jääme kahekesi ja meile kuulub kogu öö. Tahan sind puudutada, sind suudelda, tunnetada sinu keha iga sentimeetrit... Tahan kanda sind maailma, kus aeg peatub, kus on ainult tunded ja nauding."

Jane mõistis, et tahaks seda tõesti. See ei olnud enam kaastunne, nagu ta oli seni arvanud, vaid tõeline, kirglik ja ohjeldamatu kiindumus. Ja mis kõige hämmastavam – ta kehaarmid ei tähendanud Fernandile midagi. Nüüd ta teadis seda. Aga...

"Aga sa ei armasta mind!"

Need sõnad lipsasid tahtmatult üle Jane'i huulte.

Ta üksnes mõtles kuuldavalt. Ent oli juba hilja kahetseda. Neiu tõmbus pisut eemale, et näha mehe nägu.

"Armastus on illusioon, Jane, kui arvata välja käputäis valituid," sõnas Fernand mornilt. "See, mis meid ühendab, on midagi olulisemat, hoopis reaalsemat – meie kehade ligitõmme..."

"Armastus ei ole illusioon, Fernand!" sõnas Jane kindlalt.

Neiu sai aru, et seda öeldes paneb ta nende suhetele punkti, kuid teisiti ta ei suutnud. Kui ta nõustuks kõigega, mida mees räägib, muutuks ta ajutuks marionetiks, keda mees hakkab kasutama vastavalt oma seksiisu ärkamisele. Seepärast on tõesti aeg kõigele sellele lõpp teha, ja mida varem, seda parem.

"Ma tean seda seepärast, et armastan sind," lausus Jane elutu häälega, ja ehmus isegi, et julges seda tunnistada – ainult selleks, et mees ta rahule jätaks.

Fernand tardus hetkeks, mis näis neiule igavikuna, ja raputas siis pead.

"Sa eksid, Jane. Sa ajad segi kehalise kiindumuse millegi muuga – sellega, mille on mõelnud välja veidrikud ja poeedid ning mida ei ole enamikule meist olemas."

"Ka mina tahaksin nii arvata, Fernand." Ta tõusis pikkamisi ja vaatas mehele ülalt alla silma. Ta süda oli verest tühjenemas. "Oleks ju tore sind uskuda, kuid ma tean, et sul ei ole õigus. Ära küsi minult, kuidas ma tean, et ma sind armastan, ja miks ma sind armastan. Ma ei oska nagunii vastata. See on kusagil sügaval sisemuses. See on mulle niisama loomulik, nagu hingamine."

"Aga sa ju arvasid, et armastad Fredi." Nüüd tõusis ka Fernand ning ta hääl kõlas järsult ja vaenulikult. "Sa isegi kavatsesid temaga abielluda."

"See oli hoopis midagi muud! Fred oli minu vastu autu ja ma pettusin temas. Ma olin noor ja rumal!" See jutuajamine oli Jane'ile tappev. "Aga praegu on kõik teisiti! Küllap oli mul tarvis kokku puutuda

võltsinguga, et tunda ära tõeline tunne. Sa ei ole Fred. Sa oled alati olnud aus – kohutavalt aus! – nii et mul ei ole vähemalt illusioone. Ma tean, et sa ei suuda minu armastusele vastata, ja just seepärast ei saa ma siia jääda. Anna andeks, Fernand. Sa ei ole milleski süüdi... ja keegi ei ole süüdi. Ma lihtsalt ei suuda."

"Sa põgened..."

"Ei!" Jane lõi pea selga ja vaatas talle otse silma. "Ei, ma ei põgene. Ma lahkun, ja see on hoopis midagi muud. Ma ei kavatsenud sulle seda kõike seletada, aga sina..."

"Mina tõukasin sind sellele," sõnas mees süngelt.

"Muide, vahest on nii paremgi." Neiu langetas pea ja juuksed katsid ta kahvatu näo. "Olgu meil kahel kõik lõpuni öeldud. Saa aru, kui ma praegu lahkun, suudame säilitada väärikuse. Aga kui ma siia jään... kui jään, siis muutun üheks nendest naistest, keda olen alati põlanud – mänguasjaks, marionetiks, kelle kogu elu taandub ootamisele, et talle helistataks ja voodisse kutsutaks."

"See ei oleks üldse nii!" Fernand lükkas kärsitult laubalt jooksesalgu. "Me võiksime saada lähedasteks sõpradeks. See ei oleks ainult seks..."

"Ma ei saa olla sinu sõber, Fernand!" Jane taipas, et ta peaaegu karjub, alandas häält ja pigistas erutusest käed rusikasse. "Kas sa tõesti sellest aru ei saa?! Mulle on tarvis midagi enamat, hoopis enamat! Ma tean, et lõpuks muutuksin ikkagi sulle koormavaks. Sa hakkaksid mind vihkama ja võib-olla ka mina sind – sama tugevasti, nagu praegu armastan." Jane ei suutnud pisaraid tagasi hoida, kuid jätkas juttu, püüdes valust üle olla ja meest veenda. "Ma vajan sind tervenisti. Ma pean olema su sõber, armuke, sinu laste ema – kõik!"

Fernand näis olevat täiesti vapustatud. Ta nägu ei olnud lihtsalt kahvatu – see omandas mingi hallika varjundi. Jane ei olnud teda kunagi sellisena näinud, kuid tal ei olnud aega mõelda – ta kiirustas

lõpetama.

"Usu mind, ma tean, et sinu süda on maetud koos Yvette'iga. Sa ootasid seda kõike temalt, kuid ta jättis sind maha..."

Jane ei suutnud enam rääkkida. Teda lämmatasid nuuksed. Äkitselt ta pöördus ja pistis jooksma nii kiiresti, nagu oleneks sellest ta elu – basseinist mööda läbi aia vana maja poole.

Kõige totram oli see, et isegi sel hetkel lootis Jane veel, et mees tormab talle järele, saab ta kinni enne majjajõudmist ja ütleb, et on lõpuks kõigest aru saanud, et neil on veel võimalus, et õpib aja jooksul teda armastama...

Ent neile lootustele polnud määratud täituda.

9

"Jane! Jane, kas sul on midagi halvasti?"

Nora häält kuuldes pöördus Jane kõrvale aknast, mille juures oli vaikides seisnud terve tunni, suutmata isegi nutta.

Jumal küll, miks ta seda kõike Fernandile ütles? Miks ta end tagasi ei hoidnud? Aga oli juba liiga hilja kaotusi kokku lugeda – tegu oli tehtud. Aga siiski – kas ta võinuks säherduses olukorras teisiti talitada? See oli ainus võimalus panna Fernand mõistma, miks ta Prantsusmaalt lahkub ja siia enam kunagi tagasi ei tule.

Oh, Fernand... Jane toetas lauba hetkeks piidale, enne kui ukse avas. Ta oleks valmis taluma veel tuhat korda suuremat alandust, et aga teda end armastama panna...

"Jane!" Nora vaatas talle ärevalt otsa. "Mis juhtus? Ma ei tahaks oma nina võõrastesse asjadesse toppida, aga Pierre ütles, et sa tormasid majja nii, nagu oleks sul kuradid kannul, ja Fernand sõitis ära hü-

vastijätuta... Ega te tülli läinud? Võib-olla solvas ta sind?"

"Oh ei, ta ei solvanud mind." Jane raputas väsinult pead. "Ma solvasin end ise. Juhtus midagi tõeliselt hirmsat – igal juhul mulle. Kas sa saaksid leida paar minutit? Ma tahan sulle rääkida..."

"Kallis, kui sul on raske sellest rääkida..."

"Ei!" sõnas Jane kiiresti. "On parem, kui sa kõike tead, sest lõpuks on ju Fernand Pierre'I parim sõber. Vahest pidanuksin sulle sellest varem rääkima, aga ma ei tahtnud sind häirida. Oli kuidas oli, kuid teen seda praegu. Faktid on sellised. Ma armusin Fernandi, kuid tema mulle samaga ei vasta. Ongi tegelikult kõik."

"Oi, Jane..." Nora varises voodiservale, nagu oleksid tal jalad hoobilt nõrgaks läinud. "Aga kas tema teab? See tähendab – kas ta teab, et sa teda armastad?"

"Nüüd teab. Seepärast ma nii kiiresti majja jooksingi ja tema laskis kohe jalga. Tänaseni oli ta arvanud, et võiksime pisut lõbutseda. Mingi hetkesuhe, mis lõpeb niisama kergesti, nagu algab, ja me jääme lihtsalt sõpradeks. Aga mina nii ei saa."

"Või veel!" Nora vaatas kaugusse, kulm kortsus. "Oh neid mehi küll! Nad elavad hoopis teisel planeedil."

"Tõtt öelda ta ei teadnud, et ma teda armastan." Jane ohkas. "Aga kui ta teada sai... Minu arvates õnnitleb ta end praegu selle puhul, et õigel ajal jalga laskis. Ta näis olevat... ta näis olevat väga erutatud."

"Kas Fernand ütles, et ta sind ei armasta?" küsis Nora ettevaatlikult.

Jane kehitas õlgu.

"Ta ütles, et ei usu üldse armastusse, tõelisse armastusse. Minu arvates surid ta tunded koos Yvette'iga. Võib-olla kohtab ta kunagi naist, kellesse suudab armuda samuti, nagu ta armastas Yvette'i..."

"Yvette'i?! Kas Fernand ütles, et ta armastab ikka veel Yvette'i?" küsis Nora uskumatult.

"Ei, aga see on niigi selge." Jane läks akna juurde,

pööras sõbrannale selja ja vaatas aeda. "Olgu sellega, kuidas on, aga ta ei armasta mind ning seda teades ei või ma siia jääda. Kas sa saad sellest aru? Sa ei pahanda minu peale?"

"Muidugi mitte, aga..." Nora peatus äkitselt ja ohkas sügavalt. "Oh, Jane, tahaksin sulle nii paljust rääkida! Aga see ei ole minu lugu. Ma lubasin... Vaata, Yvette ei olnud üldse selline, nagu sina teda kujutled. See on kõik, mida ma tohin öelda. Ja tead, viimasel ajal näis mulle, et Fernand tunneb sinu vastu huvi..."

"Huvi?" Jane naeris mõrult. "Seda muidugi! Ta on noor terve mees. Ka mina olen noor ja terve. Pealegi alati käepärast. Fernand arvab, et meil võiks voodis väga hea olla. Aga mulle sellest ei piisa! Muide, aitab sellest." Ta pöördus Nora poole. "Õnnetu armastus ei ole veel maailma lõpp. Ära tee sellest tragöödiat. Küll ma selle kuidagiviisi üle elan."

Jane ei suutnud näha Nora silmis kaastunnet. Seepärast ruttas ta sõbranna juurde ja kallistas teda.

"Nüüd on meil aeg hakata ümber riietuma. Meil on veel ees peaaegu terve päev ja ärgem hakakem seda kurbade juttudega rikkuma," sõnas Jane reipalt. "Sööme toredasti õhtust, joome ja lõbutseme. Õige?"

"Jah, seda muidugi... Aga minu meelest on see kõik kole. Ma ei suuda uskuda, et Fernand võis nii tobedalt käituda." Nora vangutas kurvalt pead. "Mul hakkab tekkima arvamus, et ei tunne teda üldse."

"Aga ei, ta ei käitunud tobedalt!" vaidles Jane kiiresti vastu. "Niipea, kui taipasime, et meil on vastastikune külgetõmme, ütles ta otse, et võiks mulle pakkuda ainult lühiajalist suhet. Ta oli ääretult aus ja teda ei saa milleski süüdistada. Kogu häda on selles, et ma ei valinud, kellesse armuda," lisas ta pisarsilmil. "Lihtsalt juhtus nii."

"Ma tean." Nora vaatas talle teraselt otsa, ohkas raskelt ja lahkus toast, pea sügavalt norus.

Näib, et õhtu on mokas, arvas Jane nukralt ja hakkas rõivaid vahetama. Nora räägib kõigest Pierre'ile ja mõlemad tunnevad end hädirituna. Ta

ise tahaks praegu kõige vähem naeratada, naljatada ja lobiseda. Fernand mõistagi ei tule...

"Kuule, sa näed ju välja otse suurepärane!"

Jane astus võõrastetuppa, kus Pierre ja Nora külalisi oodates istusid, ning sõbranna varjamata imetlus kinnitas seda, mida ta oli juba peeglist näinud – kleit sobis talle oivaliselt. Kahju ainult, et mees, kelle pärast see osteti, seda kunagi ei näe...

See-eest vajus Pierre'i suu vaimustusest ammuli. See oli nii naljakas, et Jane naeratas. Lõppude lõpuks – miks ei peaks ta oma hüvastijätuõhtul lõbus olema?

"Kas ma siis näen tavaliselt välja nii halvasti?" küsis ta mängitlevalt.

"Üldsegi mitte!" Pierre toibus ja astus ta juurde. "Tahad midagi juua? Valget veini, nagu tavaliselt?"

"Ei, ainult mitte täna." Täna vajas ta vastupidamiseks valgest veinist midagi kangemat. "Aga mida sina jood? Oma lemmikkokteili?" Pierre'il oli käes klaas heleda merevaigukarva vedelikuga. Jook nägi välja sama süütu, nagu ingverilimonaad, kuid Jane teadis, et harjumatule mõjub see nagu kabjahoop. "Palun mulle samasugune, kui võib."

"Suurepärane mõte!" hüüdis Nora, kes ei olnud kunagi midagi valgest veinist kangemat rüübanud. "Palun mulle ka."

Pierre'ile see mõte nii suurepärane ei näinud, kuid ta ei hakanud vastu vaidlema.

Selleks ajaks, kui külalised saabuma hakkasid, tundis Jane end vabalt ja sundimatult ning Nora läks kergelt tuulde. Seepärast võttis Pierre temalt lõpuks klaasi kokteilijäägiga ja täitis selle mahlaga.

"Mis siis ikka, tuleb end kokku võtta," pomises Nora ja tõusis, et Madeleine'ile ja Renéle vastu minna. "Piduõhtu põrgus algab."

"Oo, Nora..."

Jane'ile tuli äkitselt nututuju, aga mitte murest, vaid tänulikkusest. Sõbranna kommentaar väljendas väga täpselt tema suhtumist sellesse õhtusse ning andis tunnistust Nora armastusest ja toetusest rohkem, kui ükskõik millised kõlavad sõnad või kaastundeilmutamised.

Pidu algas ja kulges oma rada. Jane püüdis kõigest väest käituda nii, nagu sellisel puhul ette nähtud. Ta naeratas seni, kuni näolihased valutama hakkasid, naeris ja ajas juttu ning võttis vastu terve sületäie komplimente. Ainus, mis teda häiris, olid Dominici armunud pilgud. Ta vältis neid, aga kui see ei olnud võimalik, naeratas talle säravalt. Ent samal ajal ta süda kipitas...

Lõbusa seltskonna hulgas meenutas talle liiga palju Fernandi. Kord oli see tuttava kõlnivee lõhn, võõra mehe peahoiak, kellegi kähedavõitu naer või tugevad laiad õlad...

"Noh, kuidas sa end tunned?" Nora pani talle käe ümber piha. "Pierre lausa imetleb sind ja sinu käitumisoskust."

"Tõsi või?" See märkus millegipärast Jane'i ei rõõmustanud.

"Tahan teatavaks teha, et paviljonis on laud kaetud ja pärast algab peaväljakul tants. Orkester jõudis just kohale. Kas laulad midagi?"

"Muidugi laulame. Ära enam närvitse," vastas Jane rahulikult.

Ta sundis end pisut sööma roogi, mida Dominic talle tungivalt pakkus, ent kolmveerand kõigest sellest jäi taldrikule.

Aiale laskus juba hallikassinine hämarus ja puudel süttisid sajad väikesed lambid. Kogu see olukord näis Jane'ile äkitselt kuidagi ebareaalne. Peeneis rõivais daamid oma elegantsete kaaslastega, ilus aed, tagaplaanil seisva vana maja noobrid piirjooned, lõbus muusika, mille saatel mõni paar juba jalga keerutas – kõik see lõi toimuvale mingi muinasjutulise aupaiste.

"Jane." Tema kõrval istuv Dominic tõusis ja ulatas

käe. "Kas te ei tuleks minuga tantsima? Pärast võiksin seda veel kaua meenutada," lisas ta kaeblikult.

"Ma ei tahaks tantsida. Andke andeks, Dominic."

Jane'ile oli vastumeelne üksnes mõte, et keegi teine mees võiks teda puudutada. Pealegi mängis orkester aeglast romantilist viisi ning ta ei tahtnud ergutada seda koeratruudust, mille ilme ei lahkunud õpetaja näolt.

"No palun!"

Dominic seisis, käsi välja sirutatud. Pärast mõnd sekundit, mille vältel Jane märkas, et kõigi pilgud on neile sihitud, ta tõusis.

"Ainult üks tants!" hoiatas ta.

"Jaa!"

Dominic naeratas laialt ja Jane mõtles juba mitmendat korda õhtu jooksul, miks ei suuda ta armuda Fernandi asemel nooresse nägusasse õpetajasse. Temaga koos oli lihtne ja kerge ning mis peamine – kõik oli juba ette teada.

Tantsumurul asetas Dominic talle kohe käe ümber piha ja tõmbas enda vastu. Ta tantsis väga hästi. Seda märkas Jane esimestest sammudest peale. Mis siin rääkida, ta tegi kõike väga hästi! Aga ta ei olnud Fernand...

"Jane, te ju tulete veel Prantsusmaale tagasi?" küsis Dominic vaikselt. "Siia, Le Puy'sse?"

Seda oli ta küsinud viimasel ajal mitu korda päevas ja Jane vastas alati ühtmoodi:

"Võib-olla küll, kuid kardan, et mitte niipea."

"Ma siiski loodan..."

Äkitselt näis Jane'ile, et teda pimestas välgusähvatus. Üle Dominici õla vaadates nägi ta Fernandi! Valges kuues ja mustades pükstes toetus ta hooletult vana magnoolia tüvele. Ähmane valgus ja kaugus ei võimaldanud näha ta nägu, kuid Jane ei kahelnud, et ta jälgib külmalt ükskõikselt, kuidas ta teise mehega tantsib.

Jane komistas ja taipas, et ei olnud partneri viimaseid sõnu kuulnud.

"Vabandage." Ränga vaevaga pööras ta pilgu väljaku teises servas seisjalt kõrvale. "Jäin mõttesse. Mida te ütlesite?"

"Ma ütlesin..." Dominic vaatas sinna, kuhu oli olnud sihitud neiu pilk, ja kortsutas kulmu. "Kas see ei ole Fernand?"

"On vist küll..."

Jane'il hakkas korraga külm, siis aga haaras teda vihahoog. Miks ta siia tuli? Viisakalt hüvasti jätma? Kõike ilusasti lõpetama? Vaevalt küll. Ta tahab teda veel piinata! Kas ta tõesti ei suuda mõista, kui valus see on?!

"Nüüd vist sai mulle midagi selgeks," lausus Dominic mõtlikult ja suunas pilgu Fernandilt Jane'ile. "See ongi põhjus, mille pärast te Prantsusmaalt lahkute?"

Jane ei jõudnud mõelda, kuidas vastamisest põigelda, ja leidis samas, et ei taha valetada.

"Jah," ütles ta ja vaatas Domincile silma. "Te saite kõigest õigesti aru."

Noormees noogutas vastuseks.

"Tähendab, et mõlema südamed on murtud... Andke andeks, Jane. Oleksin pidanud seda juba varem taipama. Kui hea oleks, kui armastust saaks lülitada sisse ja välja nagu telerit... Aga paraku on see võimatu."

"Jah, see on võimatu."

Dominici ootamatu kaastunne oli lihtsalt väljakannatamatu ja Jane'i silmadesse tungisid pisarad.

"Andke andeks. Ma ei tahtnud teid häirida," sõnas Dominic vaikselt ja kummardus tema siidsete juuste kohale.

"Ma tean seda." Neiu hääl kõlas summutatult, sest ta nägu toetus noormehe rinnale. "Mul on ainult väga kahju, et tegin teid õnnetuks. Ma ei tahtnud seda. Vabandage mind, Dominic."

"Teil ei ole tarvis end süüdistada, Jane. Te olete kõige õrnem, kõige parem..."

"Ma olen sunnitud teie kirgliku süleluse katkes-

tama, aga mul on tarvis sinuga rääkida, Jane."

Kui õhk oleks nende ümber põlema lahvatanud, ei jahmunuks ta rohkem. Jane tõstis pea, vaatas Fernandi tumenenud näkku ja märkas, et tema silmad pilluvad sädemeid ja huuled on kitsaks triibuks pigistatud. Samal hetkel tundis ta, et Dominic surub teda tugevamini enda vastu.

"Aga võib-olla ei tahagi Jane sinuga rääkida?"

Poleks võinud uskuda, et Dominic on võimeline Fernandiga niiviisi rääkima. Viimane isegi taandus hetkeks – kuid ainult hetkeks.

Fernandi silmad muutusid ähvardavalt hiilgavateks piludeks. Näis, et ta on valmis hävitama kõik, mis talle teele ette jääb.

Jane vabastas end kiiruga noormehe sülelusest.

"Kõik on korras, Dominic. Ma suudan ise enda eest seista."

"Jane, te pole üldse kohustatud..."

"Jäta ta rahule, kurat võtku!" möirgas Fernand.

"Ärge muretsege." Jane püüdis naeratada, kuid see ei tulnud tal välja. "Mina... mul on tõesti tarvis temaga rääkida. Tulen kohe tagasi. Palun teid, inimesed ju vaatavad!"

Vaevalt olid nad tantsijaist eemaldunud, kui Fernand haaras ta käsivarrest kinni nii jõhkralt, et neile järgnenud Dominic ei suutnud vastu pidada.

"Sa teed talle haiget!"

Fernand pöördus järsult ja pigistas käed rusikasse. Issand, nüüd lähevad kaklema! mõtles Jane ehmunult ja hüüdis:

"Palun, Dominic, minge ära, olge hea!"

Kui Dominic oli vastumeelselt eemaldunud, vandus Fernand vaikselt prantsuse keeles ja vedas Jane'i läbi aia nii kiiresti, et see vaevu järele jõudis. Ta ei suutnud ikka veel toibuda sellest, mis ta silme all toimus. Fernand ja Dominic olid alati hästi läbi saanud, aga minut tagasi näis, et nad on valmis teineteist maha lööma.

"Mida sa endale lubad!" torises Fernand, kui nad

jõudsid kõrvaliste pilkude eest tihedate põõsaste taha varjule. "Kallistada kõigi silme all selle... selle klouniga!"

"Me ei kallistanud!" Jane tõmbas käe lahti ja vaatas talle vihaselt näkku nagu ematiiger. "Ja mis on sinul meiega tegemist? Dominic on minu sõber..."

"Ma tean, kes on Dominic!" katkestas mees ärritatult. "Ma tean ka seda, mida ta sinult tahab. Tunnista üles, ka sina tead seda, tead väga hästi! Piisab, kui anda talle võimalus..."

"Tal pole kunagi olnud mingit võimalust!"

"Ei ole või? Millegipärast on seda raske uskuda."

"Ei tea, miks ma peaksin sulle valetama? Miks me üldse peaksime sellest rääkima? Kõik, mida võib öelda, on juba öeldud. Muide, kas sina ei tahtnud minult sedasama? Kõik te tahate ainult üht – naist voodisse tirida!"

Vaevalt olid need sõnad suust lennanud, kui Jane taipas, et on läinud liiga kaugele. Kõik, mis ta ütles, oli jõhker ja nähtavasti ka ebaõiglane, aga just see mõte ajas ta arutuks ja põhjustas kannatusi.

Ta tahtnuks minema joosta, kuid äkitselt aheldas jäine hirm ta paigale. Ta kuulis peomelu, tundis lõunamaa öö soojust ja suvelõhnu ning kõik see hirmutas. See mees halvas täielikult ta tahte. Ta oli täielikult Fernandi võimuses, valmis täitma iga ta soovi.

"Ah nii sa arvad?" pigistas mees läbi hammaste. "Ja seda teades lasksid sellel tolal end kallistada ja suudelda! Kujutlen, mis saanuks edasi, kui ma ei oleks tulnud!" Tugevad sõrmed pigistasid neiu rannet nagu tangid. "Jalutuskäik aias kuuvalgel, südamlik vestlus, mille ajal avaldatakse armastust, kinnitatakse, et ei suuda enam ilma sinuta elada, ja seepärast on tarvis kindlasti leida varjuline koht, et..."

"Ja isegi kui see nii on?!" hüüdis Jane. Tema viha oli viimase peal. "Ma olen vaba inimene, kas pole? Täpselt nagu sina, Fernand! Ei mingeid püsisidemeid ega kohustusi. Võib lõbutseda pisut siin, pisut seal..."

"Sa ei ole selline!" Mees haaras tal õlgadest ja

raputas üpris jõhkralt. "Kurat võtku, Jane..."

Neiu taipas ta kavatsust ja püüdis kõrvale keerata, kuid enne, kui ta seda jõudis, olid Fernandi huuled ta suul. Vaatamata mehe toorusele ja mõttetutele süüdistustele tundis Jane, et lahustub jälle temas nii, et ei suuda oma ihale vastu panna.

See oli meeletus, arutus! Ta käitus samuti, nagu need naised, keda ta oli alati põlanud – naised, kes lubasid käsitseda end nagu põrandakaltsu, muutuvad marionettnukkudeks, keda juhivad nende jumaldatud partnerid... Sellest kõigest sai ta aru... Aga Fernand süleles ja suudles teda ning see oli ainus, mis sel hetkel midagi tähendas.

Võib-olla siis, kui mees tahtnuks teda jõuga oma tahtele allutada, suutnuks ta oma nõrkusest jagu saada. Võib-olla. Aga midagi sellist ei olnud. Fernand surus teda rinnale ebatavaliselt hellalt, ta huuled olid tundeliselt õrnad, käsi puudutas tasa läbi õhukese riide ta pundunud rinnanibusid.

Nii tugevasti polnud Jane teda veel ihalenud. Mis teda takistab? Kas ta ei ole pälvinud seda ööd, ainult üht nõiduslikku armuööd? Siis oleks midagi elu lõpuni mäletada. Neiu surus end aina kõvemini mehe vastu ning ta iha lõi üha võimsamalt lõõmama. Issand, kas Fernand seda tõesti ei taipa?!

Fernand taipas. Teisiti ei saanudki ju olla! Mees tundis, kuidas iha teda kõrvetab, ja tal oli juba raske seda tagasi hoida. Seda oli ta kartnud, kui siia tuli. See mõte vilksas ajus, kui ta neiu pehmele murule langetas, ent karm, külm enesekontroll, mille üle ta oli eriti uhke, langes põrmuks...

"Jenny!" Nora ärev hääl lõhestas öövaikuse ja mõjus mõlemale nagu kapatäis külma vett. "Jenny, kus sa oled? On sinuga kõik korras?"

Fernand hüppas jalule ja tõmbas neiu ühe ropsuga püsti. Jane vaatas talle otsa suurte, mitte midagi nägevate silmadega ning surus peod lõkendavatele põskedele.

"Me oleme siin, Nora."

Fernandi hääl oli täiesti rahulik ja ta näol polnud jälgegi kirest, mis teda alles mõni sekund tagasi kõrvetas. Sellisest muutumisest hakkas Jane'il paha. Värisevate kätega kohendas ta juukseid ja rõivaid ning sai sellega hakkama hetk enne Nora ilmumist. Paari nähes tardus ta paigale, nagu kivikuju.

"Teie... On teiega kõik korras?" küsis ta ebalevalt Jane'ile otsa vaadates. "Dominic ütles, et sa lahkusid koos Fernandiga ja oled juba hulk aega kadunud. Ta arvas, et võis midagi juhtuda..."

"Nagu näed, ta eksis," vastas Fernand sellisel toonil, et Jane taipas – seda sekkumist ei andesta ta Dominicile kunagi. "Sinu sõbranna on väljaspool igasugust ohtu."

"Oi, ära ainult arva..." Nora kõhkles viivu, kuid küsis siis kindlalt: "Jenny, kas tuled külaliste juurde?"

Naiste solidaarsus! Fernand vaatas kergelt silmi vidutades, kuidas Nora Jane'i juurde astus ja talle käe ümber piha pani. Ta oli sellest kuulnud, kuid seltskonna emalõvid ja tugevad ärinaised, kellega ta oli harjunud suhtlema, arvasid reeglina, et sellessinatses maailmas peab igaüks ise enda eest võitlema. Saatuse kummalise iroonia tahtel kõigist naistest ainult need kaks, kellest ta armastas üht nagu õde, teist...

Fernand tundis südames torget. Need kaks naist olid ühinenud tema vastu. Kurat võtku...

"Fernand!" Jane'i hääles oli lootusevarjund ja veel midagi, mis meest erutas. "Kas sa ei taha... mulle midagi öelda?"

Nad vaatasid teineteisele otsa – pikk, vastupandamatult ilus ja ohtlikult võimas mees ning õbluke kahvatu inglanna.

Jah, Fernand oleks tahtnud öelda talle väga palju. Seletada talle, kuidas on lood tegelikult, pöörduda tema südame õrna tundliku soojuse poole, katta end selle hella looriga.

Mees tahtis teda. Ainult jumal teadis, kuidas ta

seda neidu ihaldas! Tahtis hellitada teda seni, kuni nad mõlemad jõuavad naudingu tippu, ja siis alustada algusest peale...

Ta tahtis neidu võttes näha ta nägu, tunnetada iga ta liigutust, tunda, kuidas ta hellitustele reageerib...

Aga ta teadis ka seda, et tal ei ole selleks õigust. Teadis, et ta ei oleks pidanud täna siia tulema. See oli andestamatu allumine oma nõrkusele, soovile seletada seletamatut...

"Fernand..."

Seda erutavat, kuuma sosinat oli võimatu taluda. Mees vaatas talle viimast korda otsa, püüdis vajutada mällu iga ta näojoont, niiskeid pruune silmi ja huulte võbinat, mida neiu püüdis kõigest väest varjata.

"Hüvasti, Jane."

Jane ei öelnud sõnagi, ainult vaatas talle abitult otsa. Nora surus ta veelgi kõvemini enda vastu.

Fernand pöördus ja lahkus tagasi vaatamata.

10

"Ma tulen koos sinuga lennujaama," kordas Nora juba kolmandat korda hommiku jooksul. "Ja ma ei taha mitte midagi kuulda! Pisikesed tunnevad end Marie ja Blanche'i hoole all hästi. Pole midagi halba, kui nad paar korda lutti saavad. Ka Paul vaatab nende järele ning Pierre peab täna varem tulema. Seega tantsib nende ümber terve kamp jumaldajaid."

"Oled selles kindel?"

Esimest korda pärast väikese Fernandi ja Jane'i sündi jättis Nora nad üksinda, ja see rääkis paljustki. Üldse oli ta täiesti hullumeelne ema. Iga minut jälgis ta, kuidas lapsed magavad, ja tormas nende juurde iga piuksatuse peale. Sedamööda aga, kuidas pisikesed arenesid ja kaalus juurde võtsid, hakkas

ta lõdvestuma ja endist enesekindlust tagasi saama.

"Täiesti kindel", vastas Nora naeratades. Ta teadis, mida sõbranna mõtleb. "Ma olen vist lõpuks hakanud tõeliselt uskuma, et nad on mul olemas. Osalt on see saanud teoks tänu sinu abile, headusele ja tervele mõistusele. Ma ei saanud ju rääkida oma kartustest kellelegi peale sinu ja Pierre'i. Aga Pierre on mees, ja mehed on loodud teistsugusteks. Mul oli sageli vaja seada sõnadeks see, mida tunnen."

"Ma saan sinust aru," lausus Jane vaikselt.

"Sa aitasid mind väga. Ma kohe ei suuda sellega leppida, et ei suuda aidata sind!"

"Mu kullake, seda ei suuda keegi..."

"Aga ma ei taha, et sa piinleksid. Ta on idioot, esimese numbri idioot! Ma ei tea, kas lüüa ta maha või tunda talle kaasa selle pärast, kelle ta kaotas."

Sedasama oli Nora öelnud ka õhtul, kui viskles katse vahel leida Fernandi käitumisele õigustus või vihastada oma mehe parima sõbra peale rängalt. Kuigi Jane oli kindel sõbranna siiruses, ei kaunistanud see põrmugi pikka suvepäeva. Mis aga peamine – teda häiris tunne, et Nora jätab midagi lõpuni rääkimata...

Oli esmaspäeva hommik. Tema lennuk pidi väljuma pärastlõunal. Ta oli juba jätnud hüvasti Pierre'iga enne selle tööleminekut ja Pauliga enne õppetundide algust. Hüvastijätt Dominiciga oli lühike ja vaoshoitud ning Jane oli talle selle eest tänulik, sest ta silmad olid kogu hommiku märjas kohas.

"Dominic juba viis kohvrid autosse ja me võime hakata sõitma siis, kui soovid," ütles Nora, kui nad kolmandat kohvitassi tühjendasid.

"Väga hea. Tahaksin ainult veel Flaubertiga hüvasti jätta," vastas Jane täiesti tõsiselt ja Nora noogutas vastuseks pead sama tõsiselt.

"Väga õige. Ta taipab, et hakkad lahkuma, ja on olnud viimastel päevadel väga ärevil."

Kui Jane Pauli tuppa astus, istus Flaubert õrrel ja vaatas mornilt ukse poole. Ta kirev kuklatutt säras

hommikupäikese kiirtes.

"Tere, vana." Jane astus linnu juurde ja paitas ta siidpehmet sulestikku. Papagoi ümises vastuseks. "Sa tead, et ma ei taha lahkuda, kuid mul ei ole valikut. Sa ju saad minust aru?"

"Flauber-r vana tar-rk lind," ütles papagoi kurvalt. "Jane ja Fer-r-rnand. Fer-r-rnand ja Jane."

Issand, kas ta tõesti saab kõigest aru?! See pidi olema võimatu, kuid ümmargused selged silmad vaatasid teda nii kurvalt ja targalt, et neiu oli valmis seda uskuma.

"Jah, Flaubert. Jane ja Fernand... Ma oleksin seda tahtnud, vana tark lind. Oleksin tõesti tahtnud," ütles neiu vaikselt. "Aga kardan, et seekord mul ei vedanud."

"Ei vedanud, ei vedanud." Flaubert ütles seda nii melanhoolselt, et Jane vaatamata oma kurbusele naeratas.

Ta lahkub sellest naljakast vanast linnust. Ta lahkub kõigest...

Jane heitis pilgu kuumast juunipäikesest üle valatud aeda. Taevas oli safiirsinine, ühegi pilveraasuta, ning õhk täis värskelt niidetud rohu lõhna. Kõik ümberringi oli kirgas, soe ja helge – erines teravalt sellest, mis toimus praegu ta hinges...

"Oled valmis?"

Jane ei kuulnud Nora sisenemist, kuid pöördus aknast kõrvale ja suutis naeratada. Kahju, et ta ei suutnud samal viisil oma tunnetest kõrvale pöörduda.

"Jaa, ma olen valmis." Ta silitas veel kord Flaubert'i ja väljus Nora järel toast.

Lennujaam oli samasugune, nagu kõik maailma lennujaamad. See elas omaenda kärarikast ja asjalikku elu, mis kulges omasoodu, olenemata sellest, kui palju väikesi inimlikke tragöödiaid siin maha mängiti.

Kogu teekonna vältel tundis Jane end nagu õhutus ruumis ja see tunne ei lahenenud seni, kuni ta oli

pagasi vormistanud ning teada saanud, et reis lükkub pisut edasi.

"Nora, sa võid nüüd koju minna. Tõsi, tõsi!" kordas ta sõbranna kõiki proteste eirates. "Ma võin väga hästi siin ka üksinda istuda. Mul on kaasas hea raamat. Ma juba tõmbasin sind niigi lastest eemale."

"Ei!" Nora jäi visalt endale kindlaks.

"Nora, ma tõesti..."

Jane ei jõudnud lõpetada, sest sõbranna äkitselt kivinenud pilk pani ta pead pöörama. Mõne meetri kaugusel seisis mustas avatud kraega siidsärgis ja mustades pükstes Fernand. Jane'il jäi hing kinni.

"Fernand!" Nora tavaliselt rahulik hääl kõlas seekord ärevalt ja kurjalt. "Mida kuradit sina siin teed?!"

"Minu meelest peaks see niigi selge olema," vastas Fernand naeratades, kuid see naeratus kukkus välja nigelalt. "Tulin Jane'i ära saatma."

"Sa tulid..." Nüüd kostis Nora häälest üllatus. "Ma ei usu sind!"

"Mida veidrat selles siis on, kui üks inimene tahab teisega hüvasti jätta?" sõnas Fernand kahtlaselt rahumeelselt, ja kui Nora tahtis jälle midagi öelda, tõstis ta hoiatavalt käe. "Sa oled sõbranna ja muretsed tema pärast. See on kiiduväärne, aga ta on juba täiskasvanud inimene, kui oled juhtumisi seda märganud. Pealegi on asju, mis pudutavad ainult meid kaht."

Esmahetkel vilksatas Jane'i peas meeletu lootus, et Fernand tuli paluma tal siia jääda, kuid ta heitis mehele veel ühe pilgu ja adus, et see ei ole nii. Ta tuli pelgalt hüvasti jätma. Aga nad ju olid juba seda teinud! Miks ta tuli jälle piinama? See on ebainimlik, julm!

"Minu meelest ei ole olemas seda, mis võiks teisse mõlemasse puutuda!" Nora oli vankumatu. "Vabanda, Fernand, aga ma ei saa sinust aru."

"See on sinu mure, aga meeldib see sulle või ei, ma kavatsen Jane'iga rääkida, ja nelja silma all."

Nora oli pahameelest lämbumas, kuid Jane asetas talle käe õlale.

"Kõik on korras, Nora. Ära muretse."

"Ma ju näen, kui korras kõik on!" hüüdis Nora. "Kas sa tõesti tahad, et ma lahkuksin?"

"Minu arvates oleks nii parem. Helistan sulle kohe, kui koju jõuan," lausus Jane vaikselt. "Sind ootavad pisikesed."

"Olgu."

Nad sülelesid hüvastijätuks. Jane hoidis vaevu nuttu tagasi ja Nora silmad niiskusid.

"Proovi sa ainult... proovi sa ainult teda jälle kurvastama hakata!" sisistas ta Fernandile. See kergitas jahmunult kulme, kuid enne, kui ta jõudis midagi öelda, oli Nora juba läinud.

"No nii. Jäidki halli hundiga kahekesi," sõnas Fernand muiates. "Sul ei ole kedagi, kes su eest seisaks."

Jane pöördus järsult kõrvale, kuid jõudis näha mehe näol kummalist abituseilmet. Mees närveerib! See oli üllatus, nii ebaharilik, et ta ei puigelnud vastu, kui Fernand tal käe alt kinni võttis ja ta vaiksemasse nurka juhtis.

"Kas võin sulle kohvi pakkuda?" küsis ta, kui oli Jane'i istuma pannud.

Nüüd, kui nad olid jäänud kahekesi, ei kiirustanud mees hüvasti jätma. Jane raputas pead, sest ta närvid olid äärmuseni pinevil. Ta oli juba elanud üle ränga alanduse, kui ütles Fernandile, et armastab teda, ja ta hüljati. See oli ränk hoop ta uhkusele ja Jane ei tahtnud, et ta jääks mehele meelde haledana, nutvana ja tema külge klammerdununa. Just sellele aga oli ta praegu lähedal...

"Ei, ma ei taha kohvi," vastas ta. "Võib-olla lihtsalt ütled, milleks tulid, ja lahkud?"

"Jane..." Ta vaikis pisut, istus siis neiu kõrvale ja võttis ta käed pihku. "Mul vist poleks maksnud siia tulla. Aga võib-olla maksis... Ma olen täiesti segi... Kõik, mida ma tean, on see, et ei tohi lasta sul lahkuda

Prantsusmaalt... ja minu elust... enne, kui ei ole rääkinud sulle tõtt. Ma ei tea, kas sellest on parem või halvem, ma ei tea enam midagi... aga ma pean selgitama."

"Mida?" Mehe näoilme ehmatas Jane'i.

"Sa arvad, et armastasin Yvette'i ja armastan seniajani? Sa arvad, et meil oli õnnelik abielu ja et meie elutee... kuidas seda teil öeldaksegi? - ... oli roosidega üle puistatud?"

"Jah..."

Jane oli kaotamas kõnevõimet. Nii vist tunnevad end inimesed, kes on pärast rasket haavatasaamist šokiseisundis.

"Sa eksid. Minu abielu oli kõige ehtsam košmaar, mida võib üldse kujutleda! Need olid tunnid, päevad, nädalad ja kuid täis kannatusi ja valu," ütles Fernand kurvalt. "Oli hetki, mil mulle näis, et kaotan mõistuse. Vaatasin ringi ega suutnud mõista, miks teistel inimestel on kõik hästi, aga minul ei ole."

"Fernand!" Neiu vaatas talle arusaamatuses otsa. "Ma ei suuda..."

Mees ennetas pearaputusega ta küsimuse, ohkas raskelt, suunas pilgu põrandale ja pigistas käed kõvasti rusikasse.

"On parem, kui alustan otsast peale. Ma juba rääkisin sulle, milline oli mu lapsepõlv ja kuidas Pierre'i perekonnast sai minu perekond. Tuleb öelda, et noortena olime üpris muretud ja elasime oma lõbuks."

Nüüd rääkis Fernand kiretu, ühetoonilise häälega, mis hirmutas Jane'i veelgi enam, kui ta sõnadest kostev kibedus.

"Yvette aga oli õde, Pierre'i... ja minu noorem õde. Ent kui ta sai viisteist, taipasin äkitselt, et kutsikakiindumus, mida ta minu vastu tundis, on muutunud hoopis millekski muuks. Ta... ta ihaldas mind – ei rohkem ega vähem! Püüdsin rääkida temaga võimalikult delikaatsemalt, seletasin talle, nagu oskasin, et minul on tema vastu üksnes vennatunded. Kui see

ei aidanud, otsustasin mõneks ajaks Le Puy'st lahkuda. Arvasin, et see annab talle võimaluse järele mõelda, vaadata meie suhetele nagu kõrvalt... võibolla kohtuda kellegi teisega..."

"Aga sellest ei olnud abi?" küsis Jane vaikselt.

"Ei olnud," kinnitas Fernand mornilt. "Yvette hakkas mulle igale poole järgnema, seejärel nädalas paar-kolm korda mu kodus käima. Keegi ei suutnud teda tagasi hoida. Pidasin seda noore neiu tundeelu ärkamiseks, kuid miski muutis mind juba tookord valvsaks..."

"Kas sa sellest Pierre'iga ei rääkinud?"

"Püüdsin seda teha, aga ta ei saanud minust aru. Neetud, ma ise ei saanud ka millestki aru! Seejärel haigestus ta isa raskelt ja Pierre'i õlule langes tohutu tegemistekoorem. Perekonnaäri... Ma ei tahtnud talle lisaks veel seda kaela laduda."

Jane'il tuli äkitselt tahtmine teda puudutada, paitada ta mehiselt näolt murekoorem, ent teda peatas teadmine, et Fernand teda ei armasta ja ta tuli pelgalt hüvasti jätma.

"Ja siis...?"

"Ühel hilisõhtul koju tulles avastasin, et aken on katki löödud ja Yvette on minu voodis. Ta läks välja sellele äärmuslikule sammule!" Jane märkas, kuidas mees nende mälestuste all kühmu tõmbus. "Siis otsustasin, et kui ta mind nii sügavalt armastab, olen kohustatud temaga abielluma ja ta õnnelikuks tegema. Tollal ei olnud ma kellessegi kiindunud ja ei ohverdanud midagi. Yvette aga oli olnud pikka aega osaks minu elust."

"Aga kas Pierre teadis... sellest äärmuslikust sammust?" küsis Jane, mõistes, mida noormees pidi tookord tundma.

"Ei. Ta ei tea seda praegugi," vastas Fernand. "Viisin Yvette'i koju ja teatasime oma kihlumisest. Pool aastat hiljem, kui ta sai seitsmeteistkümneseks, abiellusime. Kuu aega hiljem mõistsin, et olin teinud vea, kohutava vea. See, mida ma olin pidanud

armastuseks, osutus ohjeldamatuseks, haiguseks. Õige pea tüdines ta minust, hakkas täpselt samuti jahtima kedagi teist. Seejärel veel ja veel..."

"Oh, Fernand..."

"Anna andeks, et sind sellega koorman." Ta vaatas Jane'ile oma põhjatute silmadega otsa. "Aga Yvette oli tõepoolest haige. Ta kartis seda ja ei tahtnud arsti juurde minna ning mul tuli teda selleks peaaegu jõuga sundida. Peale muu selgus, et Yvette ei ole võimeline emaks saama. Seejärel pöördus ta vihkamine noorte naiste vastu, kes võivad sünnitada. Meie mõlema elu muutus pisikeseks põrguks."

"Aga Nora tuli ju teie perekonda umbes samal ajal," tähendas Jane ärevalt. "Ega Yvette ei..."

Fernand noogutas pead.

"Juhtus just see, mida sa arvad, ja isegi rohkem. Mina ei teadnud mõistagi sellest mõni aeg midagi, sest Yvette oli kurikaval ja Nora vaikis, et säilitada perekonnarahu. Yvette tegi kõik, et Pierre'i ja Norat pärast Henri surma tülli ajada. Ta rakendas rafineeritud võtteid. Nagu hiljem selgus, oli ta patoloogiline valelikkus üks haiguse sümptoome. Muide, arstid arvasid, et haigus võib olla pärilik, aga kuna Yvette oli lapsendatud, siis oli seda võimatu kontrollida."

"Oh, Fernand," pomises Jane taas.

Ta puudutas siiski meest, asetas peo tema tugevale käsivarrele. Fernand vaatas kaua seda pisikest kätt ja alles siis jätkas:

"Tegelikult sain tema paljudest armulugudest teada alles pärast Yvette'i surma. Ma muidugi kahtlustasin midagi säherdust, kuid ta oli väga kaval ja mul ei olnud kunagi tõendeid. Ent kui asi puutus Pierre'i ja Nora hüveolusse, tulid tõendid ilmsiks, tõsi küll, täiesti juhuslikult."

Jane püüdis kõigest väest nende sõnade mõtet tabada. Ümbruskond oli kusagile kadunud. Kogu ta tähelepanu oli koondunud tema kõrval istuvale vaevatud mehele. Taevas küll, kui pime ta oli! Ta

tahtnuks Fernandi kallistada, katta ta nägu suudlustega ja öelda, et kõik muutub heaks, et tema on selle nimel kõigeks valmis. Ent Jane ei suutnud end liigutada ja hoidis ainult vaikides tal käest kinni.

"Autoavarii juhtus seetõttu, et Yvette sõitis liiga kiiresti. Ta püüdis peitu pugeda, sest tabati lõpuks inetult teolt," jätkas Fernand. "Ta korraldas järjekordse tüli Noraga ja see lõppes traagiliselt, igal juhul Yvette'ile. Pierre sattus juhtumisi lähedale ja kuulis pealt, kuidas Yvette kavatses tema perekonda lõhkuda. Muide, mitte päris juhuslikult. Midagi tegi Pierre'ile teatavaks Flaubert ja mina olen talle selle eest igavesti tänulik."

"Flaubert?"

Ta teadis, kuidas Nora papagoid jumaldab, kuid alles nüüd sai teada selle põhjuse.

"Jah, Flaubert. Yvette ja Nora alustasid juttu Pauli toas ja läksid seejärel aeda. Osa sellest jutust tegigi Flaubert Pierre'ile teatavaks. Sellest piisas, et teada, kus on Nora ja mis toimub."

Jane vaikis ja püüdis kuuldut mõtestada. Üks aga oli äärmiselt selge – Fernand ei armastanud Yvette'i! Nende abielu oli algusest peale õudus. Aga miks siis on ta süda õnnele suletud? Nii ei saa olla. Igatahes nii ei tohi olla!

"Tahan, et sa mind mõistaksid, Jane. Ma pelgan armastust, emotsionaalset kiindumust." Mees pöördus tema poole. Ta nägu oli kahvatu, sarnadele tekkisid tumedad laigud. "Kui Yvette hukkus... läks veelgi hirmsamaks, kui tema eluajal. Tundsin end kohutava süüdlasena selle pärast, et mind valdas tema surmast kuuldes kergendus. Ta oli ju veel noor, ta võinuks muutuda. Vahest ehk siis, kui oleksin käitunud teisiti, kujunenuks meie elu täiesti talutavaks. Oli sellega kuidas oli, kuid ärkasin veel hulk aega öösiti külma higiga kaetuna ja hakkasin juba kartma oma mõistuse pärast."

"Aga ta oli ju haige!" Jane ei märganud, et oli kogu jõust tema käe külge klammerdunud. "Ta oli haige,

Fernand! Sa ju ise ütlesid!"

"Aga mina olin ta abikaasa ja vastutasin ta eest! Sealjuures näisid kuud ja aastad pärast meie abiellumist pika sünge teena, mis viib ühest põrgu ringist teise. See pani mind mõtlema lapsepõlve üksildusele ja hüljatusele, mis näis nüüd paradiisina võrreldes sellega, mis mind ees ootas. Aga ma olin tema mees! Tõotasin jumala ja inimesena hoolitseda tema eest nii haigena kui tervena."

"Aga... aga see on ju minevik, Fernand!" Ta hoidis end tagasi karjuma hakkamast – nii väga tahtnuks ta meest aidata. "Sa ei ole milleski süüdi. Süüdi oli haigus. Sa ei satu enam kunagi sellisesse olukorda. Säherdused asjad ei kordu. Kui kohtad kedagi, kellesse suudad armuda..."

"Ma juba kohtasin seda, kellesse suudan armuda." See oli öeldud vaikselt ja õrnalt, kuid nii kurvalt, et neiul jooksis külmajudin üle selja. "Sa hõivasid mu südame sel hetkel, kui nägin sind lennujaamas, nägu päikese poole, juuksed säramas, keset seda melu ja sekeldamist. Oo, ma võitlesin selle tunde vastu. "Armastus on illusioon." Mäletad? Ometi tundsin kogu aeg, et armastan sind, kuigi kartsin seda endalegi tunnistada. Siis ütlesid mulle, et armastad mind, nii avameelselt ja meeleheitlikult... Tahtsin sulle selgeks teha, et see, mida me tunneme, on üksnes kehaline kiindumus, seesama, mida olen tundnud teiste naiste vastu. Ent kui iha on ühel korral rahuldatud, läheb see kohe meelest. Ent sinuga oli kõik teisiti. Ma armastan sind, Jane."

"Aga siis... Fernand, siis ju võiksime..."

Mees tõusis järsult.

"Ei, Jane. Ei võiks. Ma olen argpüks, kas sa seda ei näe? Sa vaatad mind ja näed suurt tugevat meest, jah? Mingit vägilast, kes on valmis draakonitega võitlema? Ent kaks viimast nädalat näitasid, et olen argpüks! Ma armastan sind, kuid ei julge enam võtta endale vastutust teise inimese elu eest."

"Aga seda polegi tarvis!" sõnas neiu kiiresti, tõusis

samuti ja haaras mehel käest kinni. Jane kartis, et Fernand pöördub ja lahkub enne, kui ta suudab teda mõistma panna. "Piisab sellest, et me teineteist armastame. Kõik saab korda..."

"Ei." Fernand raputas pead. "Mul pole õigust paluda sind jagada põrgut, Jane, seda põrgut, milles ma elan. Ma ei valetanud sulle, kui ütlesin, et armastust ei ole olemas. Tuleb ainult täpsustada – seda ei ole olemas minu jaoks. Saa aru, ma ei ole seda kunagi varem tundnud – ei vanemate ega naise vastu ega neiltki."

"Aga Pierre ja Nora – nemad ju armastavad sind. Ja Paul..."

"See on hoopis midagi muud. Nad ei tunne mind tõeliselt. Nad näevad ainult seda, mida ma neile näitan, kuid tegelikult olen hoopis teistsugune."

"Ei, ei, sul ei ole õigus!" vaidles neiu õhinal vastu. "Meil kõigil on oma salahirmud, mis meid öösel üles ajavad ja päeval jälitavad. Seepärast ongi tähtis, et meie kõrval oleks inimene, kes armastab meid kõigele vaatamata. Sinu lapsepõlv, õudne elu koos Yvette'iga – see kõik pidigi sulle mõju avaldama."

"Olen sellele palju mõelnud, Jane," sõnas mees ehmatava rahuga, "ja jõudnud kindlale otsusele. Sinu kõrval peab olema tugev mees. Kas sa ei pälvi paremat saatust?"

"Aga sa ju oled tugev. Kas sa tõesti sellest aru ei saa?" küsis neiu abitult, tundes, et ei suuda mehe hinge puudutada. "Kõike seda üle elada suudab üksnes väga tugev inimene. Aga sina suutsid ega murdunud. Ma armastan sind, ar-mas-tan! Kas see sulle midagi ei loe?" Pisarad veeresid tal üle palge. "Kuidas sa võid olla selline tundetu puuront?!"

Fernand kõhkles pisut ja süleles siis teda nii, et neiul luud peaaegu ragisesid. Selles süleluses ei olnud õrnust ega kirge. Oli üksnes meeleheide. Pärast mitut piinavalt pikka sekundit vabastas ta neiu ja vaatas talle otsa. Mehe silmad läikisid kahtlaselt.

"Ma armastan sind, Jane, liiga palju selleks, et jagada sinuga minu elu. Kunagi mõistad, et mul on õigus. Sulle on vaja meest, kelle minevikus ei ole tumedaid laike. Mina olen sinu jaoks vana, hingelt liiga vana."

"Pole tõsi!" Jane püüdis taas tema vastu liibuda, kuid Fernand hoidis teda eemal. "Aga kuidas on siis Dominiciga? Ta on noor ja sümpaatne, eks ole? Ometi ei lubanud sa mind temaga koos olla!"

"Ma ei öelnud, et suudan taluda, kui keegi mees sind puudutab, sind kallistab." Ta vangutas pead. "Lepime kokku lihtsalt selles, et meil ei ole ühist tulevikku. Seepärast ei takistagi ma sind Prantsusmaalt lahkumast."

"Fernand, ma armastan sind!" Jane ei teadnud, mida ta võiks veel öelda. See näis olevat kasutu. "Ma ei suuda kõike seda kuulata!"

"Sa pead siiski mind ära kuulama ja püüdma aru saada. Sa oled noor, sul on veel terve elu ees." Neiu tahtnuks vastu vaielda, kuid Fernand ei lasknud. "Ei, kuula mind, Jane. Kunagi kohtad meest, kellesse armud ja kellega abiellud... Ja ma ei taha... ei taha, et sa lahkuksid ennast milleski süüdlaseks pidades, et sind tulevikus midagi jälitaks. Sa oled väga ilus, meeletult ilus! Ma ei ole kunagi kohanud kedagi, kes oleks sinust ilusam – nii seesmiselt kui väliselt..."

"Aga ma ei ole piisavalt ilus selleks, et panna sind ümber mõtlema," vastas Jane, suutmata hoida tagasi mööda põski voolavaid pisaraid. "On ju nii, kas pole?"

"Sa jääd alatiseks mu südamesse, Jane. Alatiseks! Ma ei abiellu kunagi ega armu kunagi uuesti..."

"Jäta järele!" Ta tõukas mehe eemale nii tugevasti, et pidi ise äärepealt tasakaalu kaotama. "Arvad, et sellest läheb meil mõlemal kergemaks? Sa tunned mind liiga halvasti! Kui ma ütlen, et armastan sind, siis tähendab see, et mulle ei piisa üksnes su südamest elamisest. Ma vajan sind tervenisti, sind, lihast ja

verest meest! Ma tahan näha sind hommikul ärkamas, tahan olla su kõrval öösiti, sinuga armatseda, teha sulle süüa, naerda koos sinuga, olla... olla sinu laste ema..." Rohkem ta rääkida ei suutnud, sest nuuksed lämmatasid teda.

"Hüvasti, Jane."

Õudus aheldas ta. Fernand kavatseb tõesti lahkuda! Mida teha?! Issand, aita mind, anna mulle sõnad, pane teda mõistma...!

"Fernand!"

Valu ahistas südant nii tugevasti, et oli raske hingata. Tema aga... tema lahkus alatiseks ta elust...

11

Jane vaatas aknast üksluiselt tibavat vihma ja ohkas. Raske oli uskuda, et praegu on juuli keskpaik. See kuu oli rekordiliselt vihmane. Sadas päevast päeva ja õhk oli vilu. Tal tuli isegi soojad rõivad välja otsida.

Ta pöördus ja laskis pilgu üle magamistoa, mis näis sel hommikul samuti hall ja nukker. Samasugune oli ka tema hing. Tal oli halb, lootusetult halb. Silmi valgusid pisarad ja Jane hakkas neid ägedalt ära pühkima. Siis aga läks kapi juurde ning valis sealt sinised püksid ja kärtspunase sviitri – otse vastupidiselt oma meeleolule.

Öösiti ta nuttis, kuid päeviti tuli elada, peita oma kurbus kõige kaugemasse südamesoppi. Selle otsuse langetas Jane teel Londonisse. Ent tundes, et võib aru kaotada, valas ta juba esimesel päeval oma meeleheite ema rinnale ja kahetses seda otsekohe. Jane'il läks küll kergemaks, kuid nüüd kannatas ema, kes ei saanud teda millegagi aidata. Isa aga hoidis tagasi vendi, et need esimese reisiga Prantsusmaale ei lendaks. Siis mõistis Jane, et peab end perekonnarahu nimel kokku võtma.

Teda aitas see, et tal oli palju tegemist, ja kummalisel moel tänu Pierre'ile ja Norale. Koju naasnud, leidis ta ühest kohvrist ümbriku tšekiga kopsakale summale. See tähendas, et tal ei tarvitsenud töökoha otsimisega kiirustada. Nüüd võis ta pühenduda mõneks ajaks sellele, millest oli ammu unistanud – aidata vaimselt ja kehaliselt alaarenenud lapsi. Tema kodu lähedal oli selliste laste varjupaik, kus maksti suhteliselt vähe ja kus seetõttu oli alati puudus töökätest. Jane võeti seal vastu avasüli.

Kui Jane ümbriku leidis, helistas ta otsekohe Norale ja ütles, et tegi seda kõike armastusest sõbranna vastu ja mingit tasu ei vaja. Kuid Nora oli nii pahane ja solvunud, et Jane'il ei jäänud üle muud, kui tšekk tänuga vastu võtta. Mis aga peamine – ta oli kindel, et Nora rõõmustab, kui saab teada, milleks see raha kulub.

Jane riietus kiiresti ja seadis juuksed kuklale sõlme. Jumestusega ei hakanud ta vaeva nägema, kontrollis üksnes, et ei oleks jäänud jälgi pisaraist. Lastel, kellega ta tegeles, oli tõsiseid vaegusi. Ta püüdis olla nendega sõbralik ja lõbus, olenemata sellest, mis ta hinges toimus. Veider küll, kuid see ei osutunud üldse raskeks. Vaprus, millega lapsed oma hädasid talusid, sundis teda oma hingehädasid unustama.

Öösiti aga oli lugu teisiti. Üksinda tuppa jäädes lebas Jane tundide kaupa lakke vahtides ja ta padi oli alati niiske, enne kui ta rahutusse unne vajus.

Raske oli teada, et Fernand teda samuti armastas, kuid ei jätnud ometi talle vähimatki lootust. Mõnikord kahetses ta oma lahkumist, kuid hingesügavuses oli kindel, et talitas õigesti. Ta ei palunud laulatussõrmust ega igavese armastuse tõotust, kuid vajas sügavat hingelist kiindumust selleks, et mehele anduda. Teda ei rahuldanud kerge suhe, millest mees algul rääkis. See oleks ta hävitanud.

Ometi heitis ta unetutel öödel endale ette, et ei võtnud sedagi vähest, mida mees võis talle pakkuda.

Päevavalgel aga mõistis ta, et tema teguviis oli õige. Lühiajalised suhted pidid nagunii katkema. Mingil hetkel oleks Fernand nagunii öelnud, et kõik on lõppenud.

Tuli osata paratamatusega leppida. Ei toimunud ju mingit katastroofi – üksnes üks elujärk oli jälle läbi.

"Rahune, Jane, sul on töö, mida sa pead tegema," ütles ta kahvatule kurbade silmadega tüdrukule, kes talle peeglist vastu vaatas. "Ei tohi liimist lahti minna!"

Päev oli hullumeelne, kuid Jane'ile meeldis kiire, ootamatusi täis töörütm, mis nõudis kõigi kehaliste ja vaimsete võimete pingutamist. Kui iga minut on hõivatud, jääb vähem aega mõtisklusteks. Kui ta õhtu eel suurest tellishoonest lahkus ja piki muruväljakute vahel kulgevat teed astus, oli ta nii väsinud, et suutis vaevu jalga jala ette tõsta.

Koju läks Jane alati jalgsi. Tal ei olnud kusagile kiiret ning aega jätkus parajasti selleks, et perekonnaringis õhtustada ja siis magamistuppa varjuda.

Suurt raudväravat läbides ei mõelnud Jane millelegi muule peale ilma. Vihm oli lõpuks lakanud ja tuul vaibunud ning otsekohe läks soojemaks. Loojangule kalduv päike tungis läbi pilvede ning õhus hõljus tuttavat inglise lõhna – kaminais põlevate puude hõngu.

See kõik oli pärast kolm nädalat kestnud räbalaid ilmu nii meeldiv, et Jane peatus hetkeks, tõstis näo taeva poole ja sulges silmad.

"Vabandage, miss, aga ma ei leia kuidagi õiget maja."

No nii, tal algavad juba kuulmishallutsinatsioonid, arvas ta, kui kuulis tuttavat madalat aktsendiga häält, ja avas silmad. Kahe sammu kaugusel peatus suur auto ja neiu kahvatas laipvalgeks, kui nägi, kes istus rooli taga.

Siis pistis ta jooksma – nii kiiresti, nagu oleks ta elu kaalul. Kostis mootorimöiratus, pidurite krigin, ning terasesed sõrmed haarasid tal randmest kinni.

"Jane!" kostis siiras palve, nägu, mida neiu ei lootnudki enam näha, oli nii omane ja armas! Jane tundis, et hakkab kaotama kontrolli enda üle.

"Miks sa tulid? Kuidas sa võisid?!" Endalegi ootamatult hakkasid ta väikesed rusikad mehe rinda materdama.

Viimaste nädalate tühjusetunne, teadmine, et ta on kaotanud kõige kallima inimese, et ta ei lähe kunagi mehele ega saa lapsi – see kõik ei vastanud muidugi tollele veidrale tervitusele. Ometi talus Fernand tema vihapurset kannatlikult.

"Aitab, aitab, kallis!" ütles mees lõpuks ja tõmbas ta enda vastu.

Siis puhkes Jane nutma – abitult ja kibedalt. Ta peaaegu ei tundnudki, kuidas Fernand ta sülle haaras, ja alles siis, kui ta oli autoistmele vajunud, leidis ta äkitselt, et peab sel hetkel välja nägema väga kole.

Lapsest saadik ei osanud Jane nutta ilusasti, nagu see mõnel naisel välja tuleb. Ta nina muutus otsekohe punaseks ja silmad paistetasid, nagu oleks ta paar raundi poksinud. Ometi lükkas ta põgalikult kõrvale Fernandi käe, kui see talle taskuräti ulatas.

"Ma ei taha nuusata!"

See oli öeldud täiesti lapselikult, kuid Jane tahtis end mingil viisil mehest eraldada. Ta ei osanud kujutleda, miks Fernand Londonisse tuli. Järgmisel hetkel aga adus ta, et ta nina ei sarnane üldse leedi omaga. Seepärast võttis ta Fernandi poole vaatamata räti, pühkis näo kuivaks ja haris põhjalikult nina.

"Kas läks paremaks?"

Jane tegi vea – vaatas mehele otsa. See oli endiselt ligitõmbav, kuigi sellelt peegeldus väsimus.

"Ma vihkan sind..." sosistas ta ja peitis näo Fernandi rinnale.

Mehe huuled hõivasid ta suu tungivalt ja võimukalt. Ent minuti pärast ja eemaldus ning Jane kuulis, kuidas mootor käivitus.

"Pane turvavöö kinni!"

"Mida?"

Jane vaatas talle otsa. Ta ei olnud veel meeletust suudlusest toibunud.

"Ma ütlesin – pane rihm kinni! Ja ära vaata mind niiviisi, pagan võtku! Muidu ei suuda ma enda eest vastutada. Mul hakkab tekkima tunne, et see auto on kahele liiga kitsas. Sa ju ei taha ometi, et võtaksin sind laenutatud autos poole Londoni pilgu all?"

"Ma ei oleks selle vastu," tunnistas Jane ausalt.

"Aga vaat sinu vennad oleksid isegi väga selle vastu. Kaks neist hingasid juba nagunii mulle kuklasse, kui su vanematega rääkisin, ja ma ei tahaks seda teist korda läbi teha. Seda enam, et kõige turskem neist kavatseb vist täna õhtul koju jääda."

"Sa käisid minu kodus?!"

"Muidugi käisin sinu kodus! Kuidas ma siis pidin teada saama, kus sa töötad? Kurat võtku, Jane, kas tahad meid mõlemaid tappa?"

"Mina?"

"Jah, sina," pomises mees. "See, mida ma sinuga teha tahaksin, ei käi kokku normaalse autojuhtimise reeglitega. Ma pean sind viima kiiresti rahvarohkemasse kohta. Ma ei saa sinuga kahekesi olles endale kindel olla."

"Aga milleks on meile tarvis teisi inimesi? Ma ei saa mitte millestki aru..."

"Kas sa ei näe, mida sa minuga teed? Just nimelt!"

Jane'ile hakkas äkitselt väga lõbus. Kõik peab ju lõppema hästi, ükskõik kui karm Fernand ka praegu välja ei näeks. Mees tuli ju temale järele! Kohtus ta vanemate ja vendadega, nüüd rääkis temaga... Kindlasti läheb kõik hästi!

Fernand peatas auto linnaväljaku ääres, mis oli täis purskkaevu ümber salklevaid turiste, pinkidel

istuvaid armunud paarikesi ja tuvisid söötvaid lapsi.

"Nüüd aga roni kähku välja." Fernand astus ümber auto. "Ma pean sinuga rääkima, sulle kõik ära seletama ja sinult vabandust paluma."

"Fernand..."

Ent mees tõukas teda vaba pingi poole, mille juures kaks tuvi nokkis tühja vahvlist jäätisetopsi jäänuseid.

"Ma armastan sind, Jane." See oli öeldud ilma igasuguse sissejuhatuseta. "Ma ei suuda enam sinuta elada! Ära ainult mind katkesta, kuula lõpuni. Sul ei lähe minuga koos kergeks ja sa pead sellega arvestama. Muidugi ei ole ilus, et ma sulle niiviisi kätt ja südant pakun, aga mida siis teha? Sina ju oled kehastunud puhtus, valgus ja soojus, aga mina... Mul on südames pimedus."

"Sa paned mulle ette sinu naiseks saada?!" Mõistus keeldus uskumast toimuva reaalsusse.

"Kunagi ütlesid, et ei tohi lasta minevikul enda üle võimutseda. Mäletad?"

Jane raputas pead. Ta ei suutnud mõtteid koondada. Uskumatu, imetabane – Fernand tahab temaga abielluda! Kõigel muul ei olnud praegu mingit tähtsust.

"Jah, need on sinu sõnad ja need tabasid mind nagu... pikselöök. Viimased kolm aastat oli minevik tõesti minu üle sõna otseses mõttes valitsenud, mind muserdanud ja põrmu tallanud. Ma ei tahtnud seda isegi endale tunnistada. Hiljem, kui sind kohtasin ja sinusse armusin, näitas minevik end mulle täies hiilguses. See sosistas mulle, et sellest ei tule midagi, sa ei ole selline, nagu välja näed, ja kui oledki, siis aja jooksul variseb nagunii kõik kokku. Seepärast käitusingi argpüksina..."

"Ei! Pole tõsi! Sa püüdsid olla aus."

"Ma olin argpüks, Jane!" katkestas Fernand. "Lootsin, et see kiusatus läheb üle, kui sa lahkud. Arvasin, et ei tohi oma õudusi sinu kaela ajada... ja arvan seniajani nii. Selgus aga, et ilma sinuta ei kõlba

ma millekski. Ma ei suuda magada ega süüa. Ma ei suuda töötada. Sain aru, et parem on olla argpüks koos sinuga, kui ilma sinuta. Kui sa veel mind vajad, siis siin ma olen. Kui sa mind minema ajad, lähen hulluks."

"Mul pole mõtet sind minema ajada," lausus Jane. "Ole kus tahes, sa jääd nagunii mu südamesse."

"Kardan, et sa ei saanud minust lõpuni aru. Ma ei vääri sind! Elu koos minuga võib kujuneda sulle põrguks. Mäletad, mida ma sulle rääkisin? Mu lapsepõlv, elu Yvette'iga... Ma ei oska sulle öelda kõike, mida tunnen."

"Ma vabastan sind." Jane nihkus mehele lähemale ja võttis tal käest kinni. "Kas kuuled? Ma vabastan sind mineviku küüsist!"

"Peale muu olen ka veel hirmus armukade. Kui nägin Dominici sind sülelemas, olin valmis teda lõhki kiskuma. Kas suudaksid sellise mehe kõrval elada?"

"Kogu oma elu!" Jane toetus mehe najale ja selle käsi oli otsekohe ta ümber.

"Ainus, mida ma võin sulle lubada, Jane, on see, et armastan sind alati. Sinust saab õhk, mida ma hingan, minu päike, kuu ja tähed, minu naine, mu laste ema, osa minust endast."

Fernand haaras neiu sülle ja ehmunud tuvid vurtsatasid ta jalgade eest lendu. Ta asetas Jane'i sõidukisse ja käivitas rutakalt mootori.

"Kuhu sa kiirustad?" hüüdis Jane. Ta ei suutnud ikka veel ootamatust õnnest toibuda.

"Kuidas kuhu? Loomulikult sinu koju. Ma pean ju nagu kord ja kohus sinu vanematelt su kätt paluma. Ikkagi hakkavad nad minu järgi otsustama kõigi prantslaste üle. Aga tead, kõige enam tahaksin praegu sinuga lennujaama kihutada."

"Fer-r-rnand ja Jane!" kraaksatas Jane äkitseli Flauberti matkides. "Kes oleks võinud arvata, et kõigist taibukamaks osutus vana tark papagoi!"

Hulgitarnete asjus pöörduda OÜ SINGONI poole aadressil Tallinn, Paavli 6a, telefon (2) 6 60 25 93.

AS Trükk, Pärnu. Tell. 3157